

Raftul Denisei

„Comic, inteligent și curajos — un debut cuceritor."
Hilary Mantel

Naoise Dolan

Vremuri interesante

„Foarte amuzant... Extrem de abil scris... Un prim roman tonic, reconfortant." — *Observer*

ebook

HUMANITAS fiction

Această carte a apărut cu sprijinul
LITERATURE IRELAND.

Naoise Dolan

Vremuri interesante

Traducere din engleză și note de
MIHAELA BURUIANĂ

Colecție coordonată de DENISA COMĂNESCU

ISBN: 978-606-097-165-8 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Pentru bunica mea

PARTEA I
Julian

1
Iulie 2016

Prietenul meu bancher Julian m-a scos prima dată la prânz în iulie, luna în care am ajuns în Hong Kong. Am uitat la care ieşire a staţiei de metrou trebuia să ne întâlnim, dar el m-a sunat să-mi spună că m-a văzut în faţa brutăriei Kee Wah şi să-l aştept acolo. Era umezeală. Purtători de serviete se perindau tropăind prin turnichete ca nişte măgăruşi. Din difuzoare, răsunau anunţuri în cantoneza răguşită, în mandarina ca un clopot, iar apoi o femeie cu accent britanic spunea *please mind the gap*.

În îmbulzeala de pe peron şi urcând pe scările rulante, am vorbit despre cât de aglomerat este Hong Kongul. Julian a spus că Londra este mai calmă, iar eu am zis că şi Dublin e. La restaurant, şi-a pus telefonul cu faţa în jos pe masă, aşa că am făcut şi eu la fel, de parcă şi pentru mine asta reprezenta un sacrificiu profesional. Ştiind că el o să plătească, l-am întrebat dacă vrea apă, dar în timp ce întrebam, el a ridicat carafa şi a turnat.

— La muncă e o nebunie, a zis. Abia dacă-mi dau seama ce naiba fac.

Bancherii spun asta adesea. Cu cât se declară mai neştiutori, cu atât ştiu mai multe şi cu atât mai mare le e salariul.

L-am întrebat unde mai locuise înainte de Hong Kong, iar el a răspuns că studiase istoria la Oxford. Oamenii care au fost la Oxford îţi spun asta chiar dacă nu i-ai întrebat. Pe urmă, ca „toată lumea“, se dusese în City. „Care oraş“?“[1] am întrebat eu. Julian a cântărit dacă femeile fac glume sau nu, a hotărât că facem, apoi a râs. Am spus că eu nu ştiu unde o să ajung. M-a întrebat câţi ani am şi i-am zis că tocmai am împlinit douăzeci şi doi, iar el mi-a spus că sunt un copilaş şi că o să-mi dau eu seama.

1. City (oraş, în engleză) este denumirea centrului financiar al Londrei.

Ne-am mâncat salatele şi el m-a întrebat dacă avusesem deja întâlniri în Hong Kong. Am zis că nu prea, simţind că „deja“ era contradictoriu ca adverb şi că existau alte alegeri mai potrivite pe care le-ar fi putut face. În Irlanda, am zis eu, nu „ai întâlniri“. Te combini şi, după o vreme, ajungi la o

înțelegere.

Julian a spus:

— Deci zici că e ca în Londra.

— Nu ştiu, am zis. N-am fost niciodată.

— „N-ai fost niciodată“ în Londra.

— Nu.

— Niciodată?

— Niciodată, am zis eu, făcând o pauză suficient de lungă cât să-i dau satisfacția că încercasem să schimb acest lucru din istoria mea personală după ce mă întrebase a doua oară şi îmi părea foarte rău că nu reuşisem.

— Ava, a zis el, asta e incredibil.

— De ce?

— Se ajunge aşa de repede cu avionul din Dublin!

Şi eu eram dezamăgită de mine. El nu fusese niciodată în Irlanda, dar ar fi fost inutil să-i spun că şi în sens invers se ajunge repede cu avionul.

Am discutat despre principalele ştiri. El citise în *Financial Times* că renmibi de pe piața internațională scăzuse față de dolar. Singura ştire pe care puteam eu s-o ofer era că se apropia o furtună tropicală. „Da“, a zis el, „Mirinae. Şi un taifun săptămâna viitoare.“ Am căzut de acord că trăim vremuri interesante.

Ambele furtuni au venit. Fără legătură, am continuat să ieşim împreună la prânz. „Mă bucur că suntem prieteni“, zicea el şi departe de mine gândul să corectez un absolvent de Balliol[2]. Simțeam că, dacă petrec timp cu el, o să devin mai deşteaptă sau că măcar asta o să mă pregătească să discut despre valute şi indici cu oamenii serioşi pe care o să-i întâlnesc pe parcursul vieții de adult. Ne înțelegeam bine. Eu mă bucuram de banii lui, iar el se bucura de cât de uşor îi era să mă impresioneze cu ei.

2. Unul dintre cele mai vechi şi prestigioase colegii de la Oxford.

2

Fusesem tristă în Dublin, hotărâsem că era din vina Dublinului şi crezusem că Hong Kongul o să ajute.

Şcoala de engleză unde lucram se afla într-un cartier comercial cu turnuri pastelate. Angaja numai persoane albe, dar aveau grijă să nu menționeze asta în scris. La fel ca dinții de rechin, profesorii cedau şi erau înlocuiți. Majoritatea erau nomazi care plecau odată ce economiseau destul cât să se regăsească în Thailanda. Eu nu aveam nicio idee cine sunt, dar mă îndoiam că aveau să ştie thailandezii. Fiindcă nu eram o persoană caldă, mi se alocau în principal lecțiile de gramatică, la care faptul că nu te plăceau copiii era un indicator de performanță pozitiv. Asta mi s-a părut ca o gură de aer proaspăt față de felul în care erau de obicei privite femeile.

Elevii veneau la lecții o dată pe săptămână. Predam fără pauză, în afară de prânz. M-am ales cu reputație de fițoasă pentru că între lecții dădeam o fugă să urinez.

— Ava, unde ai fost? m-a întrebat Joan, directoarea mea – una, sfântă şi apostolească, ceea ce era rentabil, însă nu catolică, fiindcă asta nu era rentabil – când m-am întors dintr-o pauză de toaletă. Era una dintre primii locuitori din Hong Kong pe care îi cunoscusem.

— Am lipsit cinci minute, am zis.

— De unde vin minutele? a întrebat Joan. Părinții plătesc pentru şaizeci de minute pe săptămână.

— Şi dacă termin o oră puțin mai devreme? am zis eu. Şi o încep pe următoarea puțin mai târziu? Două minute de la una, două de la cealaltă.

— Dar asta înseamnă două de la începutul şi două de la sfârşitul orei din mijloc.

Joan încerca să gesticuleze, dar, având doar două mâini, i se părea greu să mimeze un sandviş cu trei ore. A lăsat baltă demersul oftând caustic, de parcă era vina mea.

Trebuia să mă adresez unui superior.

Directorul nostru, Benny, avea patruzeci de ani şi purta o şapcă de baseball cu cozorocul la spate, fie ca să arate că îi plăcea să lucreze cu copiii, fie ca să sublinieze că era propriul şef şi, ca atare, se îmbrăca fără să se sinchisească de nimeni, nici măcar de el. Născut în Hong Kong, educat în Canada, alunecos şi parcimonios, deținea încă vreo douăsprezece şcoli şi – un lucru care mi s-a părut relevant – o companie de alge marine în Irlanda. Despre aceasta din urmă, zicea că e „înapoi“ în Connemara, un loc în care

niciunul dintre noi nu fusese, deşi bănuiesc că asta îi sporea poezia. El ținea baierele pungii şi le ținea strâns, dat fiind că, în general, nu-i plăcea să se despartă de bani.

La sfârşitul lui iulie, când Benny a venit să mă plătească, i-am zis că mă gândesc să plec.

— De ce? m-a întrebat. Eşti aici abia de o lună.

— Trebuie să mă duc la toaletă între ore. Altfel o să fac o infecție a tractului urinar.

— Doar nu renunți din cauza asta.

Avea dreptate. La urma urmei, nu renunțasem din cauza politicii lor rasiste de recrutare, aşa că ar fi fost ciudat să plec doar pentru că nu puteam să fac pipi când voiam.

Ştiam că aş fi făcut orice pentru bani. Pe durata facultății, în Irlanda, avusesem un cont de economii căruia îi dădusem fermecătorul nume de „fondul de avort". La sfârşit, adunasem 1 500 EUR în el. Ştiam femei care economiseau împreună şi o ajutau pe cea care se dovedea ghinionistă. Dar eu nu aveam încredere în nimeni. Am adunat banii făcând muncă de chelneriță şi am continuat să adaug la ei şi după ce am strâns suficienți pentru procedură în Irlanda. Îmi plăcea să văd soldul crescând. Cu cât eram mai bogată, cu atât mai greu i-ar fi fost cuiva să mă oblige să fac ceva.

Chiar înainte să plec la Hong Kong, mi-am dat examenele de absolvire. În timp ce ne întindeau subiectele, am numărat câte ore servisem la mese. În contul ăla de economii erau săptămâni întregi din viața mea. Atâta timp cât locuiam în Irlanda şi cât avortul era ilegal acolo, toate orele alea pierdute trebuiau ținute sub lacăt.

În seara aceea, mi-am folosit cea mai mare parte a banilor pentru a-mi rezerva un bilet de avion către Hong Kong şi o cameră pentru prima lună, pe urmă am început să-mi caut joburi de profesoară. Am plecat din Dublin peste trei săptămâni.

În prima săptămână la şcoală, mi-au spus care sunt caracteristicile comune ale englezei din Hong Kong şi mi-au zis să-i corectez pe copii când le folosesc. „Mă duc deja" în loc de „m-am dus" era greşit, deşi, după primele zile, înțelegeam asta perfect. „Lah" pentru emfază – nu lah, scuze lah – nu era în engleză. Nu mi s-a părut cu nimic diferit de „sigur" pe care

irlandezii îl pun aiurea, avea o funcție asemănătoare sigur, dar nici asta nu era în engleză. Engleza era britanică.

3
August

Julian nu prea avea chef să iasă în oraş ca să se întâlnească cu mine după muncă, aşa că am început să mă duc direct la apartamentul lui din cartierul Mid-Levels pe la nouă seara. I-am spus că mi se pare stânjenitor şi degradant. Adevărul e că-mi plăcea să urc pe scara rulantă exterioară. Începeam de la pasarela acoperită de peste Queen's Road şi o luam în sus peste tarabele vânzătorilor ambulanți de pe Stanley Street, apoi peste firme – Game&Fun, Happy Massage, King Tailor – şi peste blocurile-turn şi ferestrele enorme de pe Wellington Street. Urmau aerul cu miros de peşte, ce se ridica dinspre Central Street Market, şi vechea secție de poliție din cărămizi groase, albe, ca nişte radiere de creion. Când ajungeam la clădirea lui Julian, primeam o cartelă de vizitator din hol şi urcam până la etajul cincizeci.

Înăuntru, apartamentul lui arăta ca un showroom, genul în care fuseseră răspândite neconvingător obiecte pe care ar fi putut să le dețină oricine. Cea mai evidentă posesiune personală a lui era un MacBook Pro mare, gri.

Comandam mâncare, eu spălam vasele, pe urmă el turna vin pentru amândoi şi stăteam de vorbă în camera de zi. Pe polița căminului nu se aflau decât o ramă argintie, fără fotografie, şi nişte lumânări crem ce nu fuseseră aprinse niciodată. Lângă fereastră, era un colțar lung, maro. Eu mă descălțam şi mă întindeam pe el cu picioarele pe suportul de brațe, încrucişându-le şi alternându-le în pauzele din conversație.

El fuma țigări ieftine – ca să îi vină mai uşor să se lase, zicea.

Ne cunoscuserăm în zona de fumat a unui bar din Lan Kwai Fong, unde el fie mă observase uitându-mă la el, fie mă privise primul, până când i-am întors şi eu privirea. Se pricepea să orchestreze ambiguități. Eu nu mă pricepeam să le evit. Rostise totul foarte lent în seara aceea, aşa că presupusesem că e beat – dar făcea asta şi treaz, aşa că am dedus că e bogat.

La o lună după ce ne-am cunoscut, m-a întrebat:

— Îți cunoşti toți prietenii în baruri?

— Nu am prieteni, am zis eu.

El a râs.

Uneori, îmi povestea despre piețe. Alteori, mă bombarda cu întrebări, fiind atent la răspunsurile mele numai în măsura în care îl ajutau să se gândească la întrebări suplimentare. Mai povestisem şi înainte, dar el voia să audă totul din nou – cei doi frați, casa maro dintr-un şir de case asemănătoare, aflată într-una dintre cele mai sumbre zone din Dublin, pauza de un an pe care o luasem după şcoală, ca să economisesc bani pentru facultate. Că după 2008 am dormit în aceeaşi cameră cu fratele meu, Tom, ca să o putem închiria pe cealaltă unui student. Că nimic din toate astea nu însemna că suntem săraci şi că asta se întâmpla cam peste tot în Irlanda, în principal din cauza acțiunilor unor bănci precum a lui.

Julian învățase la Eton şi era singur la părinți. Acestea erau cele mai puțin surprinzătoare lucruri pe care mi le spusese cineva despre sine.

Voia să ştie dacă accentul meu era elegant acolo de unde veneam. Nu cunoscusem niciun englez care să nu se întrebe asta. Majoritatea nu întrebau direct – şi nici el nu a făcut asta, doar a întrebat ce „fel“ de accent de Dublin am – dar găseau o modalitate de a-şi exprima curiozitatea. I-am răspuns că este un accent normal de Dublin. A întrebat ce înseamnă asta. Nu ştiam destule despre accentele britanice ca să fac o comparație.

— Păi, a spus el, cum sună un accent elegant de Dublin?

Am încercat să imit unul şi el a spus că sună a americană.

M-a întrebat ce am de gând să fac când o să vină vremea să-mi iau un job adevărat. Îmi spunea categoric, cumva patern, că nu ar trebui să-mi irosesc diploma pe angajatori modeşti şi reuşea să dea impresia că nu are o părere mai proastă despre mine pentru că nu studiasem la Oxford. Dar când a venit vorba despre care anume joburi i se par bune pentru mine, a fost vag. Domeniul juridic era doar muncă de funcționari mai cu ştaif. Consultanța presupunea să zbori la dracu-n praznic ca să freci menta cu PowerPoint. Contabilitatea era plictisitoare şi nu se plătea bine. Iar munca de bancher, din nu ştiu ce motive, nu mi se potrivea.

Îmi plăcea când îşi sufleca mânecile. Avea încheieturi mari, pătrate, şi

coate proeminente. Uneori îmi făceam griji că o să-şi dea seama cât de des mă gândeam la brațele lui. Îmi zicea mereu că sunt ciudată din cauza altor lucruri, mult mai puțin bizare, aşa că nu puteam să recunosc asta.

Prima dată când am rămas în camera de oaspeți a fost la mijlocul lui august, când ne-a lovit furtuna tropicală Dianmu. Pe urmă, Julian s-a oferit mereu să mă găzduiască dacă se apropia miezul nopții. În funcție de ce energie aveam, acceptam sau luam minibusul verde spre casă – scara rulantă mergea într-o singură direcție: în jos, la ora de vârf a dimineții, sau în sus, în restul zilei.

Cam aşa mergeau lucrurile între noi, dar nu aveau un nume; noi doar ne vedeam, ne întâlneam să mai stăm de vorbă sau treceam pe la el să mai povestim, ceea ce, ca să fiu sinceră, era exact ceea ce se întâmpla.

El stătea atât de prost cu timpul, încât mi se părea semi-plauzibil că prefera pur şi simplu să ne întâlnim în apartamentul lui, ca să fie mai confortabil.

Am întrebat dacă bancherii au timp de relații.

— Dacă-s juniori, de obicei, nu, a răspuns el. Mulți dintre ei plătesc pentru aşa ceva.

Felul în care a spus „aşa ceva“ m-a făcut să mă simt prost, dar nu avea niciun rost să-i atrag atenția Bancherului Julian. Era prea plin de sine ca să observe când îl criticam. Înregistra că am spus ceva, pe urmă continua o conversație paralelă.

Când plătea comanda mea de mâncare sau când mă scotea la restaurant şi, în schimb, petreceam timp cu el, mă întrebam dacă, din punctul lui de vedere, plătea pentru o versiune mai lejeră de „aşa ceva“. Îmi plăcea ideea ca cineva să plătească pentru compania mea. Nimeni altcineva nu-i recunoştea valoarea. Stăteam în camere cu tavan înalt şi el povestea că Shenzhen Composite a crescut şi că Shanghai Composite stagnează. Nu era ca prieteniile normale, în care îmi făceam griji dacă cealaltă persoană mă mai place. Lui îi plăcea să se audă gândind cu voce tare şi eu consideram că profit de asta, fiindcă nu ştii niciodată când ai nevoie de informații, aşa că cel mai bine e să aduni cât de multe poți.

Într-o seară, în camera lui de zi, după ce băuserăm câteva pahare, i-am zis că e atrăgător. Am formular exact aşa, „Te consider atrăgător”“, ca să nu

pară că vorbesc serios.

— Şi tu eşti foarte atrăgătoare, a zis el.

— Bănuiesc că de asta ne înțelegem.

— Posibil.

Ne ştiam de vreo două luni şi, în total, petrecuserăm poate treizeci de ore în compania lui – puțin mai mult de o zi. Dar mă obişnuisem să mă gândesc la el ca la un obicei.

— Mersi pentru timpul acordat, zicea el când plecam.

Nu eram sigură dacă era aşa formal ca să-şi asigure o evadare ironică, aşa cum făceam eu, sau dacă pur şi simplu nu-şi dădea seama cât de scorțos suna. Pe urmă adăuga:

— Îți trimit SMS.

Părea să creadă că numai bărbatul poate iniția conversația. Mai mult, asta însemna că nu puteam să-i scriu eu prima. Aş fi dat impresia că sunt disperată să mă contacteze şi făceam eu asta ca ultimă soluție.

*

Le-am explicat elevilor mei de nouă ani că sunt două moduri în care poți pronunța sunetul „th“. Cel cu care începe „think“ şi se termină „tooth“ este fricativul dental surd, iar cel cu care încep „that“, „these“ şi „those“ este fricativul dental sonor. Ca locuitoare a Dublinului, trăisem douăzeci şi doi de ani fără să pronunț conştient vreunul dintre cele două foneme. Dacă cineva crezuse că e ceva în neregulă cu engleza mea, îşi ținuse părerea pentru el. Acum trebuia să exersez fricativele, surde şi sonore, ca să mă poată imita copiii.

Calvin Jong – un puşti căruia îi plăcea să se dea în spectacol, dar care era util – s-a oferit să încerce şi nu a reuşit.

— Ține limba nemişcată şi respiră, am zis eu.

Asta scria în ghidul profesorilor că ar trebui să spun, dar încercasem şi eu şi scosesem un sunet care nu semăna cu nimic din ce auzisem la vorbitorii de limbă engleză sau chiar la orice alt vertebrat din regnul animal. Am hotărât să-l rog mai târziu pe Julian să-mi arate cum să fac.

*

Nici înainte să-l cunosc pe Julian nu mă întâlneam prea des cu colegele mele de apartament. Abia dacă schimbam alte vorbe în afară de salut şi noapte bună.

Eram trei. Eu rezervasem camera pe Airbnb, în ideea să stau acolo până când adun garanția pentru ceva mai de durată, dar celelalte locuiau acolo pe termen lung. Emily era cea mai în vârstă şi mai proactivă. Avea douăzeci şi nouă de ani şi venise în Hong Kong în urmă cu câțiva ani. Freya era cam de-o vârstă cu mine şi principalul ei hobby consta în a se plânge de jobul ei. Se schimba în pijama în secunda în care intra în casă şi avea patru perechi de papuci: pentru dormitor, pentru baie, pentru bucătărie şi pentru alte zone.

Emily avea mereu ceva de comentat când intram eu.

— Ai putea să închizi frigiderul fără zgomot? a fost critica din seara aceea.

— Scuze, am răspuns eu.

Nu înțelegeam cum poți să faci zgomot închizând un frigider, dar Emily avea sensibilitate estetică.

Pregătirile lor de dimineață mă trezeau din somn – clinchet de linguri în castroane, robinete care protestau că li se cerea să scoată apă – dar nu puteam să mă spăl pe dinți până când nu era liberă baia. Stăteam întinsă în pat şi îmi treceam limba peste placa acumulată în timpul nopții. Adesea aveam gândaci de bucătărie. Jur că i-am auzit în întuneric, deşi ştiu că, din punct de vedere ştiințific, nu are cum să fie adevărat. Preferam să rămân nemâncată decât să trebuiască să stau de vorbă cu ele în bucătărie. Nu erau chiar aşa de rele. Doar că nu ştiam niciodată ce să le spun.

Aşa că ideea de a rămâne peste noapte la Julian a devenit tot mai atrăgătoare

4
Septembrie

După vreo două luni, petreceam două nopți pe săptămână în apartamentul lui. Camera de oaspeți – a mea acum, bănuiam – avea o pătură moale, cu imprimeu „picior de cocoş“ şi țesătură în diagonală, iar pe pereți, tablouri

cu Londra. Într-o zi, la muncă, am imprimat o imagine din Dublin şi l-am întrebat dacă pot s-o pun în rama goală din camera de zi. „Dacă vrei“, mi-a răspuns. Mi-a zis că pot să stau acolo cât timp e plecat cu serviciul, dar nu am stat. Tentația de a-mi băga nasul în dormitorul lui ar fi fost copleşitoare. Interiorul camerei lui era încă un mister pentru mine, dar îmi închipuiam totul frumos împăturit şi aşezat în locuri optime, pentru acces rapid.

Într-o seară, când el era în străinătate, am ajuns acasă, în apartamentul de pe Airbnb, şi Emily m-a ambuscat înainte să reuşesc să intru în camera mea.

— Nu prea te-am mai văzut în ultima vreme, a spus ea.

— Nu putem să fim toate aici în acelaşi timp, am zis. E claustrofobic.

— Hai să ieşim să bem ceva, atunci.

— Sigur, am răspuns. Când?

— Mâine?

Atunci se întorcea Julian din Singapore.

— Îmi pare rău, am spus. Iau cina cu un prieten.

— E prietenul la care rămâi peste noapte?

— Nu am aşa mulți prieteni.

Emily s-a apucat să ordoneze pernele urâte de pe canapea, de parcă spera să observ ce frumos e din partea ei că nu mă roagă să o ajut. Materialul aduna cu uşurință fire de păr – ale ei şi ale Freyei, în principal, din moment ce eu nu eram niciodată acolo, dar ele oricum dădeau vina pe mine.

— Nu poți să renunți la toate pentru un tip, a spus ea.

— Nu sunt cu el.

— De ce te duci mereu la el acasă?

Deja nu o mai ascultam. Dacă se plângea că nu sunt niciodată acolo, dar îmi ținea morală ori de câte ori îmi făceam apariția, atunci nici nu era de mirare că îl preferam pe Julian.

*

În seara următoare, i-am povestit discuția lui Julian. Între fumuri de țigară, a încuviințat din cap şi m-a aprobat exact când trebuia.

— Tu ai avut vreodată colegi de apartament? l-am întrebat.

— Da, sigur, la Oxford şi la începuturile mele în Londra. Cei mai mulți erau de treabă. Unul era absolut dus cu capul. Asta era în ultimul an de

facultate. Îşi făcea lucrarea de disertație despre nu ştiu ce dilemă existențială. Toată noaptea umbla de colo-colo, mormăind despre ea. Şi nu mânca niciodată alimente solide – punea totul într-un blender al dracu' de mare. Trăia numai cu smoothie-uri. Cred că a terminat primul din anul lui.

— Deci e mai bine să locuieşti singur?

— Considerabil mai bine.

Nici unul dintre noi nu a menționat că, de fapt, el nu mai locuia singur. Am terminat vinul şi el s-a dus să mai aducă o sticlă. Blugii mei aveau o gaură în cusătura interioară din partea de sus a coapsei. Am tot tras de ea, dar mi-am retras brusc mâna când l-am auzit întorcându-se.

Am întrebat:

— Cum era ultima ta iubită?

El a rotit paharul.

— Era simpatică. A fost trimisă înapoi la Londra.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva luni.

— Vreun regret?

— Nu, nici unul. Nu prea privesc în urmă.

Ne-am băut vinul şi fiecare s-a bucurat de tăcerea celuilalt. Pernuțele lui, am observat, erau frumoase: din catifea, de culoarea pietrişului, din satin auriu şi sidefiu. Am luat una şi am strâns-o la piept.

— Când ai zis că vrei să fii profesor de istorie, doar făceai mişto de mine? am întrebat.

— Absolut. Îmi pare bine că sunt alții care se ocupă cu asta, dar eu prefer să-mi păstrez perspectiva străvezie de a avea casa mea.

Spusese chestia aia cu profesorul de istorie la prima noastră întâlnire şi nu fusesem sigură dacă glumise. Nici acum nu eram. Am zis:

— Dar dacă ai putea să ai casa ta, indiferent de meserie?

— Nu m-am gândit niciodată la asta pentru că sigur aşa ceva nu o să se întâmple cât trăim noi. Poate dacă aş fi rămas la Oxford şi aş mai fi studiat istoria. Dar nu are rost să mă agăț de gândul ăsta. Am tot respectul din lume pentru oamenii care îşi urmează pasiunile, dar eu prefer stabilitatea.

M-am întrebat dacă vrea să spună ceva anume cu comentariul ăsta.

— Ar putea fi mai rău, am zis eu. Ai putea să nu ai nici pasiuni, nici

stabilitate.

— Ca să fiu sigur că înțeleg bine, Ava: nici unul nu avem luminițe în ochi, dar măcar eu pot să plătesc chirie?

— Cam aşa ceva.

— Chiar suntem noua *belle époque*.

— Bancheri nesimțiți şi ratate.

— Nu toți bancherii sunt nesimțiți.

— Mda, numai tu.

— Numai eu.

— Îmi place să stau de vorbă cu tine, am zis – o replică foarte stupidă, mi-am dat seama. Mă face să mă simt concretă, ca şi cum cineva poate să confirme că sunt reală.

— Bun.

— Ție îți place să vin aici?

— Da, a spus el. Eşti o companie plăcută. Şi dacă am locul ăsta şi-mi face plăcere să-l împart cu tine, nu văd de ce n-aş face-o.

— Vrei să zici că îți convine.

— Nu că îmi „convine". Mă faci să par calculat. Zic că are logică.

Mi s-a părut mai aproape de mine pe canapea decât cu o clipă înainte, deşi nu se mişcase.

— Dacă ar înceta să aibă logică, ai înceta şi tu să mă inviți aici? am întrebat eu.

— Adică dacă aş face ceva care nu mi s-ar părea logic?

M-am aplecat să-mi umplu paharul. Ni s-au atins picioarele.

— Stai să-ți pun eu, a zis şi s-a aplecat aproape de mine cât timp a turnat.

Am aşteptat.

În camera lui, el s-a ocupat de ambient – a tras jaluzelele, a redus intensitatea luminii, a dat la o parte lucruri de pe pat – în timp ce eu mi-am dat jos colierul, lăsându-l să cadă încet pe noptieră, pentru ca metalul să nu zdrăngăne pe lemn. Conştientă de privirea lui asupra mea, am încercat să nu par curioasă în legătură cu lucrurile lui.

Părul meu ne-a încurcat. Lui i-a intrat în gură, pe urmă mie mi s-a agățat în fermoar, la spate, şi el a zis:

— Sper că nu ajungem la urgențe.

— Serios? am spus. Pentru că eu aşa sper.

— Zici cele mai ciudate lucruri, să-mi bag pula, a spus el.

5
Octombrie

Nu suportam să locuiesc pentru totdeauna într-un Airbnb, dar tot nu strânsesem banii pentru o garanție pe două luni. La începutul lui octombrie, mi-am mutat lucrurile acasă la Julian. I-am zis că nu am timp să vizionez apartamente. El a răspuns că pot să rămân la el până când o să am timp.

— Instalează-te în camera de oaspeți, a spus. Eu primesc apeluri noaptea.

Am continuat să facem sex.

La mijlocul lui octombrie, a venit taifunul Haima, ultimul din sezon. Am fost blocați în case până când observatorul din Hong Kong ne-a dat permisiunea să ieşim. Julian purta un pulover „casual", cu ghilimelele de rigoare. Folosea acest calificativ pentru multe lucruri şi de fiecare dată îl însoțea cu gestul ghilimelelor.

Am întrebat de ce durase aşa de mult timp să ne combinăm.

— N-am vrut să profit, a spus el.

Răspunsul pe care sperasem eu să-l primesc era că îi dau emoții. Nu considerasem că are puterea de a „profita" şi am fost surprinsă că el crezuse asta.

Cearşafurile lui erau foarte albe. Odată am lăsat pe ele o pată despre care a zis că e de vin, fie din delicatețe, fie pentru că mai degrabă mă vedea sorbind Merlot decât fiind la menstruație. Preocuparea lui de a mă aduce la orgasm mi s-a părut sinistră la început şi am înțeles că asta era din cauza presupunerii mele că, dacă vrea ceva de la mine, probabil o să mă doară. Îi plăcea să-l muşc, dar trebuia să-mi aleg bine momentul şi uneori mă gândeam: sunt multe lucruri în care nu voi deveni niciodată expertă, iar eu am ales asta – dovadă, dacă mai era nevoie, că era mai bine să nu-mi audă nimeni monologul interior.

M-am documentat despre ştiința muşcăturilor, am aflat că tot aveau să-l doară mai târziu şi am ştiut exact ce părere am despre informația asta.

Îi plăcea să mă audă ironizându-i pe bărbații care căutau să mă vrăjească. Asta îi confirma convingerea că nu este unul dintre ei, dar se asigura că îi povestesc replicile lor de agățat. Dacă strâmbam din nas când citeam un meniu, el zicea că nu am poftă de mâncare. „Nu-i adevărat“, ziceam eu cu un gest glumeț. Simțeam că străpunsesem armura cuiva prea patrician pentru discursul eşti-aşa-de-bun-la-sex, el se simțea complice la disprețul meu față de bărbații sensibili la discursul eşti-aşa-de-bun-la-sex şi, empiric, stăteam în fața lui la masă, atingându-i cracul pantalonului cu talpa, şi îi spuneam că e bun la sex. Pe urmă ceream apă şi îi priveam mâinile în timp ce turna.

Nu mă pricepeam la multe lucruri, dar mă pricepeam la bărbați, iar Julian era cel mai bogat bărbat la care mă pricepusem vreodată.

*

Joan mă punea adesea să mai rămân la şcoală şi să „o ajut“ să scrie liste de vocabular. În engleza din Hong Kong, „să ajuți pe cineva să facă ceva“ poate să însemne că tu faci, iar celălalt nici nu e de față. Lui Joan îi plăcea sensul ăsta.

În săptămâna aceea, lista pentru elevii de doisprezece ani includea cuvântul *mind*. Dicționarul dădea patru sensuri: a fi responsabil sau a se ocupa de; a fi ofensat sau deranjat de; locul unde stă facultatea rațiunii (Iris Huang s-a uitat între scaune); un intelectual important (Iris Huang şi-a oprit privirea asupra unui scaun).

Dicționarul nu i-ar pregăti pe copiii ăştia pentru Dublin. Expresia *mind yourself* are un sens când pleci de acasă (să fii cuminte) şi alt sens când foloseşti un cuțit zimțat (ai grijă). *Don't mind him* înseamnă să nu-l bagi în seamă, că doar te-a tachinat, iar *mind him* înseamnă fie să ai grijă de el, fie să ai grijă de tine în preajma lui. Şi toate aceste accepțiuni încap într-o singură minte – *mind* – preferabil a ta.

Eu le aveam tot timpul în minte în Hong Kong, dar nu îmi dădeam mereu seama care dintre ele se aplicau.

*

Lui Julian îi plăcea să fie ocupat. Eu mă plângeam de asta. Visam ca,

măcar o dată, eu să fiu mai ocupată decât el. Să îmi propună el un plan, iar eu să nu fiu liberă.

— Nu sunt chiar aşa de ocupat, a zis el. Tu de ce vrei să fii?

— E un simbol al statutului. E ca şi cum ai zice: „Sunt atât de căutat pe piața talentelor.“

— Dar nu ăştia sunt bogații. Ăştia sunt oamenii ca mine.

— Dar tu eşti bogat.

— Ba nu sunt.

— Nu te mai preface că nu ştii că eşti bogat, am zis. Mi se pare deplasat.

Diferența de venituri dintre noi era prea mare că să mă simt neconfortabil din cauza asta. Mi se părea chiar ridicol de însemnată, aşa că nu puteam decât s-o privesc cu amuzament. Asta mă scutea şi de nevoia de a analiza implicațiile sexiste ale faptului că îl lăsam pe el să plătească pentru tot, ceea ce îmi convenea de minune, din moment ce nu îmi permiteam să fac altfel. Dacă ceva costa unu la sută din venitul lui sau zece la sută din al meu, de ce să nu achite el?

Am căutat pe Google intervalul de salarizare pentru vicepreşedinții juniori din banca lui: între 137 000 şi 217 000 de euro, plus bonusuri şi indemnizație pentru plata chiriei. Am încercat să mă încurajez cu asta. Dacă el putea să aibă atâtea zerouri în plus şi să nu se considere bogat, atunci cu siguranță câştigul material nu avea să mă facă fericită, prin urmare, nu eram nevoită să-mi caut un job. Dar dacă banii nu-mi puteau îmbunătăți viața, nu-mi venea în minte altceva care s-o poată face.

Cred că, locuind în apartamentul lui, respingeam noțiunea capitalistă că valorez ceva numai dacă îmi câştig singură existența. Sau poate asta însemna că nu eram o bună feministă. Puteam să trag nişte concluzii clare doar după încheierea experienței. Nu prea avea rost să mă gândesc la asta până atunci. Dacă hotăram că nu-mi place să locuiesc cu el? În cazul ăsta, eram obligată să fac altceva şi era posibil să nu-mi placă nici alternativele.

*

Mama zicea mereu „E de ajuns“. Dacă fixai termostatul la mai mult de şaptesprezece grade: „E de ajuns, Ava.“ La cumpărături, dacă dădeai să mai iei un coşuleț cu cireşe: „E de ajuns.“ Nu îi spusesem mamei că locuiesc cu

Julian. L-ar fi considerat mai mult decât de ajuns, ceea ce însemna prea mult.

Într-un weekend când Julian era plecat, am sunat-o.

— Ai vreo veste? a întrebat ea, încercând să-şi alunge din ton acuzația că o sun numai dacă am ceva de anunțat.

Geniul mamei consta în faptul că, atunci când voia să evite să insinueze ceva, făcea în aşa fel încât să auzi oricum insinuarea.

— Nu prea, am zis.

— Aia ce face?

Aia, dacă nu se specifica altfel, era Joan.

— Minunat, am răspuns.

— Omul ăla?

— Minunat.

Benny. Prima dată când i-am povestit mamei despre angajatorii mei, spusese: „Ăştia n-o să te lase să faci prostii.“ De fiecare dată când vorbeam cu ea la telefon, încerca să-şi dea seama cum se descurcă cei doi şi dacă au nevoie de ajutor.

— Vreun băiat? a întrebat mama.

— Mă tem că nu, am zis eu.

Am încercat să dau impresia că-mi caut. Mama avea vaga impresie că fetele care îşi caută iubit se duc în cluburi, un lucru pe care îi plăcea să-şi închipuie că-l fac şi eu, tânără fiind. Aş fi putut să-i spun că nu mă duc pentru că iubitul meu are douăzeci şi opt de ani, numai că el nu era iubitul meu, iar eu urâsem dintotdeauna cluburile.

— Greu mai aflăm veşti despre tine, a zis mama.

Comentariul ăsta rar avea legătură ce ceva ce tocmai spusesem, dar ei i se părea instructiv să-l strecoare în conversație.

— Tom ce mai face? am întrebat eu.

— Minunat. Ți-am zis că vrea să se mute de acasă?

— Mda.

— Bun flăcău! Muncitor. Pe cei mai mulți de vârsta lui trebuie să-i dai afară.

Nu voia să-i dau dreptate că era un lucru bun că fiul ei cel mic nu mai avea nevoie de ea. La fel, nu voia nici să-i confirm că ar trebui să se simtă

scoasă din uz pentru că el pleca înainte să termine facultatea. Conversațiile cu mama erau ca nişte nisipuri mişcătoare, unde, dacă te mişcai, nu făceai decât să te afunzi şi mai mult.

(Îi spusesem asta lui Julian, iar el răspunsese că nu ar fi bănuit în veci că provin dintr-o ascendență de femei enigmatice. Eu întrebasem:

— De ce femei enigmatice? De ce crezi că sunt întruchiparea unui tipar enigmatic feminin? Poate şi bărbații din familia mea sunt enigmatici.

El zisese:

— Dar recunoşti că eşti enigmatică.

La care eu:

— Poate. Sau poate doar am fost enigmatică acum.)

— George e bine, a adăugat ea.

Capacitatea ei de ascultare şi înțelegere ceda în fața optimismului matern: presupunea că, dacă întrebasem de Tom, vreau să aflu veşti despre amândoi frații.

— E mulțumit de bonus. Ți-a zis?

— Nu, am răspuns.

Îmi spusese. George era consultant în restructurări de companii. Asta însemna, în mare, că ajuta firmele să concedieze oameni fără să fie nevoite să le plătească salarii compensatorii. În plus, se pricepea să găsească moduri prin care să evite să le acorde femeilor concedii de maternitate.

— Şi se pare că cineva din echipa lui va ajunge consultant senior, zicea mama. Băiat muncitor, şi el, şi Tom. Doi cai de povară.

Expresia „cai de povară“ m-a trimis cu gândul la romanele victoriene, în care George ar fi fost foarte bine plasat să conducă un azil de săraci. Creierul meu instruit ştia că mult mai mulți oameni îşi pierdeau slujbele când bănci precum cea în care lucra Julian jucau la ruletă cu creditele ipotecare riscante. Dar creierul meu instruit avea un cadran. Îl porneam pentru oamenii pe care nu-i suferean şi îl opream pentru cei pe care îi plăceam.

— Dar eu? am întrebat. Eu sunt cal de povară?

Încercam să fac o glumă, ceea ce era o greşeală. Nu puteai să glumeşti cu mama într-o conversație telefonică la mare distanță.

— Nu dormi destul, a spus ea.

*

Îmi plăcea să-mi închipui că Julian are o soție în Anglia. Că eu sunt o cocotă. Suportul ăsta pentru sticlele de vin a fost cadou de nuntă, iar eu îl folosesc pentru Jack Daniel's, fiindcă am gusturi proaste la orice. Ea este catolică – în sensul că e o aristocrată engleză nonconformistă, nu o irlandeză săracă – şi nu o să-i acorde niciodată divorțul, iar eu nu pot în nici un caz să-i iau locul, ca femeia care l-a iubit înainte ca viața şi munca lui de bancher de investiții să-l sufoce din punct de vedere creativ.

L-am întrebat de suportul pentru vin şi a zis că l-a găsit în apartament când s-a mutat.

Îmi doream ca Julian să fie căsătorit. Asta m-ar fi făcut o femeie puternică, ce ar fi putut să-i distrugă viața. Ar fi fost şi un motiv acceptabil pentru faptul că el nu voia să ne ataşăm prea mult. Interpretarea mai plauzibilă era însă că nu avea pe nimeni şi că, deşi ocazional îl făceam să vrea să mi-o tragă, ceea ce nu necesita cine ştie ce muncă de convingere, de fapt, nu voia să-mi fie iubit. Asta era o lovitură pentru orgoliul meu. Voiam ca altora să le pese de mine mai mult decât îmi păsa mie de ei.

În realitate, făceam sarcini mărunte în schimbul apropierii de el. M-a rugat în glumă să-i organizez biblioteca, iar când eu chiar am făcut asta, a spus că sunt nemaipomenită. Judecând după starea cotoarelor, am tras concluzia că îi plac Tennyson şi Nabokov, deşi era posibil să fie exemplare cumpărate de la anticariat sau care fuseseră luate cu împrumut de altcineva. Într-un weekend, am făcut greşeala să-i atrag atenția că ar trebui să-şi facă bagajul pentru Seul, iar după aceea se aştepta să-i amintesc ori de câte ori pleca într-o călătorie de afaceri.

— Eşti aşa de leneş, i-am spus. Ar fi mai uşor să-ți fac eu bagajul decât să te pun pe tine să ți-l faci.

— N-ai decât, a zis Julian, nu tocmai răspunsul la care sperasem, dar m-am gândit că ar putea fi amuzant, ca echiparea unei păpuşi Barbie pentru o profesie improbabilă.

Toate hainele lui arătau la fel şi îşi ținea periuța de dinți şi trusa de bărbierit într-o geantă de călătorie. Nu am inclus prezervative, nu pentru că m-ar fi deranjat dacă el s-ar fi văzut şi cu alte persoane, ci pentru că mi-era teamă să nu par pasiv-agresivă.

Mă întrebam când găsea timp să stea de vorbă cu părinții lui. Făcea aluzii la conversații cu mama lui, dar eu nu îi auzeam niciodată vorbind. În cele din urmă, l-am întrebat.

— E o rutină, a spus el. O dată la câteva zile, mă sună ea în pauza de prânz.

— Ce oră e atunci în Anglia?

— Şase dimineața, dar se trezeşte devreme. Grădinăreşte.

— Şi tatăl tău?

— Nu ți-am zis? El e aici.

— În Hong Kong?

— E conferențiar în istorie la HKU. Au divorțat când aveam zece ani.

Asta am aflat la patru luni după ce ne-am cunoscut. M-am întrebat ce alte informații mai dosise şi – încercarea moarte n-are – dacă printre ele nu ar fi cumva şi o soție.

— Cât de des te întâlneşti cu tatăl tău? am zis.

— De câteva ori pe an. Când reuşim.

— Unde locuieşte?

— La trei stații de metrou de aici.

— Şi te vezi cu el de câteva ori pe an.

— Da, când reuşim.

Englezii sunt ciudați.

Posibil ca să facă mişto de mine în cine ştie ce mod obscur, Julian îşi amintea numele părinților mei şi le folosea des. „Ai mai vorbit cu Peggy în ultima vreme?“ mă întreba sau „Ce mai face Joe?“. Pe ai lui îi chema Miles şi Florence. Comparația mi s-a părut relevantă, dar lui, nu. Pentru britanici, statutul social implică un fel de smerenie: îl ai numai dacă îl negi.

A doua zi dimineață, în timp ce coboram cu liftul, mi-am închipuit casa în care copilărise el, în Cambridgeshire. Înaltă, m-am gândit eu, şi goală: casele sunt ca proprietarii lor. (M-am simțit crudă, pe urmă am hotărât că el ar râde. Asta mi-a amintit că nimic din ce spun eu nu poate să-l rănească.) Deşi nu eram o persoană pe care Julian ar fi dus-o s-o cunoască pe Florence, mi-am închipuit că m-ar invita ea la cină, doar noi două. Eu aş pronunța greşit *gnocchi*, iar ea ar evita să-l pronunțe toată seara, ca să nu mă facă să mă simt prost. Eu i-aş surprinde privirea şi m-aş gândi: în felul

ăsta, aş putea să te las fără toate cuvintele pe care le ştii. Le-aş lua ca pe nişte trufe, iar tu ai spune „Serveşte-te“, după care le-aş lua şi pe astea şi tu ai rămâne fără cuvinte.

În timp ce mă întorceam în cartierul lui în seara aceea, m-am gândit că ar fi într-adevăr foarte măgulitor dacă Julian ar fi căsătorit şi nu şi-ar purta verigheta. Dacă ar fi purtat, probabil aş fi dedus din asta că mă consideră ambițioasă.

*

De câte ori Julian era în străinătate, ieşeam la băut cu ceilalți profesori. Prima dată când am fost invitată, Ollie din Melbourne a întrebat „TST sau LKF?“, pe urmă a clarificat – Tsim Sha Tsui, Lan Kwai Fong, districtele cu viață de noapte – de parcă era cel mai evident lucru pe care îl explicase toată ziua, inclusiv copiilor de grădiniță. Barurile erau ori nişte bodegi fără autorizație, întunecate şi spațioase într-un mod prost gândit, ori terase pe acoperiş, în spatele cărora străluceau luminile oraşului. În timpul acestor ieşiri, am simțit că, până în momentul acela, îmi canalizasem în mod greşit toată energia spre a-mi cultiva o personalitate. Dacă nu ai personalitate, asta lasă mai mult loc pentru personalitățile tuturor celorlalți.

— Te vezi cu careva? a întrebat Briony din Leeds.

— Poate, am răspuns eu, aflată la al patrulea cocteil.

— Hai să formulez altfel: cauți?

— Poate.

Pe urmă, Madison din Texas m-a atras într-o conversație cu doi bărbați. Preferatul ei i-a zis că are nişte țâțe de pe care ar trage cocaină pe nas. De regulă, erau trei feluri de bărbați în TST şi LKF: tehnologii, corporatiştii şi haita de rugbişti. Cei doi cu care vorbea Madison s-au plasat precis în categoria tehnologilor spunând că se simt superiori bărbaților care poartă costum. Mie mi s-a părut că poți să marchezi diferența asta mai eficient neavând job deloc. Celălalt admirator al lui Madison m-a atins pe braț. Am tresărit, iar el m-a întrebat dacă îmi plac fetele. Mi-a venit să-i zic: preferința mea sexuală principală e că nu-mi placi tu.

M-am dus la toaletă şi l-am sunat pe Julian. L-am întrebat:

— Tu iei cocaină?

— Ce?
— Am auzit că toți bancherii iau cocaină.

*

Citisem că, în noaptea nunții, criticul de artă John Ruskin fusese dezgustat de un aspect nespecificat al corpului soției lui, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că şi eu avusesem dintotdeauna frica asta legată de momentul în care m-ar fi văzut cineva goală. Julian spunea lucruri drăguțe despre cum arăt şi tot ce puteam eu să răspund era „mersi“, dorindu-mi să fiu cordială, fără ca asta să dea de înțeles că sunt de acord. Îi pipăiam brațele şi mă întrebam a) de ce oi fi eu o persoană aşa de rece şi nerecunoscătoare şi b) dacă o să mă iubească vreodată cineva; ştiam că răspunsurile erau a) fiindcă aşa hotărâsem eu să fiu şi b) nu; şi în cele din urmă ziceam „Îmi plac brațele tale“.

Se putea trăi şi fără bărbat, mi se părea chiar o abordare foarte elegantă, dar destui oameni erau de altă părere, aşa că mi s-a părut mai potrivit să am şi eu unul. Trebuia să te prefaci trist dacă erai singur de prea multă vreme. Eu nu suportam să fac asta, pentru că aveam alte motive pentru care eram tristă, de fapt.

La fel ca în cazul bărbaților, şi viața fără sex mi se părea o opțiune decentă, dar dacă tot te culci cu cineva, atunci măcar să fie o persoană capabilă să-şi păstreze un oarecare grad de obiectivitate. Iar eu trebuia să fac sex. Altfel, gândeam prea mult. Şi eu, şi Julian preferam ca eu să stau deasupra şi mă întrebam dacă asta spune ceva despre dinamica noastră. Credeam că toate înclinațiile tale sexuale dezvăluie ceva profund despre tine, iar dacă nu, atunci nu ai o minte fascinantă.

El nu era afectuos în pat, dar mă lăsa să-mi pun brațele pe pieptul lui.

— Şi dacă aş avea vârsta ta? am întrebat eu.

M-a întrebat ce vreau să spun cu asta.

— Ai mai fi interesat de mine dacă aş fi aceeaşi persoană, dar de vârsta ta?

— Câți ani crezi că am?

— Nu ştiu, am zis, la fel de neştiutoare în privința statisticilor privind vârsta medie pentru prima căsătorie ca orice altă persoană. Treizeci?

— Douăzeci şi opt, a spus el. Cred că nu m-ar deranja dacă şi tu ai avea douăzeci şi opt.

Eram dezamăgită şi mi-am dat seama că voiam să-i placă faptul că eu aveam douăzeci şi doi de ani. Nu mai exista nimic altceva ce eu aveam, iar el nu.

Mai târziu, am căutat pe Google ceea ce ar fi căutat oricine altcineva. Am găsit douăzeci şi nouă de ani pentru Regatul Unit şi treizeci şi unu de ani pentru Hong Kong, am observat că nici una dintre statistici nu spunea când – sau dacă – bărbații cu statutul socio-economic şi disponibilitatea emoțională ale lui Julian se logodesc, şi, pornind de la asta, am conchis că era singur şi nu voia să fiu iubita lui. Am plâns din cauza asta la fel cât ar fi plâns oricine altcineva.

6

Noiembrie

În noiembrie, ne-am dus la brunch pe Aberdeen Street cu Ralph, pronunțat „Reif“, care studiase la Balliol cu Julian, acum lucra la aceeaşi bancă şi aparent avea strămoşi irlandezi. (Doi, a explicat el. Câte un străbunic pe fiecare parte, ceea ce însemna că, simbolic, bătrâna Irlandă îi datora un străbun întreg.) Votase în favoarea Brexitului pentru granițe întărite şi solicita paşaport irlandez ca să nu fie oprit la aceleaşi granițe. Mai târziu pe parcursul conversației, s-a declarat „un PPE-ist“[3] care fusese „puțin băgat în politică la Oxford“.

3. Abreviere pentru Philosophy, Politics and Economics.

Iubita lui Ralph, Victoria, ştia cum să se îmbrace. Era atât de frumoasă, încât nu înțelegeam de ce vorbeşte cu mine. Uneori, ochii ei spuneau: Nici eu nu ştiu de ce. Am tot vorbit, nedumirite şi una, şi alta de motivul pentru care se întâmpla asta, când nici una nu credeam că ar trebui. Ralph ne privea şi părea să gândească: femeile se pricep la vorbit.

— Eşti din Irlanda, a spus Victoria, de parcă voia să mă informeze pe mine. Am fost la Dublin.

— Ai văzut Cartea din Kells? am întrebat eu, sperând să spună nu, fiindcă nici eu nu o văzusem.

Bineînțeles, nu numai că o văzuse, dar scrisese şi un eseu extins despre ea pentru licența la St Andrews. Julian i-a contestat istoriografia, iar ea încuviința cooperantă, de parcă ridicau împreună o piesă grea de mobilier, ținând-o de capete opuse. Din când în când, îşi atingea poşeta Céline în formă de trapez. Îmi ziceam: E tot acolo, Victoria. Nu pleacă nicăieri. Vaca aia e moartă.

Săptămâna următoare am băut şase sticle de rosé cu ei într-o bodegă în stilul anilor douăzeci. Victoria mi-a mărturisit la toaletă că îl înşală pe Ralph cu un tip însurat, administrator de fonduri speculative. A spus că ceea ce nu-ți zice nimeni despre aventuri este că provoacă nişte dificultăți organizatorice deloc neglijabile. Pe urmă m-a întrebat dacă mi se pare ciudată afirmația lui Julian că noi doi nu ieşim împreună, când e evident că da. Am zis că nu mi se pare.

— E ciudat, a răspuns ea fără drept de apel.

A adăugat:

— Te fuți cu el?

Combinația de cuvinte mi s-a părut remarcabilă. A spus-o cu acelaşi ton pe care cineva ar întreba „Vapezi?“, o altă propoziție pe care eu nu aş rosti-o niciodată. Am răspuns că fac o mulțime de lucruri.

— Sunt sigură, a zis.

Iar pe urmă:

— Astea sunt genele tale adevărate?

*

Se instalase iarna din Hong Kong. Îi spuneam aşa, iarna din Hong Kong, pentru că aş fi fost nevoită să renunț la paşaportul meu irlandez dacă aş fi început să consider că la douăzeci de grade Celsius e iarnă adevărată. Adevărul era că plecasem de aproape cinci luni din Irlanda şi chiar mi se părea frig.

Contul meu bancar creştea acum, în special datorită faptului că nu mai plăteam chirie. Rareori îmi cheltuiam banii. Preferam să mă gândesc la ei ca la timp care mi-ar putea prinde bine mai târziu.

Pe strada unde se afla serviciul meu, treceam pe lângă turişti care mâncau de la tonete şi intrau sau ieşeau alene din clădiri cu schele, ca să se târguiască în magazine cu telefoane ieftine. Britanicii purtau pantaloni scurți, iar localnicii îmbrăcați în lână se prefăceau că nu-i observă. Aveau o mică fereastră sezonieră în care se puteau îmbrăca de iarnă. Nu era treaba nimănui să le-o strice.

Julian a spus că în decembrie se duce la Tokyo. M-am întrebat de ce-mi zice mie. Pe urmă a clarificat că nu e vorba despre un weekend, cât durau de obicei călătoriile lui de afaceri, ci de trei săptămâni. Am dat din cap şi am pus întrebări inteligente în timp ce sortam gunoiul. Comandaserăm *dim sum*. Am avut grijă să clătesc ambalajele de ulei.

— Ce o să faci acolo? am întrebat.

— Chestii bancare. Bani.

— De câte ori spun eu că lucrezi cu bani, zici Ava, eu nu sunt bancher adevărat, sunt bancher de investiții.

— Tot despre bani e vorba, în cele din urmă, a spus Julian. Ce mă diferențiază pe mine de omul drăguț cu care vorbeşti ca să primeşti un card de credit e gradul de abstracție. Şi nivelul de risc.

— Te rog, mai zi-mi cât de tare îți plac graficele cu linii ascuțite negre şi cât le urăşti pe cele roşii.

— Uite ce-i, dacă aş putea să-mi explic munca într-o singură propoziție, nu aş mai fi plătit atât de bine.

— Cum rămâne cu neurochirurgii?

— Ce?

— Neurochirurgii pot să explice în ce constă munca lor cu o singură frază, am zis eu. Repară creiere.

— Nu ştiu cum o să mă descurc fără observațiile astea în Tokyo, a zis el. Să ți le notezi într-un jurnal.

Discuția aceasta fusese foarte instructivă pentru Julian în mai multe privințe. Îi spusesem că a) are un job prestigios şi bine recompensat, b) eu, nu şi c) pentru a sparge monotonia statutului său, îi plăceau femeile cu cuvintele la îndemână; femeile pe care alți bărbați le considerau afurisite şi care, la rândul lor, îi considerau slabi pe acei bărbați; însă în camera lui de zi, se simțeau confortabil – cel puțin una dintre ele, ca arhetip, nu ca cineva

de care el era ataşat, înfumurarea ei fiind ceva ce aveau în comun.

Şi oralul s-a dovedit edificator.

Cu bărbații ştiam să mă descurc.

Ca de obicei, i-am făcut bagajul, punându-i şi nişte tricouri, în caz că avea să fie nevoit să-şi etaleze simțul modei în afara serviciului. I-am arătat hainele, împăturite ca nişte rulouri de sushi, şi am zis că merit măcar un nou iPhone.

— Sigur, a zis el. O să mă întorc cu o valiză de bunuri Veblen.

Am întrebat ce înseamnă asta şi el a explicat că sunt mărfuri de lux. Se deosebesc de bunurile normale prin aceea că cererea creşte odată cu prețul.

Pe măsură ce vorbea, eram parțial atentă la ce spunea el şi parțial mă întrebam de ce îi fac oral când spune că o să fie plecat trei săptămâni, ceea ce demonstrează că nu are nevoie de mine; dacă îi pregătesc bagajul anume după ce i-am făcut oral şi înainte să-mi cumpere el lucruri, ca să nu am impresia că lucrurile mi le cumpără tocmai pentru că i-am făcut oral; sau, invers, dacă fac chestii pentru el, cum ar fi pregătitul bagajului, pentru că mă tem că nu o să-mi cumpere lucruri doar pentru că i-am făcut oral şi atunci o să fiu obligată să admit cât de puțin înseamnă oralul ăla, judecând după singura modalitate în care îşi arată el afecțiunea; dacă perspectiva asta din urmă este îndeosebi de sumbră, pentru că asta înseamnă că pregătitul bagajului valorează mai mult decât oralul şi, sincer, nu sunt chiar aşa de bună la făcut bagaje; şi cum naiba, după toate astea, am ajuns la concluzia că eu sunt cea puternică.

Am zis:

— Deci iPhone-urile sunt bunuri Veblen, dar pâinea nu e.

— Exact. Ei, pâinea e un bun Giffen. Ce o să faci cât o să fiu plecat? Pot să-ți caut muzee.

— Nu sunt copil. Pot să-mi caut singură.

— M-am oferit, atâta tot.

— Pot să vin cu tine? am întrebat ironic.

— Sunt ocupat, a răspuns Julian, tot ironic. Nu ar fi corect față de tine.

Niciodată nu e corect, m-am gândit eu, sincer. Dacă ar fi corect, atunci nu ai cheltui atâția bani cu mine. Ideea mi-a venit gata formată, în cuvinte, înainte să-mi amintesc să fiu surprinsă de ea.

— Ştiu că nu vrei să plec.

Când a spus asta, mi-a venit să mă duc la suportul lui de vin posibil matrimonial, să aleg cel mai corpolent Cabernet Sauvignon, să-l deschid uşor şi să-l torn peste MacBookul lui. Nu am făcut asta. Ar fi cumpărat un laptop nou a doua zi, ar fi fost mulțumit de bara de instrumente îmbunătățită şi mi-ar fi negat în față că am făcut chestia aia cu vinul până când am fi avut o ceartă, la un moment dat în viitor, iar lui i-ar fi trebuit brusc dovezi că sunt nebună. Nimic din toate astea nu ar fi justificat supărarea mea la comentariul lui.

— Ava, te simți bine? a întrebat el.

— Excelent.

Îl disprețuiam. Faptul că nu voiam să plece era o emoție produsă de mine, nu de el. Fusese martor la momentul în care avusesem un sentiment şi încercasem fără succes să-l înăbuş şi îmi arătase că îl observase – şi de asta profitase el, nu eu. O perfectă ilustrare a exploatării muncii altora de către băieții absolvenți ai colegiilor private din Anglia. Şi-a pronunțat fricativele distinct, cu accentul tipic britanic, fără să se grăbească, pentru că putea, pentru că el şi clasa lui de vampiri aveau să trăiască veşnic pe spatele celor exploatați în fabricile lor şi, la urma urmei, oriunde altundeva, dacă vedem lucrurile – exagerez? – din punct de vedere simbolic. Faptul că mie îmi venea să plâng era o reflecție în principal a conştiinței mele sociale.

A deschis fereastra şi şi-a aprins o țigară.

— Hai să vorbim despre altceva, am zis eu.

Julian a fost de acord.

— Tokyo?

— Sigur. Ştii japoneză?

— Nici măcar un cuvânt.

— *Konnichiwa*, am sugerat eu.

— Super! Acum ştiu un cuvânt.

— De fapt, sunt două. În japoneză. *Konnichi* şi *wa*.

— Ava, te simți bine?

— Excelent.

— Să ştii că îmi placi. Chiar mult.

— Şi tu, am zis.

Asta ce nu prea avea sens – cu siguranță, „şi tu“ însemna că, după părerea mea, el se plăcea mult şi pe sine – dar pe el nu l-a deranjat.

În noaptea aceea, m-am prefăcut mai mult decât de obicei că nu îl vreau, în moduri din care reieşea clar exact opusul. Nu a fost la fel de distractiv cum mi se părea de regulă sau la fel de satisfăcător ca tăiatul cămăşilor lui cu o macetă, dar am apreciat claritatea exercițiului. Era ceva shakespearian în sexul oral făcut de bărbații aroganți: decăderea celor puternici.

Când am terminat, am împrumutat unul dintre faimoasele lui pulovere casual, iar el mi-a zis că îi place cum urechile mele ies mult în afară. A zis că asta mă face să par atentă. L-am întrebat dacă vrea să spună că pare că am auz bun, dar el a zis nu, nu chiar, dar că par alertă.

— În epoca victoriană, am spus, femeile îşi tăiau o şuviță de păr şi le-o dădeau bărbaților s-o păstreze.

— Nu vreau părul tău.

— Eu doar descriu obiceiul.

— Sigur că da. Bună descriere. Tot nu vreau părul tău.

— Vrei altceva de la mine?

— Am mesajele tale, a spus. Probabil spun mai multe despre tine decât părul tău. Şi vreau înapoi puloverul ăsta.

— Te prefer în costum, am zis.

Nu era suficient de interesat de valorile mele ca să înțeleagă cât de stânjenitoare sau de personală era mărturisirea asta.

7

Decembrie

Când mi-am luat la revedere de la Julian în aeroport, m-am forțat să plec eu prima. Mi-am ridicat privirea spre grinzile de oțel, am întins mâna după valiză, pe urmă mi-am amintit că nu am, pentru că nu eu plec.

În cele două luni de când locuiam în apartamentul lui, avusesem impresia că el nu prea stătea pe acolo. Dar, în realitate, fusese acasă destul de mult timp şi făcuserăm sex deseori, iar mie nu-mi plăcea schimbarea bruscă. Nu voiam să mănânc. Nu părea necesar, dacă eram doar eu. Singură în

apartament, îi trimiteam SMS-uri, dar el răspundea după câteva ore sau deloc. Am început să sun atunci. Simțeam că îşi poate da seama după vocea mea că sunt în patul lui, îmbrăcată cu cămaşa lui.

La sfârşitul primei săptămâni, l-am întrebat la telefon despre Japonia. A spus că e mai curat decât în Hong Kong şi a adăugat că probabil citesc mai mult când e el plecat.

— Cu alte cuvinte, am zis, crezi că nu am nici un prieten în afară de tine.

— Nu ai nevoie.

— Asta e genul de replică pe care ar da-o un iubit posesiv şi ciudat.

— Noroc că eu nu sunt aşa ceva, nu?

Atunci mi-am dorit să-mi fi păstrat remarca pentru o conversație între patru ochi. La telefon, vorbea cu o voce moale şi intenționat imparțială, ca un doctor care îți dă prognosticul negativ aproape de sfârşitul unei ture în care a dat deja o mulțime de veşti proaste.

— Zici asta des, am răspuns eu. „Apropo, tot nu sunt iubitul tău“, de parcă ai crede că am nevoie să-mi reaminteşti.

Afirmația că nu sunt proastă, pe care intenționasem s-o rostesc ca pe o informație neutră, a sunat mai tăios decât mă aşteptam.

— Ştiu că nu eşti proastă.

— Atunci de ce-o tot repeți? Am impresia că ascunzi ceva.

Nu aveam impresia asta, de fapt. Îmi spusese clar că îi place să mă aibă în preajmă, dar că nu vrea nimic serios. Sinceritatea lui mi-a rănit orgoliul, aşa că mi-am spus că e un mincinos. Şi nici măcar nu puteam să-mi plâng de milă sincer şi copios, pentru că nu după reciprocitate tânjeam eu. Ce doream era ca sentimentele lui Julian să fie mai puternice decât ale mele. Nimeni nu ar înțelege asta. Voiam un dezechilibru de putere şi voiam să fie în favoarea mea.

— Nu ştiu de ce crezi că mint în legătură cu orice, a spus el.

— Bine, nu eşti un mincinos, am spus. Eşti fericit acum?

— Euforic. Ai putea să declari asta pe LinkedIn?

— O să-mi fac cont special ca să te adaug pe tine.

— Înțeleg că-ți trebuie o oficializare de genul ăsta ca să nu te simți vinovată că locuieşti sub acoperişul meu.

M-am ridicat din pat şi m-am dus la uşa balconului.

— De ce îmi cumperi lucruri?
— Te deranjează?
— Nu. Dar sunt curioasă.
— Ştii, nu sunt lucruri scumpe, a zis el.
Am hotărât că spusese asta intenționat. Era mai puțin supărător decât să cred că îi scăpase.
— Dacă sunt aşa o miloagă, ştii că poți să scapi de mine, am zis.
— Când am zis eu că eşti miloagă? Poți să derulezi înapoi? Cred că am ratat partea asta.
— E impresia mea.
— Nu pot să fiu responsabil pentru fiecare idee paranoică de-a ta.
— Deci sunt o femeie nebună, irațională.
— Dacă asculți mai atent, Ava, o să observi că eu cred că eşti extrem de sănătoasă la cap. Presupun că spui toate astea cu un scop. Încerc să-mi dau seama care ar putea fi scopul ăsta.
— Nu poți să fii „extrem“ de sănătos la cap. Ori eşti sănătos la cap, ori nu eşti. La fel cum nu poți să fii „extrem“ de autorizat să lucrezi în Hong Kong.
— Ca bancher britanic alb, cred că pot afirma că sunt extrem de autorizat să lucrez în Hong Kong.
Am râs. Eram uşurată de fiecare dată când se lua în râs: Cu atât mai bine, mă gândeam, asta înseamnă că nu-l deranjează când râd eu de el. Oamenii spun adesea despre ei lucruri pe care nu le-ar plăcea să le audă din gura altor persoane, dar eu nu eram mereu în dispoziția potrivită pentru a mă pricepe la bărbați.
— Ce suntem noi doi? am întrebat.
— Nu sunt obişnuit să am de-a face cu oameni ca tine, a zis el.
Uneori, mă pricepeam eu la el, alteori se pricepea el la mine, uneori ne pricepeam unul la altul, iar alteori nici unul dintre noi nu se pricepea la nimic. Toată treaba asta era atât de derutantă, încât îmi doream ca unul dintre noi să aibă toată puterea şi nici măcar nu-mi păsa dacă era el acela, deşi evident asta nu era adevărat, altfel l-aş fi lăsat să câştige – moment în care el şi-ar fi pierdut interesul şi m-ar fi înlocuit cu un model, pentru că astea sunt mai slabe, sau cu un baset, pentru că ăştia lasă mai puțin păr.

— Îți plac câinii? l-am întrebat.
— Ce? Nu.
— Nici mie. Îmi plac provocările mai mari.
Am râs de bărbații cărora astfel de afirmații li se par măgulitoare.
— Hai că te las, a zis el. Am o serie de şedințe mâine. Dar îmi pare bine că am stat de vorbă. Vorbim curând, pui.
Mi-a plăcut asta, „pui“. M-a făcut să mă simt a lui.

*

M-am dus cu ceilalți profesori într-un bar în TST. Am comandat de băut şi fiecare a precizat dacă se vede cu cineva sau e singur. Scott din Arkansas a zis şi una, şi alta. L-am întrebat de ce susține că e singur, dacă în urmă cu doar trei secunde a menționat-o pe iubita lui. A răspuns că o inventase pentru că îl intimidam. M-am întrebat dacă, fără narcotice, ar fi o persoană mai bună sau mai rea.
În clubul de pe aceeaşi stradă, Madison din Texas a început să danseze cu mine. Nu ne mişcam prea mult, dar m-a atins pe coapsă. Mi-am amintit de o fază din facultate, când o fată era pulbere la Workmans şi ne-am mozolit un pic şi un bărbat cu tricou cu guler ne-a întrebat dacă poate să se uite. Deja te uiți, m-am gândit. Bărbații sunt rareori voaiori adevărați. Ei vor să ştii că sunt acolo.
Madison a zis că mă invidiază, pentru că sunt enigmatică, fără să încerc. Bărbaților le place asta, a spus ea. Madison credea mereu că m-ar interesa să ştiu ce le place bărbaților. Când Scott din Arkansas s-a apropiat de noi, m-a atins pe braț. Scott ne-a spus că e singur acasă. Madison a răspuns: „Asta e interesant, Ava, nu-i aşa?“ Madison nu avea limite când venea vorba de lucrurile care credea ea că m-ar interesa. L-am întrebat pe Scott dacă asta înseamnă că iubita lui e plecată de acasă şi dacă aranjamentul lor e monogam, iar Madison m-a privit de parcă eram un copil care îşi întreabă mătuşa despre divorț. Narcoticele îl făceau pe Scott o persoană mai bună, am hotărât eu, în sensul că îi inhibau capacitatea de a minți plauzibil, obligându-l astfel să fie sincer.
M-am întrebat ce le spune Julian altor femei despre mine.
Madison a încercat să mă sărute. Limba ei avea un gust ieftin, de ceva la

doză.

— Tot nu mi-ai zis dacă-ți plac fetele, a spus ea.

— Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le spun nimănui, am răspuns.

8

— Mama crede că ai pe cineva, a zis Tom la telefon.

— De ce? am întrebat.

— Zice că o mamă simte lucrurile astea şi de aia ştie. N-ai cum să te pui cu asta.

Mi-a povestit despre diploma lui. Studia filozofie fără prea mare tragere de inimă, dar preda eseurile şi se ducea la cursuri şi tot tacâmul. Un lector îi spusese că e puțin deasupra mediei şi el nu s-a simțit ofensat, aşa cum aş fi fost eu. Mama îl tot întreba ce o să facă pe urmă.

— Auzi, am tot vrut să-ți zic, m-am trezit vorbind. Nu-i spune mamei, dar chiar e un tip.

— Aşa.

— Nu e ceva serios. Dar până acum e bine. E genul elegant, totuşi. Nu ca în Dublin, ci ca britanicii. Vorbeşte prețios, aşa.

— Eu cred că ție-ți place asta, a spus Tom.

— Ce vrei să zici?

— Ei, hai, Ava!

Era adevărat că Julian se potrivea cu istoricul meu. Cei doi foşti iubiți ai mei din Dublin învățaseră la şcoli private din sudul Dublinului şi ştiau totul despre rugby. (Faptul că nu aveau nici un interes personal în acest sport era un semn clar al statutului lor.) Era genul de teorie pe care puteam s-o formulez foarte uşor despre altcineva: Ava este atrasă de parteneri bogați, văzând în asta o modalitate de a-şi calma anxietatea legată de propria clasă socială. În practică, sexul cu oameni bogați nu face decât să-i accentueze complexele că nu este bogată. Cu toate astea, continuă.

Numai că mi se părea robotic să trag o astfel de concluzie despre propria persoană. Aveam senzația că trebuie să fie mai complex de atât.

— Şi tu? l-am întrebat pe Tom.

— Nu am pe nimeni acum, a zis. O să-ți spun, dacă o să fie cazul.

— Mereu faci aşa. Şi peste trei luni, zici: A, a fost cineva, dar s-a terminat.

— Nu-ți spun până nu ştiu dacă e serios. Şi când îmi dau seama că e serios, ne despărțim.

— Ai şi tu vreun cuvânt de zis?

— Uneori, eu sunt ăla care vrea să se despartă. Dar nu ştiu niciodată dinainte. Uite aici exemplu de cunoaştere de sine.

— Tu te cunoşti mai bine decât mă cunosc eu, am spus.

— Ba nu, tu dai pe dinafară. Poți să te convingi să faci orice. Pe urmă, nu te mai face nimeni să te răzgândeşti.

— De asta nu ai zis nimic despre Julian?

— Julian e englezoiul?

— Nu-i spune englezoi.

— Dacă asta e…

Am fost de acord.

— Uite, a zis Tom, nu pot să-ți spun eu ce să faci.

Aş fi vrut să poată. Poziția mea era următoarea: mă bucur că Julian nu cere intimitate, dar mă enervează că nu o oferă. Stau gratis în apartamentul lui şi mă plâng că asta ne-a afectat dinamica într-un mod ciudat. Nu suport să am nevoie de el şi reacționez la asta neasumându-mi răspunderea pentru propria fericire, ci făcându-i jocul, care ar putea la fel de bine să fie jocul meu, pentru că nu sunt sigură cine l-a început.

Voiam să spun asta cuiva, iar persoana respectivă să-mi răspundă: Ava, nu eşti rezonabilă! Sau: Ava, toți ne purtăm crucea, dar a ta are cele mai multe cuie. Orice numai nu: Pare complicat.

— Hai că te las, am zis.

Lui Tom îi plăcea să se vadă cu mai multe persoane, de fapt.

*

La muncă, mi-am închipuit lucruri frumoase care ar fi putut să mi se întâmple, dacă aş fi fost altcineva. Când mi-am dat seama că visasem cu ochii deschişi, am început să corectez asta enumerând lucruri care nu-mi plăceau la mine. Copiii scriau planuri de eseu, iar eu mă gândeam: picioare

plate, mâini păstoase, neîndemânare, laşitate morală. Când Matthew Yim a pus o întrebare, m-am simțit întreruptă în mod nepoliticos. Pe afişul din fața mea scria PREPOZIȚII DE MIŞCARE. Erau broaşte desenate în diverse locuri: pe masă, sub masă. M-am gândit: palidă, ostilă cu oamenii care au fost amabili cu mine, probabil nepricepută la sex.

În cancelarie, ceilalți discutau despre copii adoptați față de copii biologici. Am zis:

— Eu o să adopt. Nu aş vrea să-mi transmit genele nimănui.

— Ooo, nu spune asta despre tine! a zis Madison din Texas.

Am adăugat la listă: simțul umorului nepotrivit pentru toată lumea.

*

După a treia săptămână din decembrie, cu o zi înainte de întoarcerea lui Julian, i-am trimis un SMS:

> hei, voiam să-mi cer scuze pentru cum m-am purtat. chiar sunt răutăcioasă cu tine fără motiv şi mă folosesc de justificarea socialistă, deşi nu e cazul. nu vreau să spun despre mine că sunt o persoană îngrozitoare, pentru că ştiu că mă acuz ca să nu poți tu s-o faci. dar îmi place să te am în viața mea.

L-am trimis de pe balcon. Dacă îmi aruncam telefonul de la etaj, nu aveam să mai văd dacă îmi răspundea. De sus, terasa din fața holului arăta ca un mic mozaic de gresie. Oameni-furnică îşi trăiau istoriile personale cu aceeaşi intensitate cu care mi-o trăiam şi eu pe a mea.

Julian a răspuns după câteva ore.

> Mersi pentru mesaj. Îmi dau seama că nu ți-a fost uşor să-l scrii. Ne vedem curând.

Asta putea să însemne orice, inclusiv ce părea să însemne.

L-am surprins la aeroport. Zona de sosiri era imensă, dar înălțimea lui m-a ajutat să-l zăresc uşor. La controlul paşapoartelor, a avut totul pregătit, ca să nu piardă timp. Mi-a întâlnit privirea de la distanță. Am alergat înaintea lui.

9

Activitatea la bancă încetinea chiar înainte de Crăciun. Mi s-a părut că

simt dezaprobare în vocea lui Julian, când mi-a explicat asta. Directorul lui îi sugerase pe un ton grav că o să fie mulțumit de bonus, ceea ce însemna ori o căruță de bani, ori nici un sfanț.

— Hengeveld e un muist american sadic, a spus Julian, aşa că e posibil să fie a doua variantă.

Nu şi-a făcut planuri financiare care să se bazeze pe banii aceia, pe urmă s-a trezit că habar nu are cum să-i folosească. Am zis că trebuie să-i fie tare greu.

— Apropo, ce caută „american“ în fraza aia? am întrebat.

Julian şi-a dat jos haina de la costum şi a aşezat-o pe canapea, pe urmă s-a aşezat şi el, de parcă voia să spună: Te rog, dezvoltă!

Am continuat:

— Pari mai iritat când superiorii tăi sunt americani.

Julian a explicat că e o diferență importantă. Când un director american vrea ceva pe biroul lui a doua zi dimineață, spune că vrea lucrul ăla pe biroul lui a doua zi dimineață. Când unul britanic vrea acelaşi lucru, zice că nu e urgent; poate fi adus şi mâine dimineață.

În seara aceea, am vrut să încercăm să gătim, formulând chiar aşa – vreau să încercăm să gătim – pentru ca Julian să o vadă ca pe o activitate culturală, cum ar fi cursurile de ceramică. El a tocat legumele şi a remarcat că ar face asta ca profesie dacă ar câştiga mai bine decât ca bancher. Am întrebat dacă e ceva ce nu ar face pentru mai mulți bani, iar el a răspuns că nu, probabil nu.

— Ar trebui să menționez, a spus, că o să trebuiască să mă văd cu tata.

— E destul de obişnuit, am spus eu. De Crăciun.

— Doar că, dacă eu trebuie să petrec Crăciunul cu Miles, iar tu vrei să petreci Crăciunul cu mine, asta înseamnă că va trebui să mergem amândoi.

— Nu mă deranjează, am spus. Mi-ar plăcea să-l cunosc.

— O să te placă. Urăşte „neoliberalismul“, deşi nu l-au auzit niciodată să-l definească.

Am aşezat tacâmurile şi paharele de vin pe masă. După cină, el a citit una dintre cărămizile lui victoriene şi s-a încurajat să renunțe la fumat terminând un pachet de țigări chinezeşti pe care le-a denumit „deosebit de proaste“. Eu m-am uitat la chestii pe telefon şi mi-am epuizat energia

mintală a) întrebându-mă dacă, având în vedere politica pe care o susținea tatăl lui, atracția lui față de mine denota ceva probleme legate de relația cu tatăl şi b) ascunzând acest proces de gândire normal şi sănătos de Julian. Cu asta ne-am ocupat. Eram suma rutinelor pe care ni le construiserăm, fiecare în funcție de celălalt.

*

Joan mi-a spus să-i învăț pe copii cum se sărbătoreşte Crăciunul în Irlanda. Pe măsură ce mă auzeam descriind tradiția, m-am întrebat dacă familia mea chiar făcea toate lucrurile acelea. Am spus că oamenii se duc la magazinul de brazi şi cumpără un brad de Crăciun şi am avut senzația că toate sunt probabil minciuni.

Copiii nu erau curioşi. Joan îmi spunea mereu să fac apel la experiența mea, să le spun lucruri pe care un profesor local nu le-ar fi ştiut. Dar diferența asta nu conta. Uneori ninge de Crăciun, le-am zis, dar de cele mai multe ori, nu. Oamenii sar în mare. E foarte frig. Dar în ultima vreme se încălzeşte vremea, ca peste tot, şi probabil în timpul vieții noastre nivelul oceanelor va creşte şi acestea ne vor îneca.

În fiecare oră de săptămâna aceea, punctul de interes era cine pleacă cel mai departe în vacanță: Mary Yeung la Bangkok, Hsu Chung Sun la Sydney, Emmeline Fan la New York. Unii se duceau în vizită la rude. Alții se supuneau principiului invariabil că nu te poți aştepta ca bogații să stea prea mult timp într-un singur loc.

Într-o seară, la fârşitul programului, Joan s-a lansat într-o diatribă la adresa unei mame din Beijing care voia ca broşurile despre cursuri să fie disponibile în chineza simplificată, dar şi în cea tradițională. Între fraze, Joan mesteca frigărui de peşte de pe un băț din bambus. Văzând o şansă de apropiere, i-am spus lui Joan că şi despre ortografia limbii irlandeze fuseseră dezbateri asemănătoare. A pus castronul jos şi m-a întrebat pe care o folosim acum. Am spus că am simplificat, iar Joan şi-a reluat ronțăitul. Avea multe reproşuri de făcut Chinei continentale. Cele despre autonomia politică a Hong Kongului păreau proporționale, însă cele despre turişti, nu prea.

În ultima zi dinainte de vacanță, mi-a zis s-o sun pe mama în ziua de

Crăciun.

— O s-o sun, am spus.

— E important.

— Ai dreptate, Joan.

— Mamele sunt importante.

— Aşa e.

10

Miles şi chelnerul stăteau de vorbă în cantoneză. Din când în când, Miles arăta spre unul dintre noi, iar Julian îşi verifica e-mailul pe telefon.

Era Ajunul Crăciunului. Ne dăduserăm întâlnire pe Percival Street, în holul cu lifturi. Turnul avea treizeci de etaje şi cel puțin la fel de multe restaurante. Localul la care ne-am dus noi era amenajat cu lambriuri închise la culoare, separatoare din hârtie şi mese rotunde de mahon. Conversația lui Miles cu chelnerul începuse cu încercarea de a găsi nişte opțiuni vegetariene pentru mine, deşi bănuiam că între timp depăşiseră acest subiect.

— Cu localnicii n-ar sta niciodată atât de mult timp la taclale, a spus Julian după plecarea chelnerului. Vrea să arate că se descurcă cu *gweilo*[4].

4. Denumire peiorativă din argoul cantonez, dată occidentalilor.

— Sau poate doar era prietenos, a spus Miles.

Julian îmi zisese că tatăl lui are şaizeci şi trei de ani. La fel ca fiul lui, prefera cămăşile. Spre deosebire de Julian, le purta în dungi şi necălcate.

Pe drum, în tren, Julian mă avertizase să nu menționez relația noastră.

— Mai bine nu spui nimic, a zis el. Nu o să fie ăsta singurul proboscidian din cameră.

Eu întrebasem:

— De ce nu-i spui? Şi atunci, scapi de un elefant, dacă „proboscidian“ a fost o glumă prețioasă de latinist[5].

5. Aluzie la expresia „elefantul din cameră“, care are sensul de subiect dificil, sensibil, despre care oamenii nu vor să vorbească.

Julian spusese:
— Nu vreau să ştie. Şi, de fapt, „proboscidian“ este o glumă prețioasă de taxonomist.
— Dar ai zis că ştie deja, răspunsesem eu.
— Aşa, confirmase Julian. Nu mă deranjează dacă ştie, dar nu am chef să ştie.
Competent la latină, competent la taxidermie, capabil intelectual să suporte să fie numit prețios, atâta timp cât asta îi flata înclinația pentru femeile sarcastice. Aveam de lucru cu el. În plus, expresia „înclinația pentru femeile sarcastice“ mi se părea interesantă din punct de vedere gramatical. Se putea spune şi că Julian făcuse nişte eforturi ca să mă prezinte tatălui său şi, cu toate acestea, se prefăcea detaşat, lucru pe care ştia că şi îl vreau, şi nu-l vreau din partea lui, şi se folosea de aceste dorințe conflictuale ca de pedeapsă şi recompensă – dar istoricii puteau dezbate toate astea după ce noi vom fi fost morți şi îngropați.
Chelnerul s-a întors cu trei pahare de apă caldă.
— Spune-mi, Ava, mi s-a adresat Miles, ce părere ai despre alegeri?
— Cele din Hong Kong? am întrebat eu.
— Da, da, pentru şeful executivului, din martie.
— Nu o mai interoga, a spus Julian. Oricum, toți sunt marionete ale continentului.
Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare, dar nu am fost. Credea că nu pot să-i fac față lui Miles? Adevărul e că nu aveam habar de numele candidaților, dar Julian nu ştia asta despre mine.
— Bine, atunci tu, Julian? a spus Miles. Lam sau Tsang? Doar se ştie că nu îl vei susține pe cel mai slab.
— Nu-i adevărat. Am fost alături de Blair până la sfârşit.
— Şi împotriva lui Corbyn de la început.
— Recunosc că am păreri preconcepute când vine vorba de lideri de partid care sunt nişte nebuni periculoşi.
— Să ştii de la mine, Ava! a zis Miles. Singurul lucru mai rău decât un tată de centru e un fiu de centru.
— Cu cât îşi plăteşte universitatea ta personalul de curățenie, Miles? a întrebat Julian.

— Ruşinos de puțin, a răspuns Miles. Aproape cât să sugereze că munca importantă din punct de vedere social nu este remunerată corect în capitalism.

— Mă întreb care din noi doi creează mai multe joburi? Eu, care direcționez capital acolo unde va stimula mai multă creştere, sau tu, care scrii cărți despre cum, din cauza asta, eu sunt un parazit burghez?

— Cu siguranță eu cu cărțile. O mulțime de scriitori de la *Guardian* reuşesc să nu moară de foame doar prefăcându-se că le-au citit.

— În timp ce eu fac asta gratis, a spus Julian. Poate că eu sunt comunistul.

Miles s-a întors spre mine.

— Ce te aduce la Hong Kong, Ava? a întrebat el.

Am răspuns:

— Am venit să predau.

Am încercat să-mi sprijin bețişoarele pe castron, pe urmă am observat un suport mic, din lemn, făcut special pentru ele. Niciodată n-am ştiut ce să fac atunci când cineva îmi pune o întrebare în mod evident pentru a mă include în conversație. Cât de elaborat să răspund, ca să nu abuzez de generozitatea sa?

Miles a continuat:

— Ce să predai?

— Engleză.

— Spune-i ce părere ai despre Irlanda, a zis Julian. O să-i placă.

— Mai întâi, a zis Miles, mi-ar plăcea să ştiu care crezi tu că e părerea mea despre Irlanda.

Julian a spus:

— Păi, că independența a fost o risipă de bani, pentru că statul liber nu a făcut încă tranziția pe deplin către comunism.

— Apreciez acel „încă“. Dar nu ştiu dacă e exact ce am susținut eu. Chiar cred că republica a trădat contingentul socialist care a luptat pentru ea.

— Când ar fi trebuit să plecăm? a întrebat Julian. Când britanicii au plecat din alte părți mai târziu decât din Irlanda, crezi că a fost prea târziu; şi totuşi, din Irlanda au plecat prea devreme.

— Când am zis eu că din Irlanda au plecat prea devreme?

— Nu-ți place ce s-a întâmplat după ce am plecat. Singura alternativă ar fi fost să fi rămas mai mult timp.

Miles a suflat în ceai.

— Faptul că asta ți se pare singura alternativă, a răspuns el, îmi zice tot ce am nevoie să ştiu despre facultatea de istorie de la Oxford.

— Cred că am moştenit încăpățânarea ideologică de la o influență mai timpurie, a zis Julian.

N-au mai vorbit despre politică o vreme după aceea.

*

Când ne-am întors, în apartament era frig. Am pornit încălzirea şi m-am înfăşurat într-o pătură. Julian m-a întrebat ce părere îmi făcuse Miles. Am spus că mi-a plăcut.

— Nu încerc să te montez împotriva lui, a spus Julian, dar cred că ar trebui să ştii că părinții mei au divorțat fiindcă el a avut o aventură.

Ştiam că nu vrea să zic ceva plin de empatie, aşa că n-am zis. Pantofii lui arătau zgâriați. I-am zis să-i lase lângă canapea, ca să-i lustruiesc a doua zi.

— De ce te-a trimis la Eton? am întrebat.

Mi se părea o anomalie ca un părinte să-i facă asta copilului său, cu atât mai mult în cazul unuia marxist.

— Florence a insistat, a răspuns Julian. Un subiect frecvent de certuri între ei. Florence era de părere că Miles vrea – citez – să sacrifice educația fiului său pe altarul socialismului. Miles era de părere – citez – că Florence vrea să mă închidă într-o bulă burgheză ermetică. Situația era cu atât mai tensionată cu cât aveam dreptul la bursă şi lui Miles i s-a părut scandalos să luăm banii de la cineva care chiar avea nevoie de ei.

Aşa că acum ştiam totul despre familia lui, a spus. Mă rog, atât cât ştia şi el, ceea ce bănuia că e desul de puțin.

Ştiam că ăsta era genul de confesiune pe care avea s-o regrete imediat, aşa că nu l-am rugat să dezvolte.

11

În ziua de Crăciun, Julian s-a dus cu Miles la biserică. Eu am rămas în

pat şi mi-am sunat familia. Când s-a întors, cadouri: un colier pentru mine, un portofel pentru el – lucruri pe care le dai colegilor la schimbul de cadouri când vrei să ştie că ai depăşit suma limită. Era prima dată când îi cumpărasem eu ceva. Mă tot gândeam că ar fi trebuit să-i cer voie.

Ralph şi Victoria au dat o petrecere de Crăciun. Apartamentul lor avea camere mari, albe, o masă lungă din sticlă şi, în mod remarcabil, suficienți prieteni care să-l umple.

Victoria a servit antreuri din pate de rață şi a spus că e păcat că Seb – Slaughters oare sau Linklaters – şi Jane – JP Morgan sau Morgan Stanley – nu au putut să vină, dar ce bine de ei că au putut să se întoarcă acasă. Din asta, am înțeles că Ralph şi Victoria erau mai importanți decât Morgan şi Slaughters şi Linklaters la un loc, că şi noi eram, altfel am fi stat cu rudele noastre, nu în Hong Kong, şi că, dacă Seb şi Jane ar fi fost în țară, ar fi venit şi ei. Se vedea că spiritul sărbătorilor îi dădea Victoriei un pretext pentru a evalua care dintre invitații ei era mai ocupat. Mai exista o opțiune: să fii ca mine şi să nu ai bani pentru biletul de avion spre casă.

Nu m-am servit cu antreuri.

— Eşti cuminte, Ava? m-a întrebat Victoria.

Formularea ei era sugestivă.

— Sunt vegetariană, am răspuns eu.

Victoria avea dinți mari. Din cauza asta, era greu să zâmbească fără să sperie oamenii, motiv pentru care Victoria zâmbea mult.

După cină, toți s-au prefăcut că e genul de petrecere zgomotoasă de Crăciun pe care o dai cu o săptămână înainte. Era mai uşor decât să ne comportăm ca în familie. Ralph a pus un playlist de jazz şi, la fiecare cântec nou, le spunea celor curioşi ce păcat era că artistul murise tânăr.

Victoria m-a condus către „celălalt“ prieten irlandez al ei, de parcă ne adusese pe fiecare la rugămintea celuilalt. „E de-a ta, Oisin“ a spus ea, iar el a privit-o de parcă tocmai îi dăduse documentele de adopție scrise cu creion. În curând, a menționat că învățase la Gonzaga[6]. Era un irlandez bogat, prefera să aibă averea în comun cu Victoria decât Irlanda în comun cu mine, şi părea agasat de amândouă şi dezamăgit că ea îl pusese în aceeaşi oală cu mine. Gura lui spunea ce grozav e să vadă o compatrioată în străinătate, însă ochii spuneau: nu-mi strica apele aici.

6. Şcoală catolică pentru băieți, din Dublin.

Ca tampon, am atras doi englezi pe care îi cunoşteam de la alte evenimente. Atunci, Oisin m-a plăcut. Toți trei m-au plăcut şi eu băusem destul vin ca să mă prefac că şi eu îi plac. Cineva a spus că Julian mă lăudase că sunt „foarte deşteaptă“. Am avut impulsul să fug la Julian, să-mi ridic privirea spre el şi să rostesc „foarte deşteaptă“ la fel cum beam vinul Victoriei – bucurându-mă de o plăcere gratuită. După care, m-aş fi ghemuit în buzunarul lui pentru totdeauna. Puteam să completez cu „având în vedere circumstanțele“, dar am ales să rămân amețită de primele două cuvinte.

Victoria plecase de lângă noi şi se dusese lângă Julian, la fereastră. Chicotea şi vorbea cel mai mult dintre ei doi, aşa că am tras concluzia că râde la propriile glume.

Nu am putut să mă duc la ei. El avea să creadă că îmi e dor de stăpânul meu.

În grupuri, Julian vorbea încet şi rar. Nepăsarea lui calmă îi trăda sentimentul de superioritate la fel de mult ca răgetele lui Ralph – chiar mai mult, fiindcă te obliga să asculți mai atent – dar era liniştitoare. Şi eu vorbeam încet, de obicei, şi uneori mă gândeam: un pic mai încet şi nimeni nu ne mai poate auzi.

— Era beată criță! a strigat Victoria.

M-am întrebat dacă Victoria este o persoană reală sau trei surori Mitford[7] într-o haină foarte lungă.

7. Familia nobiliară Mitford a devenit cunoscută începând cu 1930 datorită celor şase surori, figuri mondene cu vederi politice controversate.

— Serios, a zis Julian.

Bărbații din jurul meu discutau despre şcolile la care studiaseră. Ca adult cu un loc de muncă, subiectul nu mi se părea foarte nostim, dar britanicii sunt plini de resurse şi consideră şcoala nu doar interesantă, ci cel mai interesant lucru pe care l-au făcut. Andrew studiase la Radley, iar Giles la Manchester Grammar. Giles a glumit că sunt şcoli asemănătoare şi aşa am aflat că a lui Andrew e mai bună. Şi-au adus aminte de rugby. Oisin a intervenit să spună că şi Gonzaga avea echipă de rugby. Max li s-a alăturat, a aşteptat, pe urmă şi-a scos sabia din teacă: Westminster.

Eu nu făceam parte din tabloul lor. Pe mine nu m-a întrebat nimeni la ce şcoală am învățat.

— Tragem o albă? a întrebat Oisin.

Un englez ar fi formulat „ce-ați zice să“, dar a fost înțeles oricum.

Am refuzat. Lui Julian nu i-ar fi plăcut. El mai lua cocaină din când în când, dar zicea că eu am o personalitate dependentă. Eram prea mulțumită de acel „foarte deşteaptă“ ca să mă supăr pe el din cauza asta la petrecere, aşa că mi-am pus reproşul la păstrare într-un sertar din minte, pentru data următoare când aveam să-l urăsc fără un motiv rezonabil. Controlul corpului femeii, m-am gândit eu, pregătindu-mă. Bărbații au făcut liniuțe, iar eu m-am dus la toaletă. La întoarcere, m-am lovit de un alt bărbat, care s-a uitat la mine, a mormăit „a lui Julian“ la fel cum ar fi spus „scaun“ sau „aranjament floral“ şi a plecat împleticindu-se mai departe.

În taxiul roşu care ne ducea acasă, l-am descris pe bărbat. Şoferul avea şapte telefoane mai mult sau mai puțin vechi conectate la bordul maşinii. Julian a observat că le privesc şi mi-a explicat că sunt pentru preluarea curselor. Mi-am dat seama că e beat pentru că mi-a rostit numele foarte lent şi pe urmă, când l-am luat de mână, mi-a strâns degetele. Apoi a zis:

— Era Chris Marshall?

Am răspuns că nu ştiu. Julian a continuat că probabil era Chris Marshall, că fiecare femeie are câte o poveste cu Chris Marshall şi că măcar în a mea nu era vorba despre pus mâna pe undeva. Am întrebat de ce mai era Chris invitat la petreceri dacă avea reputație, în cel mai bun caz, de pervers care nu pune mâna, iar Julian a răspuns că fusese coleg cu Will la Habs şi cu Ellie la Bristol, aşa că nu puteau să-l excludă.

Numele astea nu-mi spuneau mare lucru, dar eu nu primisem nici o invitație.

*

A doua zi dimineață am făcut sex şi, o vreme, m-am simțit în siguranță şi confortabil şi înțeleasă. L-am zgâriat mult, el mi-a zis că-s un pui de tigru, iar eu m-am prefăcut că asta mi se pare infantilizant, pentru că mă făcea atât de fericită. Surprinzător, m-a mângâiat pe păr. A spus că toată lumea de la petrecerea Victoriei mă plăcuse. M-am întrebat dacă e drăguț cu mine

pentru că (motivul evident) prietenii lui voiau să mi-o tragă, (oferta specială de sărbători) eram destul de singură nu doar ca să petrec Crăciunul cu nişte oameni oribili, ci să mă şi bucur că m-au tolerat sau (fată isteață) avusesem orgasm mai repede decât de obicei şi el credea în recompense. Am vrut să-i spun că, într-o relație în care afecțiunea este exprimată parcimonios, manifestările ei directe par ostile. Uite, îmi venea să zic, e ca gramatica engleză. Nu are sens, dar e prea târziu s-o mai schimbăm. Când îmi cumperi haine înseamnă că vrei să mă mângâi pe păr, aşa că atunci când chiar mă mângâi pe păr înseamnă că vrei să mă mut în Siberia şi să mor.

Pe urmă a spus că pleacă la aeroport. Avea întâlniri în Bangkok. Am întrebat cum de se aşteaptă cineva să plece, iar el a răspuns că, dacă personalul din restaurante lucrează în Ajunul Crăciunului, atunci cu siguranță poate şi el să lucreze de Ziua cadourilor. „De Sfântul Ştefan[8]“ am zis eu, dar el a zis că nu, de Ziua cadourilor. I-am spus că greşeşte. El a spus că eu greşesc. Aproape l-am rugat să rămână, dar am simțit crescând în mine dorința de a nu mai pleca niciodată din patul acela, un program pe care el nu părea dispus să-l adopte, aşa că nu i-am zis nimic.

8. A doua zi de Crăciun, 26 decembrie, este supranumită Boxing Day (Ziua cadourilor) în Regatul Unit şi alte țări din Commonwealth şi coincide cu sărbătoarea catolică a Sfântului Ştefan.

12
Ianuarie 2017

Săptămâna următoare, Julian a luat un taxi de la aeroport ca să se întâlnească cu mine la stația de metrou Admiralty. El era îmbrăcat în costum, eu purtam o rochie neagră, aşa că arătam ca nişte gemeni extrem de trişti. Am mers pe jos până la ceainăria LockCha, trecând pe lângă fântâni şi tufişuri toaletate în Parcul Hong Kong. Am întrebat cum a fost în Thailanda. Vocea mea părea a cuiva care are des ocazia să întrebe asta.

— Greoi, a răspuns el. Multă lume încă poartă doliu după rege.

Am stat în fața uşii până când şi-a terminat țigara. Am spus că vreau să-mi dau demisia.

— Bun, a zis el. Nu te plătesc destul.

— Nu e din cauza banilor.

Am vrut să-mi trosnesc degetele, dar mi-am adus aminte că e un obicei prost.

— O să încep să plătesc chirie.

— Nu-ți face griji pentru asta, dar ai nevoie de un plan.

A stins țigara, de parcă ar fi vrut să zică: uite-l pe al meu, de exemplu.

În cafenea, aveau un meniu pe care bifai ce voiai. Julian mi-a dat mie creionul. Am avut senzația că asta însemna că era automat al lui. Am ales *huai shan* şi supă cu semințe de goji, salată cu castravete galben, găluşte cu tofu şi orez lipicios înfăşurat în frunze de lotus. A sosit ceaiul verde, apoi *dim sum*.

— Tot nu ştiu ce vreau să fac, am spus. Adică pe termen lung.

— Ce zici de predat? Dacă îți iei diplomele, s-ar putea să nu fie atât de rău la o şcoală adevărată.

— Mă solicită prea mult, am zis.

Copiii se gândesc numai la ei şi asta ar trebui să ți se pară drăguț. Mai ales dacă eşti femeie, ar trebui să te facă să-ți doreşti şi tu unul. Le-aş fi făcut un mare bine părinților dacă le-aş fi spus că odrasla lor suferă de o formă de egocentrism pe care unii adulți o lasă în urmă, alții, nu. Le-aş fi atras atenția asupra factorilor de risc: copil singur la părinți, băiat singur la părinți, băiat singur la părinți, educat la o şcoală privată, ai cărui părinți, contrar politicii afirmate, îi dau copilului totul până când ajunge la vârsta la care poate să-şi cumpere singur, inclusiv felație – în funcție de dispoziția şi de motivația mea. Dar nimic din toate astea nu părea adecvat pentru rapoartele trimestriale.

— Jobul meu ideal ar fi să fac corectură, i-am spus lui Julian. Băncile au nevoie de corectori?

— Se ocupă analiştii de asta.

— Poate aş putea şi eu să fiu analist.

— Nu fac doar asta. Sunt lachei. Jumătate din treabă aş putea s-o fac eu mai repede decât ei, dar când ai un rang senior, nu mai poți să faci munca de jos. Nu se cuvine.

— Asta e faimoasa eficiență a capitalismului.

— Comentariul ăsta a fost tipic pentru Miles. Mănâncă-ți supa.

Julian îmi amintea adesea să mănânc. Asta îl făcea să nu se mai simtă vinovat că mă place slabă.

Ne-am orientat printre porțiile minuscule de *dim sum*, aşezate în centrul mesei pentru a fi împărțite, dar lui Julian nu-i plăceau unele preparate, aşa că fiecare şi-a ales ce a vrut. El a spus că nu-l deranjează lipsa cărnii, dar că ar fi trebuit să o înlocuiască cu alte proteine. Am arătat spre tofu, iar el a zis că se gândise la ceva care să nu fie făcut din soia.

Când am terminat de mâncat, Julian a spus:

— Îmi aduc aminte când te-am văzut prima dată. Mergeai atât de atent pe tocuri! M-am întrebat de ce are atât de mult păr persoana asta timidă.

— Asta e o replică bună. Ai pregătit-o dinainte?

— Am avut mai multe ciorne. Am tăiat câteva virgule în avion, la întoarcere.

— Nu am atât de mult păr, am zis eu. Față de Victoria, de exemplu. Şi majoritatea oamenilor nu mă mai consideră timidă.

— Asta e adevărat. Seb crede că eşti – citez – „vivace“.

— Mie mi se pare că „vivace“ e unul dintre cuvintele alea pe care le foloseşti în loc de „sexi“, deşi toată lumea ştie la ce te referi. Care dintre ei era Seb?

— Păr ciufulit. Litigii.

— Seb cel fermecător! Chiar mă întrebam ce-i cu cererea aia de prietenie.

Eram fericiți atunci. Julian îmi complimentase şi strălucirea exterioară, şi stratul interior pe care numai oamenii isteți îl vedeau. Noi ştiam că sunt complexă, chiar dacă alții nu observau. Asta ne făcea mai buni sau, în orice caz, diferiți, ceea ce, din cauza disprețului nostru față de ei, tot ne făcea mai buni. Cireaşa de pe tort: eram atrăgători – eu, pentru că Seb cel fermecător mă plăcea, iar Julian pentru că o persoană pe care o plăcea Seb cel fermecător nu ar fi putut fi cu cineva mai puțin fermecător decât Seb cel fermecător – iar eforturile susținute ale lui Julian ne asigurau că desfăşurăm o tranzacție emoțională superficială, dar din care nu lipsea „încântarea“. Julian mi se adresa aşa cum i-ar plăcea unei persoane distante să i se adreseze cineva, ceea ce însemna că îl convinsesem (şi pe el, dar şi pe mine) că aşa sunt. Iar eu îi întorceam serviciul.

Schimburile noastre de replici nu erau întotdeauna ca un voleu, dar când

ne reuşeau, era magic.

— Apropo, am zis, Victoria te place.

— Prea mult păr.

La fel ca în orice schimb de revere, când profesioniştii jucau cu profesionişti, părea uşor.

Eram perfect conştientă de situația noastră. Se presupunea că oamenii buni ajung să aibă bani, iar eu voiam să fiu bună, aşa că zerourile lui Julian păreau să contribuie la acest scop. Asta nu însemna că ne consideram, pe el sau pe amândoi, oameni buni. Mi-am mâncat supa.

Pe drumul de întoarcere, mi-a oferit o țigară. Am răspuns că am destule probleme fără să le mai adopt şi pe ale lui, pentru companie.

— Companie pentru celelalte probleme ale tale sau companie pentru mine, în dependența mea de nicotină? a întrebat el.

— Să te fut! am zis eu zâmbind, ca să-i amintesc că, acolo de unde eram eu, asta era o expresie afectuoasă.

Mă simțeam protectoare când fuma. Nu avea nici o logică, având în vedere că îmi punea în pericol durata de viață, dar bănuiam că pe a lui şi-o riscă şi mai mult.

Uneori, mă gândeam că o să-i supraviețuiesc câteva decenii. Atunci îi explicam. Bărbații purtau costume pe vremuri, ziceam. Câştigau mai mult decât femeile. În Irlanda, primeai cinci ani pentru viol, paisprezece dacă avortai fetusul violatorului tău, o viață întreagă în spălătoriile catolice[9] dacă erai victima unui viol, iar o astfel de spălătorie încă exista când te-ai născut tu. Nimic din toate astea nu era vina directă a bărbaților cu care te futeai, dar influența felul în care priveai futaiul, mai ales în Dublin, unde era posibil să fii nevoită să le ceri bani. Nici o femeie nu-şi putea începe viața sexuală făcându-şi calculul ăsta în minte, fără ca asta să o afecteze, oriunde s-ar fi dus, deşi nu toate femeile aveau o abordare atât de lipsită de subtilitate încât să se fută cu bancheri.

9. Instituții conduse de romano-catolici în Irlanda, aflate sub patronajul Mariei Magdalena, în care femeile considerate decăzute erau supuse violenței şi umilințelor, multe dintre ele găsindu-şi sfârşitul acolo. Pentru că femeile erau obligate să lucreze în spălătorii, aceste aziluri au primit porecla de „spălătorii Magdalene“.

Mai erau şi alte motive pentru care îți plăcea, unele, de fapt, foarte pure,

cum ar fi umorul lui sec şi părerea, pe care i-o împărtăşeai, că sunteți amândoi mult mai deştepți decât toți cei pe care îi cunoşteați. Toate cuplurile se văd astfel, dar sperai, pentru binele lor, că nu se recunosc şi în restul relației tale, pentru că nu voiai să te identifici cu cea mai mare parte a ei, deşi constituiai o jumătate din acest cuplu. Matematic vorbind, dacă nu voiai să fii „cea mai mare parte“ unui cuplu, adică peste cincizeci la sută dintr-o entitate de doi, asta zicea multe despre dragostea de sine. Erați nişte indivizi ciudați cuplați cu succes, ca Arca lui Noe pentru sociopați. Altfel, erați nişte ființe umane bine intenționate, deşi imperfecte, cu resurse emoționale neobişnuit de sărace la dispoziție. Cheltuitul banilor şi priceperea la bărbați erau mai uşoare decât generozitatea adevărată.

Amendamentul opt[10] nu era singurul motiv pentru această detaşare, care rămânea cu tine după ce plecai din Irlanda. Ți-era teamă când un bărbat ejacula în tine, deşi nu erai sigură dacă asta li se întâmplă tuturor femeilor irlandeze sau numai ție, şi uneori îl întrebai dacă vrea să termine în gura ta, pentru că, după toate astea, încă simțeai că îi eşti datoare. Când aveai tu orgasm, te temeai, în ciuda biologiei, că asta te-ar putea condamna. Ştiai că, dacă i-ai spune toate astea, el ar înțelege suficient cât să aibă inima frântă, dar văzând cât de puține ar înțelege până să i se frângă inima, asta te-ar frânge şi pe tine. Erai ironică cu el, dar şi cu tine. Era ceva sălbatic.

10. Inclus în Constituția irlandeză în 1983, abrogat în 2018, acest amendament interzicea recursul la avort.

13

După primele zile din ianuarie, a început iar munca. Madison din Texas m-a întâmpinat lansându-se într-o descriere a regimului ei de fitness pentru un nou an, o nouă ea.

— Eu o să fiu eu, dar mai rea, am spus.

— Cred că încep să te cunosc, a spus ea, pe urmă a râs teatral.

Numai că eu nu glumisem.

Eram mai tăcută şi mai evidentă în invidia mea, aşa că devenea tot mai clar că ceilalți profesori mă considerau ciudată. Întâlnisem opinia asta de

atât de multe ori, în atât de multe locuri, încât ajunsese să mi se pară reconfortantă. Nu contează dacă un lucru e bun sau rău, mă gândeam. Nu te mai deranjează, odată ce toată lumea este de acord. Consensul celorlalți îl face adevărat, iar adevărul îți dă senzația de siguranță.

Principalul lucru care li se părea bizar era felul în care îmi petreceam pauzele de prânz. Plecam, având grijă să nu fur minute, şi mă întorceam exact la timp. Peretele cancelariei era subțire. Îl auzeam pe Scott din Arkansas întrebând „unde se duce?“. Alternam Starbucks şi Pacific Coffee, sperând că personalul nu o să mă recunoască. Nimic din toate astea nu părea neobişnuit, însă mormăielile colegilor mei mă făceau să simt că probabil au dreptate şi că toată treaba asta arată, într-adevăr, că e ceva în neregulă cu mine.

Şi Victoriei îi păream ciudată. În weekenduri, căutam subiecte care să ne intereseze pe amândouă, în timp ce bărbații discutau despre lucruri precum victoria Angliei împotriva Țării Galilor. (Julian descria rezultatul drept „decisiv, fundamental, chiar“, la care primea drept răspuns o serie de încuviințări din cap, iar mai târziu îmi spunea că nu era sigur, dar credea că fusese vorba despre rugby). Când Victoria se îmbăta, ne duceam la toaletă. Îi plăcea să se privească în oglindă. Avea un păr bogat. Fetele şic aveau mai mult păr decât mine, dar destul de des provenea de pe capul altcuiva.

— L-aş fute pe Julian, mi-a zis într-o sâmbătă seara.

— OK, am spus.

M-am întrebat dacă o mănâncă scalpul de la părul unei străine lipit de el.

— Crezi că el ar vrea să mă fută pe mine? a întrebat ea.

— Nu ştiu. Poate.

— Trebuie să ai o părere despre asta.

Mi-am deschis palmele, ca pentru a cântări o opinie pe care nu o vedeam, dar a cărei greutate o simțeam.

— Ți-am zis, habar nu am…

— Nu a încercat niciodată să mă fută, a spus Victoria. Nu ştiu dacă ar vrea.

— Nu sunt persoana cea mai potrivită pe care s-o întrebi.

— Păi tu te fuți cu el. Asta trebuie să-ți dea un indiciu despre ce alte femei ar mai vrea să fută.

— Nu, am zis eu, chiar deloc.

A spus că e trist că eu şi Julian nu formăm un cuplu. Părea să-i fie greu să uite de Kat. Când o să fie pregătit, o să găsească pe cineva. Era frumos din partea mea că îi țineam de urât până atunci.

M-am întrebat: dacă o trag de păr, oare firele ei ar rămâne ataşate, iar extensiile provenite de pe alte capete s-ar desprinde, ori s-ar rupe tot, cu condiția să trag suficient de tare?

*

Cerul era încărcat şi bronhial. Joan mi-a zis să-mi acopăr capul când plouă, altfel o să-mi cadă acid pe scalp. Susținea că vin chimicale periculoase dinspre China, dar le simțeai mirosul dinspre camioane şi dinspre autobuzele oprite pe stradă. Am descărcat o aplicație ca să verific calitatea aerului în fiecare dimineață. O față zâmbăreață însemna că e sigur, una neutră, că riscurile pentru sănătate sunt moderate, iar una furioasă, că e mai bine să rămân înăuntru. După şapte fețe furioase consecutive, am şters aplicația. Nu aveam nevoie de atâta negativitate în viața mea.

Julian m-a întrebat dacă mi-e dor de casă. I-am zis că nu toți irlandezii sunt provinciali.

— E normal să-ți fie dor de familia ta, a zis el.

Am răspuns că din cauza asta nu mi-era mie dor.

Problema cu corpul meu era că trebuia să-l port peste tot după mine. În stațiile de metrou, evitam picioarele altor oameni de parcă aş fi călcat pe muri. Şi şobolanii locuiau acolo, jos. Julian a spus că e bine că suntem la un etaj înalt, fiindcă gândacii nu pot ajunge până sus. Dar trebuia să cobor în fiecare zi ca să iau parte la viață.

Din apartamentul lui situat la jumătatea înălțimii muntelui, vedeam blocuri-turn ca nişte piese de computer cu margini ascuțite, copaci otrăvitori – verzui, nu verzi – şi pătrate nivelate pentru terenuri de tenis. Mă uitam pe fereastră şi îmi spuneam: am dreptul să mi se pară stresant că toată viața mea se învârte în jurul cuiva căruia nu îi pasă foarte mult de mine. E admisibil.

*

Deşi îmi uram jobul şi mă plângeam adesea din cauza lui, tot nu-mi dădusem demisia. Julian mi-a spus să mă relaxez. I-am zis că o să-i plătesc din urmă toată chiria pe care i-o datoram, iar el mi-a zis să nu-mi bat capul. Mai bine aş economisi să am bani de un avans pentru un credit imobiliar. Şi el voia de mult timp să facă asta.

— E doar părerea mea, am spus, dar poate te-ar ajuta să accepți când oamenii îți oferă bani.

— Dacă vrei să-mi plăteşti chirie, n-ai decât.

Între fraze, scria pe laptop. Conversația cu mine îl solicita atât de puțin, încât s-ar fi plictisit dacă mi-ar fi acordat toată atenția lui. Ştiam că îl disprețuiesc – inclusiv pentru că, dacă mi-ar fi zis să sar de pe un pod, aş fi întrebat: Golden Gate sau Sydney Harbour? – dar acum mă întrebam dacă nu cumva îl şi urăsc.

— S-a întâmplat ceva, Ava?

— Vrei să depind de tine? am zis. Ca să ai mai multă putere în relație.

— Nu cred că se pune problema de putere în relația asta. Oricare dintre noi poate să plece foarte uşor, aşa că nu are cum să fie vorba despre vreo forțare.

— Dar eu nu pot să plec uşor. Va trebui să-mi găsesc un loc în care să stau.

— Bănuiesc, a zis el.

Nu-mi dădeam seama dacă într-adevăr nu-i pasă dacă plec ori e doar un bluf. Era oricum destul de rău că bluful lui putea să fie plauzibil. Pe mine cine m-ar fi crezut dacă aş fi zis că nu contează dacă locuiesc în apartamentul lui sau într-un amărât de Airbnb? Da, aş fi zis, nu-mi pasă deloc că îmi cheltuiesc cea mai mare parte a salariului pe o cămăruță închiriată, alături de nişte oameni care mă urăsc. Lucrurile astea sunt destul de subiective. Aş putea să am parte de prosoape moi şi cine de cinci stele sau aş putea să verific în fiecare dimineață pervazul geamului, ca să văd câți gândaci au murit acolo peste noapte. E ori una, ori alta, fiecare cu gustul lui.

I-am zis că nu e mereu drăguț cu mine. Mi-a cerut un exemplu. Am spus că exact la genul ăsta de reacție mă refer.

— Nici tu nu eşti Sfântul Francisc de Assisi, a zis el.

— Uită-te la mine când spui lucruri de genul ăsta.

— Nu vreau să ne certăm.
— Nu ne-am certa dacă te-ai uita la mine.
— Las-o baltă, Ava.
— Nu poți să faci o afirmație ca asta şi pe urmă să te aştepți ca eu să nu zic nimic.
— Am spus că nu eşti Sfântul Francisc de Assisi. Cumva, tu reuşeşti să faci din afirmația asta ceva controversat.
— Ce-i cu aerul ăsta de superioritate?
— Unii oameni şi-l cer.
M-am dus la biblioteca lui şi am atins crăpăturile din cotoare. Arătau unde se oprise el, lucru confirmat probabil şi de amprente. M-am întrebat unde anume în apartament îmi lăsasem ADN-ul. Nu pe laptopul lui, pentru că ăsta era important, dar pe orice altceva din bucătărie, pe hainele lui, pentru că le călcasem, pe covorul din dormitor, pentru că îngenuncheasem pe el. Bărbații! Celulele mele erau şi pe cărțile lui, dar doar pentru că făcusem ordine. Nu citisem niciodată autorii pe care îi admira el. Ar fi râs dacă aş fi încercat. Probabil râdea în sinea lui de fiecare dată când ziceam ceva.
— Te deranjează dacă te duci să stai îmbufnată în altă parte? a zis Julian. Am o prezentare mâine.
— E şi apartamentul meu,
— Presupun că şi cardurile mele de credit sunt şi ale tale. Din moment ce, pentru tine, dacă foloseşti ceva şi nu-mi dai banii înapoi, înseamnă că e al tău.
— O să-ți plătesc chirie. Vreau să-ți plătesc chirie.
— Nu ştiu ce vrei, a zis el.
Nu am vorbit şase zile. Am rămas în camera mea, ca să-l evit, ceea ce însemna că nu puteam să mănânc şi am fost nevoită să beau apă de la chiuveta din baie. Cecul meu de salariu întârzia. Pusesem nişte bani deoparte fiindcă locuisem gratis în apartament, dar îi considerasem un fond de urgență, motiv pentru care mi se părea înspăimântător să-i folosesc. Cu toate astea, i-am irosit cu o rigurozitate mecanică, cumpărându-mi cafele una după alta şi notând până la ultimul cent cât costau. Se pare că ăsta era viitorul pentru care economisisem.

M-am dus şi la mall-uri, de parcă voiam să spun: se crede atât de deştept că-mi cumpără lucruri, când, de fapt, şi eu pot să-mi cumpăr lucruri. La Topshop, am probat articole scârboase, din material sintetic, şi m-am gândit: hainele astea sunt şi hidoase, şi necesare. Mi-au amintit cum furam din magazine, în adolescență. Îmi umpleam buzunarele, mă duceam acasă, etalam bunurile pe pat şi mă gândeam: de ce am riscat să am cazier pentru un ruj mov? Nu mă avantajează deloc, cu tenul meu.

Mama mi-a trimis un SMS să mă întrebe ce mai fac. Am răspuns: sunt foarte nefericită. Funcția de completare automată a sugerat trei emoticoane negative diferite. Am atins unul dintre ele şi mi-a înlocuit cuvântul „nefericită“ cu o față tristă. Pe urmă am şters ciorna şi am trimis un mesaj în care ziceam că mă simt minunat.

În a şaptea zi, i-am cerut scuze lui Julian. El a zis că nu-i nimic.

14

M-am uitat pe site-uri de închiriat apartamente la comun. La sfârşitul lui ianuarie, m-am dus la vizionări. O cameră, care costa jumătate din salariul meu, era salonul. Nici măcar nu era separată, ci intrai direct în ea când deschideai uşa de la intrare. Colegii de apartament au explicat că motivul pentru care chiria era aşa de mică era că dispunerea asta putea să-mi afecteze intimitatea – lucru pe care ei îl înțelegeau, dar au menționat că pot trage o cortină în jurul patului noaptea. Au demonstrat cum se trage. Am simțit că nu mecanismul era principala obiecție, dar le-am făcut pe plac şi am încercat şi eu. Peste două ore, mi-au trimis SMS că fata căreia îi arătaseră camera înainte tocmai o ocupase. Le părea foarte rău, dar piața se mişcă repede.

M-am gândit la Emily şi Freya şi la gustul stătut pe care-l aveam dimineața, când nu puteam să mă spăl pe dinți. Şi la mirosul din fosta mea cameră: lenjeria umedă şi ceva de rău augur care sălăşluia în crăpăturile din pereți. Uneori, în pat, ascunzându-mă de colegele de apartament, mă holbam la liniile de falie până când începeau să se întindă. Vedeam peretele prăbuşindu-se şi auzeam țipetele.

La câteva zile după ce mi-am cerut scuze, când era foarte târziu şi foarte întuneric, Julian a spus că se simțise singur înainte să mă duc să locuiesc cu el. Nu avea mereu chef să bea, dar prietenilor lui nu le prea plăceau şi alte lucruri. Şi nu puteai să porți conversații ca lumea în grupuri. Îi plăcea să aibă pe cineva acasă.

— Păcat că e vorba de tine, a adăugat el.

Presupun că trebuia să facă asta.

*

Elevii mei de opt ani învățaseră prepozițiile, iar acum ajunseseră la pronumele interogative. Le recitam în viteză: *who what when where why*. Majoritatea englezilor îl pronunță pe *what* ca *wot*, deşi autorii îl scriu aşa numai când personajele sunt sărace. Uneori, ziceam *wot*, dar cu părinții mei îl pronunțam ca ei, *hwot*. Forma asta fusese corectă pe vremea lui Churchill, dar acum era considerată sentimentală, fiindcă Cameron nu o folosea. Până şi Regina renunțase la „h“, fără îndoială, la îndemnul vreunui specialist sclifosit în relații publice. Engleza irlandezilor păstra particularități la care britanicii renunțau. *Tings* era incorect, trebuia să respiri şi să pronunți *things*, dar dacă respirai pentru *what*, atunci asta era demodat. Dacă irlandezii nu aspirau h-ul, iar englezii, da, atunci ei aveau dreptate, dar dacă noi îl aspiram, iar englezii, nu, atunci tot ei aveau dreptate. Englezii ne învățau engleză ca să ne învețe că ei au dreptate.

Şi eu îi învățam pe elevii mei acelaşi lucru despre oamenii albi. Dacă eu ziceam lucrurile într-un fel, iar bona lor filipineză, care locuia cu ei, le zicea în alt fel, trebuiau să țină cont de varianta mea. Odată, mama lui Francie Suen mi-a mulțumit pentru ora mea săptămânală. Am zâmbit, i-am acceptat laudele şi nu am întrebat-o dacă nu ar trebui cumva să recunoască şi meritul menajerei, care vorbea engleză cu Francie în fiecare zi. Din anunțurile de joburi de pe forumurile expaților, am estimat că salariul ei era un sfert din al meu. Într-o postare de pe forum, cineva întreba cum ar trebui să se adreseze copiii menajerelor. Părintele ştia că termenul „mătuşică“ e comun, dar se temea că, dacă o numesc pe femeie aşa, iar mai târziu o concediază, copilul o să creadă că şi alți membri ai familiei ar putea fi concediați.

În zilele libere, era ilegal ca menajerele să stea în casă. Scopul era ca

guvernul să se asigure că acestea chiar primeau vacanță. Nu aveau bani să se ducă în alte locuri, aşa că se aşezau pe cutii de carton în parcuri şi pe trotuare.

Părinții le trudeau pe menajere şaisprezece ore pe zi, apoi se plângeau dacă începeam lecția cu trei minute întârziere. Când Joan m-a acuzat că fur timp, m-am gândit: da, şi şefii fac la fel.

*

Oamenii de pe Instagram postau citate despre relații. Le combinau cu peisaje şi cu fotografii de turist. Cu litere mari, albe, alături de o capră sălbatică: VÂNEAZĂ VISURI, NU OAMENI. Deasupra Kremlinului: VREAU UN BĂIAT CARE SĂ MĂ SĂRUTE DE PARCĂ AŞ FI OXIGEN.

De când cu cearta, țineam socoteala de fiecare dată când Julian făcea lucruri care mă bucurau. Râdea la glumele mele, atunci notam: recunoaşte că sunt capabilă de ironie. Irațional, pentru că nu eram specială, simțeam că el e singura persoană care ar putea să mă înțeleagă vreodată.

— Eşti atât de palidă! a zis el.

— Scuze.

— E un compliment.

— Scuze.

Mă întrebam dacă în Dublin mă plăcuse careva. Mama, Tom, posibil tata. La facultate, celorlalți le plăcea că ştiam să rulez țigări – deşi nu fumam – şi că nu îi întrerupeam când vorbeau despre *Infinite Jest*. Recunosc că asta era din cauză că nu citisem cartea, dar nici ei. Mă gândisem s-o citesc, dar am simțit că, dacă aş face asta, i-aş supăra tare pe toți. Bărbații de acolo spuneau că le plac fetele nemachiate pe tonul pe care cei mai puțin cultivați spuneau că le plac fetele machiate, dar dacă nu te machiai, te întrebau dacă ai fost bolnavă. Se plângeau că nu au „permisiunea să scrie“. Trebuia să încuviințezi din cap: ah, să ai permisiune.

Măcar Julian era sincer. El avusese dintotdeauna permisiuni la orice. Îl uram din cauza asta, dar în acelaşi timp mă bucuram că ştie că le are. Majoritatea bărbaților care se bucură de permisiuni nici măcar nu-şi dau seama.

Când se făcea târziu şi nu venea acasă, îi trimiteam SMS: m-am plictisit putem să ne futem. Mă suna şi-mi spunea că e ocupat. Îi plăcea să mă sune ca să-mi spună că e ocupat.

— Sunt ocupat, zicea. Iar tu te plictiseşti foarte repede.

— Obiecția asta nu demonstrează prea multă încredere în sexualitatea ta.

— Parcă ziceai că încrederea bărbaților în propria sexualitate este respingătoare.

— Ba nu. Tu ai zis că fosta ta de la Oxford gândea aşa şi bănuiai că sunt de acord.

— Charlie. Era sexi.

— Ştiu. I-am găsit profilul.

— Îi plăceau şi bărbații, şi femeile, a zis el. Dacă te interesează. În fine, sunt ocupat.

— Iar eu sunt plictisită.

După ce venea acasă şi mă futea, mă duceam în camera mea şi visam iar cu ochii deschişi că iau cina cu mama lui, că pronunț cuvintele greşit ca s-o împiedic să le mai rostească; şi că deschid robinetele de la toate chiuvetele, aştept, apoi o privesc cum îşi ridică picioarele puțin câte puțin.

15
Februarie

— S-a întâmplat ceva? a zis mama la telefon.

În realitate, a mâncat nişte sunete, dar dacă britanicii zic Glosster când scriu Gloucester, atunci presupun că şi mama merita aceeaşi înțelegere.

Mi-a spus că George are o prietenă nouă.

— Are părul şaten în partea de sus şi portocaliu la vârfuri. Cum îi zice?

— Ombre.

— Ambră, a repetat ea silitoare. Şi băiatu' ăla?

— Ce băiat?

— Mi-a zis Tom. Bancheru' ăla.

— E bine, am răspuns eu. Nu e ceva serios.

— Şi lucrează la o bancă deci?

Am zis că da, asta fac, de obicei, bancherii.

— Bravo lui! Se zice că devii ca oamenii cu care te înconjori.

— Deci, dacă până la anul pe vremea asta, nu-mi iese efectiv un guler alb din gât, atunci relația asta o să fie un eşec.

— Zici nişte lucruri aşa de ciudate! a spus mama.

Asta nu însemna că mă crede amuzantă.

— Când îl cunoaştem şi noi pe bancheru' ăsta?

— Hai să nu ne ambalăm aiurea! am spus eu. Hei, mamă, ți-am zis că lucrează într-o bancă?

— Hai că te las atunci. Transmite-i salutări bancherului din partea mea.

— Pa, mama! am zis.

În timp ce-şi lua şi ea la revedere, am întrerupt-o:

— Stai, mama, am uitat să-ți zic: e bancher.

A închis.

*

Era 2 februarie, ziua de naştere a lui Julian. A ieşit să bea ceva cu nişte prieteni. M-a invitat şi pe mine, dar a zis că probabil nu o să mă simt bine, de unde am înțeles că, de fapt, nu voia să mă duc şi eu. Când s-a întors, mirosea a fum. M-am întrebat dacă țigările chinezeşti ieftine aveau scopul să-l determine pe el să se lase de fumat sau pe mine să mă las de el şi de ce nici una dintre strategii nu funcționa. I-am făcut ceai şi i-am dat cadou o cravată Ferragamo cu model de pui de tigru. Pentru că era bărbat, iar bărbații poartă cravate, şi pentru că făcea aluzie la ceva ce spusese el în pat, mi se părea o alegere potrivită. Totuşi, îmi făceam griji. La fel ca în cazul portofelului, putea să interpreteze că, pentru mine, faptul că îmi cumpăra lucruri însemna intimitate.

— M-am gândit că ar trebui să primeşti un cadou, am spus.

Formulat aşa, nu reieşea că eu eram cea care i-l oferea.

— Nu ar trebui să-ți cheltui banii cu mine, a zis el.

Cuvântul „mulțumesc“ era cunoscut de majoritatea vorbitorilor de limbă engleză, inclusiv de copiii mici pe care îi învățam eu. El îl auzise destul de des spus de mine, ca să fie familiarizat cu folosirea lui.

Mai târziu, l-am întrebat dacă ar vrea să realizeze ceva anume înainte să

împlinească treizeci de ani.

— Nu, a spus. Tocmai m-au făcut vicepreşedinte, iar următorul nivel e director general, dar nu o să mă pună pe mine. Şi nu o să rămân aici pentru totdeauna, aşa că nu are rost să cumpăr un apartament. Oricum nu mi l-aş putea permite.

Am întrebat dacă se mai gândea şi la altceva. A zis că nu. Nu considera vârsta asta o piatră de hotar.

Era bine şi aşa. Nu am insistat să-mi spună, de exemplu, dacă ne vedea împreună şi atunci sau dacă iubise vreodată pe cineva. Era amuzant că făceam sex, de fapt. El era atrăgător şi încrezător, în timp ce eu eram dispusă să pun în centrul vieții mele emoționale pe cineva care mă trata ca pe fotoliul preferat. Şi totuşi, uite că ne futeam. E ciudat ce alegeri facem. Erau oameni pe lume cu care Julian nu voia să facă sex. Asta însemna că pe mine mă aprecia mai mult decât pe ei măcar într-o privință, ceea ce era ilar având în vedere că, de fapt, eram cea mai rea ființă umană, oricum ai fi privit lucrurile. De altfel, faptul că doar ne futeam era şi mai amuzant decât dacă ar fi avut sentimente față de mine. Eram destul de patetică încât să par adorabilă, dar ar fi trebuit să fie cu adevărat depravat ca să se uite la mine şi să-şi spună: vreau să fac schimb de fluide cu ea. Aşa că nu voiam să mă iubească. Mă distram prea bine pentru asta.

*

Benny nu aprecia ursuzenia mea de după Crăciun. Îi plăcea să-mi aducă aminte că părinții erau cei care cereau „engleza standard“. Uneori, când mă plătea, comentam despre materialele de studiu. Ilustrațiile înfățişau copii albi care înfruntau condiții meteorologice care nu se produc niciodată lângă ecuator. Se considera greşeală orice utilizare a limbii care trăda originea vorbitorului din Hong Kong.

În timp ce îi vorbeam despre astfel de lucruri, Benny apăsa cu degetul pe telefon. Atingea fiecare literă încet, considerându-se mai presus de oamenii care se prefac că scriu în timp ce vorbeşte cineva, dar bucuros să se întindă cu redactarea unui mesaj real până când respectivul termina de vorbit. Uneori, pe şapca lui de baseball scria Nike, alteori, Disneyland Paris.

În cele din urmă, Benny a spus:

— E o chestie rasistă dacă firma mea din Connemara vinde alge irlandezilor?

Întrebarea nu mă lămurea pe deplin.

— Părinții plătesc, a spus el şi a început iar să scrie.

În pauza de prânz, i-am trimis un mesaj lui Julian. Surprinzător, mi-a scris un răspuns lung. A zis că e posibil – cu un mare semn de întrebare, dar posibil – ca Benny să se fi referit la faptul că dădeam dovadă de mentalitatea salvatorului alb dacă credeam că locuitorii Hong Kongului nu-şi cunosc propriile interese într-o lume în care, că ne place sau nu, copiii se descurcă cu engleza „standard“. Părinții nu pot schimba societatea, aşa că fac astfel încât inegalitățile acesteia să afecteze alți copii, nu pe ai lor. Mama lui Julian făcuse alegerea aceasta când îl trimisese la o şcoală particulară, iar a mea, când îmi spusese să nu vorbesc cu „io-s“.

Mă surprindea adesea cu astfel de afirmații. Admiram la el faptul că putea să observe calm în ce privințe beneficiase de inegalitate – nu cu îngăduință față de propria persoană, cum făceam eu de cele mai multe ori, ci obiectiv.

M-am întrebat dacă fusese mereu aşa. Din verificările mele pe rețelele de socializare, descoperisem că la Oxford scrisese poezii. Găsisem o poză cu el vâslind când era student la Balliol, motiv pentru care eram convinsă că nici nu s-ar fi apropiat de mine când avea douăzeci de ani şi că începuse să se intereseze de fetele ciudate doar fiindcă se plictisea la muncă. O vreme, m-am lăsat cu încântare pradă gândului că toate cele dinaintea mea fuseseră normale, că eu eram singura persoana bizară care îl fascinase vreodată, că numai eu eram capabilă să-i surprind fiecare colțişor al minții. Pe urmă, am găsit-o pe iubita lui din ultimul an de facultate: am văzut-o pe scenă, într-un *performance* de *spoken word*, cu helanca neagră, scurtă, şi abdomenul plat, completat, cum altfel, în pula mea, decât cu un cercel în buric, şi atunci am urât tot.

M-am tot gândit dacă, pentru el, renunțarea la versuri şi bărci era un succes sau un eşec, dar ştiam că, dacă întreb, o să-mi spună ceva tipic pentru el, despre cum nu-şi iroseşte timpul gândindu-se la viața lui.

*

— Eu sunt interesantă? l-am întrebat într-o sâmbătă seara, după ce ne întorseserăm de la o întâlnire cu prietenii lui.

— Posibil, a zis el. Eşti un parazit. Asta li se pare interesant unora.

— Şi ție?

— Nu.

— Atunci de ce mă placi?

— Cine a zis că te plac?

Picături de ploaie răzlețe băteau în geam ca nişte picioruşe de păsări. Julian era în umbră: putea fi oricine, iar eu nu aveam să ştiu niciodată, ceea ce însemna că şi eu puteam fi oricine. Şi adevărul era că îmi lua întotdeauna partea. Sau aproba când îi luam eu partea, ceea ce era aproape la fel de bine. M-am întrebat dacă aş putea să-l sărut şi să fiu sarcastică după aceea, dar m-am gândit că nu ar înțelege umorul.

— S-a schimbat ceva pentru tine de când mă cunoşti? am întrebat.

— În ce sens să se schimbe?

— Te simți altfel?

— Bănuiesc că e confortabil cu tine aici.

— Cât de repede ți-ai dat seama că eşti atras de mine? am zis.

— Estetic, imediat, a răspuns. Dacă asta întrebi.

— Mult timp nu mi-am dat seama dacă mă placi.

— Dar tu?

— Când mi-am dat eu seama? am zis. Imediat. Estetic.

Am simțit potențial pentru un schimb de replici similar cu cel despre Seb cel fermecător. Cu câteva cuvinte, fiecare dintre noi putea ajunge să creadă că cel de alături sărise de fiecare dată când îi bâzâise telefonul şi că, până la urmă, îl lăsase pe celălalt să-l seducă. Nici unul nu pierdea nimic dacă îl lăsa pe celălalt să gândească aşa. Amândoi aveam de câştigat din asta. Era aproape o colaborare, ceea ce era destul de aproape de un parteneriat. Dar eu eram obosită.

— Prima dată când te-am văzut, am zis, am crezut că ştii de unde să cumperi lucruri mai ieftin.

— Asta este o părere îngrozitoare despre mine.

— Ştiu. Asta era pe vremea când credeam că bancherii se pricep la bani.

— Dur, dar corect.

— Dar nu i-am dat prea multă atenție. Când te-am cunoscut.

— Nici eu nu pot să zic că a fost un moment cheie în viața mea. Eram curios. Mi-am dat seama că probabil voi rămâne curios şi după întâlnire, aşa că te-am invitat la prânz.

Voiam să zică mai multe.

Pentru că îl iubeam – posibil. Ori asta, ori voiam să fiu el, ori îmi plăcea să fiu cineva căruia el îi dădea sarcini. Nu avusesem spații locuibile în Hong Kong înainte să-l cunosc pe el, aşa că e posibil să fi iubit doar faptul că puteam să gândesc în linişte şi să respir aer curat – dacă se poate susține rezonabil că asta făceam în apartamentul lui.

— Julian, ce suntem noi? am întrebat.

— Să mă ia dracu' dacă ştiu.

— Ne ia dracu' oricum.

— Bucuria ta de a trăi este contagioasă.

— Noroc că eşti imun.

Făceam şi noi ce făcea el cu Miles – jucam scene. Julian proceda aşa cu toată lumea: improviza până când decidea dinamica lui cu ceilalți, pe urmă o urma fără abatere.

— Mă iubeşti? am întrebat.

Răspunsul lui nu m-a rănit. Era exact ce căutam ca să-mi omor sechelele.

— Îmi placi foarte mult, a zis el. Acum culcă-te.

16

Mi-am dat seama atunci că aveam o fantezie persistentă şi stupidă în care Julian spunea că mă iubeşte. Nu s-ar fi aşteptat să-i răspund la fel. Doar ar fi avut nevoie s-o spună şi ar fi fost foarte mulțumit după aceea. Nu era corect să-i cer aşa ceva, nu era coerent cu ce pretindeam eu că vreau de la el şi nici nu era măcar probabil s-o facă. Oricum, îmi povestise că relația cu Kat se încheiase parțial pentru că ea insistase cu chestii de genul „te iubesc". Eu, în schimb, eram rezonabilă.

Observasem că, de câte ori vorbea despre despărțirea lor, Julian folosea o exprimare impersonală – „s-a terminat cu Kat" – ceea ce, din punct de

vedere stilistic, era o alegere sărăcăcioasă.

*

În săptămâna de după ziua lui Julian, unul dintre prietenii lui de la Oxford a organizat o serată în apartamentul lui pe două niveluri, în plan deschis, eficient energetic. Cu cât sunt mai numeroase sintagmele care descriu un apartament, cu atât mai mare este chiria. Julian m-a instalat pe canapeaua mare din piele şi s-a dus să se amestece cu invitații fără mine. Nu şi-a planificat conştient această serie de acțiuni, dar eu nu prea cunoşteam pe nimeni, aşa că ăsta a fost efectul.

Prietenul lui avocat Seb cel fermecător a venit şi s-a aşezat lângă mine. Cravata lui era desfăcută, dar încă atârnată de gât, de parcă s-ar fi luptat să plece de la o şedință, dar era posibil să-l cheme înapoi în orice clipă. Totodată, părul lui ciufulit dădea impresia că tocmai făcuse sex. În timp ce vorbea, mi-am amintit de ping-pongul verbal cu Julian despre „Seb cel fermecător“ şi a trebuit să-mi atrag atenția că Seb nu e la curent cu gluma.

L-am întrebat despre muncă.

— E multă, a zis Seb.

Pe urmă l-am întrebat cum ajunsese să lucreze la firmă. A spus că terminase facultatea fără să ştie ce să facă în continuare şi se gândise că, în domeniul dreptului, ar fi fericit şi solvabil.

— Şi aşa a fost? am întrebat.

— Sunt solvabil.

Expresia lui Seb era foarte diferită de a lui Julian. A lui Julian provenea dintr-o încredere nepăsătoare că majoritatea lucrurilor nu erau demne de atenția lui. Seb avea un aer mai activ. Fiecare propoziție părea o decizie.

În timp ce vorbea, am început să planific cum ar fi să fac sex cu el. Aşa-i ziceam, „planificare“, când îmi închipuiam cum aş fute pe cineva pe care n-aveam nici o intenție reală să-l fut. Eram de părere că trebuie să fiu pregătită. Pentru Seb, mi-aş fi petrecut mult timp cu mâna lângă catarama curelei, ca să văd dacă mi-o împinge mai jos, să-l ating, sau mai sus, s-o desfac. Julian făcea când una, când alta, aşa că să nu mai zică nimeni că bărbații nu sunt complecşi.

Seb îmi tot turna în pahar. Am zis că nu e nevoie, serios.

— Ți-e teamă că o să te înroşeşti? a zis el. E ceva ereditar. Li se întâmplă tuturor irlandezilor, oricum. Încă unul.

Prietenii fără bărbie ai lui Julian păreau adesea atrăgători la început, pe urmă, cu cât vorbeau mai mult, cu atât îşi pierdeau din farmec.

Un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă stupidă l-a chemat pe Seb să le povestească de când a escaladat el zidul la Magdalen când portarii încuiaseră uşile. După ce a plecat el, s-a întors Julian, ceea ce m-a făcut să zâmbesc. Probabil ne urmărise. Am sperat că o să mă sărute sau că măcar o să mă ia de braț, dar îl cunoşteam destul bine ca să ştiu că n-o va face. Nu şi-a „marcat teritoriul", mai degrabă ar fi murit decât să folosească expresia asta fără ghilimelele ironice, şi-ar fi explicat nemarcarea teritoriului făcând referire la feminism şi, în plus, dar mai puțin vocal, ar fi fost de părere că astfel de manifestări dramatice neanderthaliene sunt sub demnitatea lui.

Aşa că mi-a luat paharul din mână, mi-a dat un şervețel – ca să sugereze că mi se întinsese rujul – şi a privit în direcția lui Seb.

— Lui Jane nu i-ar plăcea asta, a zis.

Şi asta a fost tot.

— Cât de împreună sunt? am întrebat.

— Foarte, a răspuns Julian.

— Şi tu? am zis. Pe tine te-ar deranja?

M-a privit cu un amestec de îngrijorare şi batjocură, de parcă tocmai întrebasem în ce țară suntem.

— Nu lua cocaină de la el, a zis.

Oamenii începeau să plece. Am urcat la baia de la etaj şi mi-am refăcut machiajul, uitându-mă la fața mea până când mi s-a părut străină. „Lui Jane nu i-ar plăcea asta" mă făcea fericită. O întâlnisem pe Jane o singură dată, dar mi se păruse o altă Victoria: parcă altcineva îi călca toate hainele – toată viața – iar rolul ei era să facă noi cute.

Când am ieşit, la parter mai rămăseseră vreo douăsprezece persoane. Tocmai voiam să mă duc şi eu lângă ele, când am auzit voci grave dinspre balconul din față: Julian, Seb, Ralph.

— Unde-i fata din Galway? a întrebat Seb.

Julian a spus că nu ştie.

Stăteau în picioare cu spatele la mine şi cu fața la balustradă şi se uitau în

jos la ce mai rămăsese din petrecere. M-am întors în vârful picioarelor şi m-am lipit de perete.

De jos se auzea Duke Ellington – „Blood Count“.

— Accentul, a zis Seb. Ca o țigancă cu lecții de elocuție.

Ralph a râs. Julian, nu. Din atrium, trompetele tergiversau ca un juriu. Când tăcerea a devenit evidentă, Ralph a privit în spațiul dintre cei doi, rămaşi nemişcați.

În cele din urmă, Julian a spus:

— Cred că ai băut destul, prietene, dacă te legi de altă etnie.

Seb l-a împuns uşor pe Ralph.

— Dacă ai fi văzut-o când am zis că irlandezii au fețele roşii!

Julian a băgat mâna în buzunar, pe urmă a părut să-şi aducă aminte că nu poate să fumeze înăuntru. Seb urmărea petrecerea de sus. Ralph era preocupat de ceas.

Apoi Julian a spus:

— Vrei să te iei şi de polonezi, dacă tot am ajuns aici?

— Mama e poloneză, a zis Seb.

— Serios? a întrebat Julian.

— Şi a votat pentru Brexit.

— Sigur că da.

— O grămadă de polonezi au votat aşa.

— Sigur că da.

— Şi irlandezii, a spus Seb.

— Mama ta e şi irlandeză?

— Irlandezii au votat pentru Brexit. Mama e poloneză.

— Cum dracu' au votat irlandezii pentru Brexit?

Ralph a tuşit.

— Mama lui Seb n-are cum să fie poloneză, a zis el. Altfel, Julian i-ar fi tras-o până acum.

Fără îndoială, în capul lui, Ralph îşi împărțise loviturile în mod egal, sugerând că Julian face sex cu persoane care nu sunt britanice şi că mama lui Seb face sex cu oricine. Compatrioții lui nu au părut să fie de aceeaşi părere.

— Uite ce-i, a zis Seb, n-o amesteca pe Agnieszka în asta.

— Nici nu pot exprima în cuvinte cât de fericit sunt să n-o amestec pe Agnieszka în asta, a răspuns Julian.

— Pur şi simplu mi se pare ipocrit.

— Ce e ipocrit?

— Că te fuți cu o irlandeză şi pe urmă zici că am băut eu prea mult.

Julian a încuviințat, după care a răspuns cu oarece gravitate:

— Înțeleg unde e ipocrizia.

— Scuze dacă am jignit cu ceva, a zis Seb, dar se vede că a crescut într-o casă mică.

Julian s-a îndreptat. Şi Seb la fel.

— De unde se vede? a întrebat Ralph.

— Cred că Julian se pricepe mai bine, a zis Seb. La subiectul ăsta.

— Ce subiect?

— Al fetelor din case mici.

Tăcere.

Ralph a zis:

— Cum era vorba aia?

Seb a întrebat:

— Despre fetele din case mici?

— Mda.

Seb a făcut o pauză pentru efect. Apoi:

— Casă mică, gât adânc.

Ralph a râs. Saxofonul fierbea magistral la parter. Julian nu a răspuns nimic.

Pe urmă, Seb şi-a înclinat capul ca pentru a face o concesie.

— Îmi dau seama ce te atrage, a zis, având în vedere că, de fapt, nu eşti cu ea.

Jos, se ciocneau pahare. Tobele răsunau ca nişte ciocane.

Julian nu a spus nimic.

Julian a schimbat subiectul.

La mijlocul lui februarie, Julian a zis că pleacă la Londra pentru câteva luni. Am vrut să întreb ce înseamnă „câteva“, dar am hotărât să nu-i dau satisfacție.

Eram la Central Pier. Eu purtam un trenci cu cordonul legat cu fundă. El m-a pus la curent cu logistica în timp ce-şi ținea o mână pe mijlocul meu, iar eu m-am gândit: împachetată ca un cadou.

Pe urmă m-am uitat la apă, gândindu-mă: acțiunile sunt flotante, oare şi bancherii sunt[11]? Era prima dată când îmi închipuiam explicit moartea lui şi mă întrebam dacă şi el şi-o închipuise pe a mea sau dacă era la fel de reținut şi în această privință ca în cea a declarațiilor de dragoste. Nu voiam să aibă fantezii cu uciderea mea – decât dacă aveam şi eu – dar gândul că m-ar fi putut găsi într-un lac putea fi foarte tulburător. Nu toate femeile se întreabă nonşalant dacă partenerul lor vrea să le asasineze şi dacă perspectiva asta este seducătoare; iar în cazul în care fac asta, atunci societatea e bolnavă, nu ele.

11. Joc de cuvinte între sensurile cuvântului „flotant“; aici, disponibil pentru tranzacționare şi plutitor, la propriu.

— Mergem? a întrebat el.

Am zâmbit şi i-am mulțumit că mă lasă să stau în apartament în lipsa lui. Când am ajuns acasă, m-am dus în camera mea şi am plâns.

A doua zi la serviciu i-am învățat pe elevii mei de unsprezece ani cum să scrie reclamații. Fără prescurtări, le-am zis. Erau entuziasmați că pot să-şi exprime nemulțumirile.

— Ținem legătura, bineînțeles, zisese el.

În reclamații, trebuia să scrii ce măsură vrei să fie luată şi până la ce termen. Un concept improbabil pentru copiii de unsprezece ani. Ei erau de treabă. Dar la examene, li se cerea asta. Nu am testat dacă pot să-i ceară şefului suficienți bani ca să supraviețuiască, dar dacă chelnerul uita să le aducă un *macchiato*, aveau nevoie de o engleză perfectă ca să riposteze.

Acasă, în seara aceea, i-am expus problema mea lui Julian. Am întrebat de ce îi învățăm pe copii să se vadă drept clienți, când, în realitate, îşi vor petrece o parte mai mare din viață producând lucruri, nu cumpărându-le.

— Întreabă-l pe Miles, a zis el. Puteți să vă mai căutați, cât sunt eu

plecat.

Oamenii adevărați, am zis eu, nu se „caută“, ci stau de vorbă.

— Atunci faceți asta, a spus el. Stați de vorbă.

Prietenul meu bancher Julian a spus mai multe lucruri pe urmă. Eu m-am gândit la apă.

PARTEA A II-A
Edith

18
Martie

Edith Zhang Mei Ling – nume englezesc Edith, nume chinezesc Mei Ling, nume de familie Zhang – era din Hong Kong, dar învăţase la o şcoală cu internat din Anglia, apoi la Cambridge. Avea douăzeci şi doi de ani, ca mine, iar acum lucra la aceeaşi firmă de avocatură ca Victoria. Accentul ei era bisericos, preţios, cu toate inflexiunile ascuţite ale intonaţiei englezeşti. *Button, water, Tuesday* – orice avea două silabe urca, apoi cobora, ca o turlă gotică. Cuvintele din trei silabe se răsfirau ca spiţele unei umbrele: *attaches* devenea *a-tach-iss*. Folosea mult *completely* şi, de obicei, sărea peste t-ul din mijloc. În afară de şcoală şi universitate, nu văzuse prea mult din Regatul Unit.

— Ar trebui să vezi Dublinul, am zis.

A dat să spună că Dublin nu este în Regatul Unit, şi-a dat seama că ştiu şi eu asta, apoi s-a întrebat de ce-i făcusem aşa o sugestie. Şi eu m-am întrebat. Ar fi fost o apariţie stranie pe strada mea: cu postura perfectă, cizme creţe, până la genunchi, păr ondulat şi lucios, poşetă neagră cu lanţ argintiu. Tata şi George s-ar fi uitat la ea ca la puma unei vicontese de care au fost plătiţi să aibă grijă, fără să ştie dacă are colţi.

Manichiura ei era perfectă, deşi am observat cu interes că avea unghiile scurte.

Era începutul lui martie. Stăteam la coadă să vedem un spectacol de teatru la Academy for Performing Arts, o clădire înaltă de beton de pe Gloucester Road. Cineva de la firma lui Edith avea bilete în plus. Edith o invitase pe Victoria, care nu putuse să meargă, aşa că îmi transferase invitaţia mie. A trebuit să strâng din dinţi ca s-o accept, dar am căutat-o pe Edith pe Google şi fotografia ei de profil – bând cafea în Ubud, cu părul prins într-un coc franţuzesc – m-a convins să mă duc. Pe Instagram avea poze din excursii în Europa. De aici, am tras concluzia că a împrumutat coafura şi cappuccino de dimineaţă din străinătate, deşi probabil era ceva prea grosier ca să fie adevărat în cazul ei. Era prea sofisticată ca să-mi dau

seama cum ajunsese aşa.

În plus, Julian era plecat de două săptămâni deja şi voiam să mă simt din nou om.

— Îți place Hong Kongul? a întrebat Edith, de parcă abia mă mutasem de o săptămână.

— E minunat, am zis.

— Nu semeni cu ceilalți profesori de engleză.

Asta nu ar fi trebuit să mă facă fericită, dar m-a făcut.

Era mai scundă decât mine cu câțiva centimetri, dar, dacă stăteam una lângă alta, taliile noastre erau la acelaşi nivel, ceea ce însemna că avea picioare proporțional mai lungi. Mi se părea relaxant să ne compar corpurile. Nu era competiția stresantă din adolescență, ci o vagă curiozitate.

Avea în geantă cutii miniaturale de lapte de soia şi mi-a oferit una în timp ce vorbea la telefon.

— *Hou ah, hou ah, mou man tai*, a zis ea. *M goi sai*.

Piesa la care mergeam era de Cehov şi se juca în rusă, cu subtitrări în chineză şi engleză. Eram prea în față ca să vedem şi cuvintele, şi fețele actorilor în acelaşi timp, aşa că trebuia să alegem la care să ne uităm. Pe toată durata spectacolului, Edith şi-a verificat e-mailul de muncă. A reuşit să facă asta ținându-şi poşeta în poală ca pe un câine de salon şi butonând în interiorul ei. M-am întrebat dacă actorii or fi observat.

Un bărbat purta monoclu. Altul avea o sticlă de parfum, din care pulveriza spre el din când în când. Pe femei le recunoşteai după rochii: albă pentru ingenuă, bleumarin pentru fata bătrână, neagră pentru soție. Se bea votcă şi, probabil, se comitea adulter. Am hotărât să citesc subtitrările ca s-o pun la curent şi pe Edith mai târziu, dar era totul o amestecătură de Olge şi Maşe şi de tensiune interpersonală catalizată.

Un bărbat a pierdut un duel. Edith a tresărit la zgomotul împuşcăturii. Cortina.

— Ți-a plăcut? m-a întrebat ea la plecare.

— Atât cât am putut să urmăresc, am zis eu.

— Ah, mie mi s-a părut excepțională. Mai mergem şi altă dată?

Am încercat să-mi ascund entuziasmul.

*

Edith a intrat în viața mea chiar când rămăsese un gol în ea.

Julian era în Londra de câteva săptămâni. Îmi trimitea mesaje. Nu le citeam niciodată imediat. Mai întâi, ca un test de rezistență, îmi enumeram lucrurile cele mai rele pe care le-ar fi putut spune. Cum ar fi: M-am împăcat cu Kat şi ne căsătorim. Relația noastră a fost un experiment social elaborat, care acum mi-a epuizat interesul. Subînchiriez apartamentul şi trebuie să pleci. Nu subînchiriez, dar tot trebuie să pleci.

După ce elaboram absolut fiecare mod în care mesajul acela m-ar fi putut răni, mă duceam într-un loc liniştit şi îl deschideam. Nu conținea nici unul dintre lucrurile pentru care mă îngrijorasem şi aveam impresia că am scăpat la limită de un pericol, dar că voi fi descoperită data următoare.

Față în față, dacă ratam un tremur al mâinii sau o ezitare a zâmbetului, aia era, nu puteam să mă întorc. Însă în scris, era sub un clopot de sticlă şi avea să stea acolo până îmi încheiam eu analiza. Sigur că şi el mă ținea pe mine la fel, dar eu îmi alegeam formulările cu atenție şi ştiam că vor rezista la verificările lui meticuloase. Chiar era păcat că aveam corpuri. Am scris: mi-e dor să fac sex cu tine, dar numai pentru că am un corp; dacă n-aş avea, totul ar fi mai simplu. El a răspuns că, dimpotrivă, bănuieşte că sexul fără corpuri ar putea fi dificil.

Duminica dimineață era sâmbătă la el. Ziarele îi soseau ca de obicei. Le aşezam pe măsuța de cafea, citeam titlurile şi îmi făceam de lucru cu ceasul de mână. Lăsase în urmă nişte cămăşi pe care încă nu le călcasem. Cutele păreau ale lui, deşti ştiam că fuseseră făcute de maşina de spălat. Mă uitam la filme în patul lui. Teoretic, nu era cu nimic diferit față de uitatul la filme în camera mea, dar mi se păreau mai captivante aşa.

Uneori, suna în weekend, dar cel mai adesea trimitea SMS-uri. Şi lui i se părea mai uşor să se exprime din spatele unui ecran. În sâmbăta în care am fost la teatru cu Edith, a scris:

> Am impresia că nu ne-am despărțit în cei mai buni termeni. Cu siguranță, au fost suboptimi. Sper că ții legătura cu Miles, Victoria, Ralph-pronunțat-Reif etc. Aici e haos. „Le garçon absolu“[12] încă e prea principial ca să vrea să câştige alegerile, ceea ce e splendid acum, că Tories[13] le-au cerut. Iar Banca Angliei zice că nu ne pregătim destul pentru situația în care nu s-ar ajunge la o înțelegere, deci cu May[14], care ține sabia lui Damocles deasupra capului, şi noi, restul, care ne facem rezerve de fasole la cutie, Londra este, ca întotdeauna, un rai în care domneşte pacea.

Interesant cum deviza lor s-a schimbat din „Preluați înapoi controlul“ în „Credem că încă va mai fi mâncare“. În fine. Să zici dacă ai nevoie de ceva. Îmi pare rău că nu ştiu când mă întorc. J.

12. Aluzie la Jeremy Corbyn, politician britanic, lider al Partidului Laburist între 2015 şi 2020, care a primit porecla de „absolute boy“.

13. Partidul Conservator din Marea Britanie.

14. Theresa May, lider al Partidului Conservator şi prim-ministru al Regatului Unit între 2016 şi 2019.

M-am gândit că un editor s-ar putea distra schimbând punctele din mesajele lui cu semne de exclamare.

Nu i-am povestit despre seara petrecută cu Edith. Nu puteam să-l deranjez cu toate detaliile astea fără importanță.

*

După două săptămâni de când ne-am cunoscut, Edith a avut din nou bilete la teatru. De data asta, m-a invitat din prima. La fel şi săptămâna următoare. Nu i-am spus Victoriei. Speram că, cu cât amân mai mult, cu atât mai mare îi va fi supărarea. Îmi plăcea s-o supăr pe Victoria. Şi era privată toată povestea asta: să ascult crenelurile şi turnurile accentului ei, să ne măsor proporțiile, să simt, după fiecare spectacol, că sunt tot mai mult genul de persoană cu care Edith ar fi prietenă.

După primul spectacol, am căutat cât costaseră taxele de la şcoala cu internat şi cele pentru studenți internaționali la Cambridge. Nu am fost surprinsă când mi-a spus că părinții ei lucrează în domeniul financiar. La pauza celui de-al doilea spectacol, am zis ceva în treacăt despre englezii din înalta societate, iar Edith a răspuns că, în Hong Kong, conceptul de înaltă societate nu există. La fel ca în Irlanda: toți banii sunt noi. Cei bogați fac parte din înalta societate, cei din înalta societate sunt bogați. Având în vedere că eu nu eram nici una, nici alta, nu sunt sigură de ce asta mi se părea liniştitor, însă ăsta era efectul. Nici măcar nu exista un accent al clasei de sus, a spus Edith, deşi cantoneza de pe continent era uneori considerată mai frumoasă.

La fiecare ieşire, mă bombarda cu informații. Dădea din mâini când vorbea şi, adesea, gesticula cu tot corpul. Ca să-mi arate regiunile din China, a desenat pe un şervețel. L-am păstrat. Îmi plăcea entuziasmul ei. Nici nu mai țineam minte când cunoscusem ultima dată pe cineva care se

entuziasma de diverse lucruri.

La fiecare spectacol de teatru, venea cu altă poşetă. Reuşea asta punând în toate aceeaşi gentuță de voiaj dotată cu multe buzunare, astfel că, în orice zi, poşeta era doar un înveliş. Poşetele de designer costau mii de dolari din Hong Kong, iar gentuța de voiaj era poate o sută şi, de fapt, în ea îşi ținea lucrurile. Nu aveam să-i înțeleg niciodată pe oamenii bogați. Cheile, cardul fără contact şi portofelul lui Edith „locuiau“ toate într-un anumit buzunar, ca să poată ajunge repede la ele. Am admirat asta şi am încercat să aplic metoda în propria viață. Dar alegeam locuri nepotrivite pentru lucrurile mele, uitam că „locuiesc“ acolo şi tot nu le găseam.

Înainte de al treilea spectacol, când plecam de la şcoală, Joan m-a întrebat ce program am. Am zis că mă duc la teatru. Fața ei a spus „E clar că te plătesc prea mult“, însă gura ei a rostit „Distracție plăcută!“.

*

Aveam liber duminica şi lunea. În cancelarie, mă plângeam tuturor că obligația de a munci sâmbăta îmi omoară viața socială, dar eu nu aveam aşa ceva. Nu mă deranja. Îmi plăcea să am timp să gândesc. În plus, mersul cu metroul la orele de vârf îmi aducea companie. Mă propteam la subrațul unui bărbat, simțeam colțul genții unei femei împungându-mă şi mă gândeam: fac parte din ceva mai mare.

În weekenduri era mai greu. Fără Julian, zgomotele din apartament răsunau mai tare. Robinetele curgeau ca nişte instrumente de tortură, iar vecinii de alături se certau. În unele dimineți, nu mă ridicam din pat, pentru că atunci ar fi trebuit să mă spăl pe dinți şi să fac o serie de acțiuni care ar fi însemnat să-mi trăiesc viața, aşa cum eram. Nu reuşeam să adun suficient interes față de igiena dentară sau de restul zilei, aşa că îmi spuneam că sunt dezgustătoare şi leneşă, că o să întârzii şi o să fiu concediată, şi abia atunci mă sculam din pat. Dacă aş fi fost cu adevărat bolnavă, nu aş fi avut energie să-mi întrețin ura de sine astfel, aşa că ştiam că sunt în regulă. Iar Edith începea să-mi suscite interesul.

În duminica de după a treia întâlnire la teatru cu Edith, m-am dus să mă văd cu Miles în apartamentul lui din Kennedy Town. Mă rugase Julian. Bănuiesc că voia să se asigure că ies din apartament, din moment ce nici el nu prea se dusese pe acolo. Dar ar fi fost copilăresc să-i spun că ştiu ce vrea să facă.

Camera principală din apartamentul lui Miles era văruită în muştar şi ticsită cu mobilă neasortată. Pentru o casă de profesor universitar, nu avea prea multe cărți. Judecând după Kindle-ul de pe masă, am presupus că ține şi el pasul cu vremurile.

Am vorbit despre universitatea la care preda el şi am comparat-o cu cea la care învățasem eu. Miles ştia de la Julian că avusesem „un prim an foarte bun, într-adevăr" şi m-a întrebat dacă m-am gândit vreodată la o carieră academică.

— Pare interesant, am spus, dar nu ştiu despre ce aş putea să scriu.

Nu-mi dădeam seama dacă Miles cita sau parafraza construcția „foarte – într-adevăr". Uneori, Julian folosea expresii desuete în mod sarcastic, ceea ce demonstra că vorbea serios, altfel nu s-ar fi deranjat să dea impresia că gândeşte exact opusul. Totuşi, era posibil ca „foarte – într-adevăr" să facă parte din felul natural de a vorbi al lui Miles.

Având un număr, diploma mea era un lucru cert, iar părerea lui Julian nu putea să-i schimbe valoarea. Dar mă gândeam adesea la lucruri la care era ridicol să mă gândesc.

— Cartea merge bine? am întrebat.

— Nu, a răspuns Miles, dar niciodată nu merge bine.

A întrebat dacă mă interesează sudoku şi a zis că are o carte de puzzle-uri, în caz că da. Am jucat în linişte. În curând, m-am plictisit şi i-am ascuțit creioanele. Le ținea într-o cutie pe masă.

— Eşti o comoară, a zis. Julian s-a descurcat bine.

Era cea mai explicită aluzie pe care o făcuse vreodată Miles la relația mea cu Julian. Păcat că această recunoaştere a fost declanşată de abilitățile mele de ascuțire a minelor.

Pe urmă m-am întrebat dacă nu cumva mă dusesem acolo doar ca să adaug textură cinei cu Florence – să văd dacă Miles menționează ceva despre gusturile ei în materie de design interior, de exemplu. Dacă era

adevărat, atunci mi se părea deprimant. Dacă adunam floricele decorative pentru serile cu Florence şi nu făceam nimic ca să-mi îmbunătăţesc situaţia reală însemna că îmi pasă mai mult de viaţa interioară decât de cea tangibilă. Julian nu visa cu ochii deschişi, prin urmare era plecat la Londra, cu un job adevărat, în timp ce eu îmi iroseam viaţa predând engleza străinilor – deşi el citea aşa de mult, că poate chiar avea imaginaţie, doar că se pricepea mai bine să şi-o controleze. Nu ştiu niciodată dacă şi alţi oameni au reverii la fel de grafice ca ale mele şi doar ne prefacem cu toţii că nu e aşa. Odată, am căutat pe Google „la ce se gândesc criminalii în serie". Gândurile mele se suprapuneau surprinzător de puţin peste ale lor, însă tot mi le ascundeam. Cu cât îmi închipuiam mai multe lucruri, cu atât mi se păreau mai personale.

— Poate fi dificil la început să-ţi faci prieteni aici, a zis Miles, trezindu-mă brusc din ale mele. Mulţi studenţi străini de-ai mei se simt destul de izolaţi.

— Am unul sau doi, am zis.

M-am gândit: unul aici, unul acolo. Cuvântul „prieten" era un eufemism herculeean pentru relaţia dintre mine şi Julian. Iar acum aveam încă o prietenă.

*

Marţi am început cursurile cu o clasă nouă de elevi de zece ani. Ca să sparg gheaţa, i-am întrebat de ce vor să înveţe engleza. S-au uitat unii la alţii într-o clasă atât de mică încât le era greu şi să-şi tragă scaunele şi au părut nesiguri de premisă.

Lydia Tam s-a prezentat, pe urmă a spus:

— Numele meu chinezesc este…

O altă fată a împuns-o în coaste şi i-a zis că nu are voie să şi-l spună acolo. Motivele lor de a studia engleza, de la cel mai mult la cel mai puţin invocat, erau: pentru şcoală, călătorii, filme şi pentru a putea vorbi cu mine. Ultimul a fost dat de Denise Chan, o linguşitoare, dar nu puteai să zici asta despre elevi.

A venit rândul lui Fergus Wong, care voia să înveţe engleza pentru că toate lucrurile aveau şi un nume englezesc pe lângă cel cantonez.

— Eşti nebun! a spus Denise.

Se pare că asta ziceau copiii de zece ani din Hong Kong când nu înțelegeau ce vrea să spună cineva.

Nu suportam să fac uz de autoritate. Copiii îşi dădeau seama şi nu erau receptivi, când încercam. Aşa că i-am lăsat să vorbească şi m-am gândit: Edith Zhang, Zhang Mei Ling, Edith Zhang Mei Ling. Mi-am repetat cuvintele de parcă despachetam un cadou.

20
Aprilie

Julian era plecat de puțin peste o lună când m-am dus cu Edith la Cinema City JP pe Patterson Street. Filmul era dublat prost în cantoneză. Ştiam ce se va întâmpla dinainte de genericul de început. Lui Edith îi plăcea aşa: era mai uşor să urmărească subiecte pline de clişee în timp ce îşi edita documentele pe iPad. Ne-am aşezat departe de restul spectatorilor, filmul a început, iar tastatura ei țăcănea ca nişte dinți clănțănitori. Nu mi-a spus cu cât o plăteşte firma ei, dar bănuiam că mult.

Săptămâna următoare am ieşit la cafea în Sheung Wan. La coadă, Edith mi-a spus că îi place cum mi-am aranjat părul. Am fost fericită pe moment, dar pe urmă a complimentat-o şi pe chelneriță la fel de entuziast.

— Povesteşte-mi despre familia ta, mi-a zis la masă, de parcă era fascinată că aveam aşa ceva.

I-am povestit. În schimb, mi-a zis că tatăl ei era din provincia Hunan, din China continentală. Mama ei era din Singapore. Ea se considera din Hong Kong pentru că crescuse acolo, dar se născuse în străinătate. Mama ei fugise în Toronto să nască, pentru ca Edith să aibă paşaport canadian, episod pe care îl invoca cu regularitate pentru a-şi afirma autoritatea maternă.

Îi amintea lui Edith că zburase când era atât de însărcinată, încât abia putea să meargă, şi fără tatăl lui Edith, toate astea ca să-i facă rost fiicei ei de un document care s-o ajute într-o zi s-o părăsească mai uşor.

În apărarea domnului Zhang, acesta intenționase să fie prezent la naşterea

lui Edith, dar pierduse avionul. Doamna Zhang aproape că o numise pe Edith „Toronto“ pentru a comemora momentul. Domnul Zhang o convinsese că ar fi fost lipsit de eleganță. Singura modalitate în care domnul Zhang putea s-o facă pe doamna Zhang să renunțe la o acțiune oarecare era s-o convingă că ar fi fost lipsită de eleganță.

— Dacă dau impresia că provin dintr-o familie excentrică, a zis Edith, asta este pentru că provin dintr-o familie excentrică.

Ne ştiam de patru săptămâni atunci, dar părea că trecuse mai mult timp.

A spus că îi place un pateu şi s-a aşezat la coadă să-şi cumpere unul. Eu am privit-o de la masă. Lui Edith nu îi plăcea să aştepte, dar îi plăcea ordinea cozilor. Din expresia ei de nerăbdare stăpânită cu tact, mi-am dat seama că se străduia să reconcilieze cele două atitudini. Era o persoană atât de rafinată şi de hotărâtă, încât micile breşe ieşeau în evidență: o ață rătăcită pe fustă, puful de la linia părului, pe ceafă. Înainte s-o cunosc, mă întrebasem: dacă nesofisticat înseamnă nesofisticat, atunci ce înseamnă sofisticat? Acum ştiam: sofisticat însemna Edith. În ziua aceea, mi-am dat seama că nu-mi pasă ce cred ceilalți. Am fi putut fi date afară din cafenea, iar eu aş fi crezut că asta doar demonstrează că cei de acolo nu recunosc geniul.

Singură în pat în seara aceea, am căutat-o pe Google. Era avocată stagiară şi avea poză pe site-ul firmei. Dedesubt, într-un videoclip, le spunea eventualilor solicitanți de joburi că, dacă ar trebui să aleagă un lucru, unul singur, care îi place cel mai mult la munca ei, acela ar fi oamenii. Avea părul coafat cu bucle, care îi săreau când mişca din bărbie. Dădea afirmativ din cap la ceea ce o entuziasma: cultura, da, contactul uman, da, starea de spirit, da, elanul. Asta însemna dreptul corporativ.

Am invidiat-o pentru convingere şi m-am întrebat dacă era din cauză că voiam să am şi eu o părere mai bună despre jobul meu.

Pe urmă, mi-am verificat telefonul: tocmai primisem notificare că mă urmăreşte pe Instagram. Când urmăreşti primul pe cineva, ştii că persoana respectivă va da clic pe numele tău ca să vadă dacă i-ar plăcea să te urmărească, la rândul ei. Bineînțeles, când am făcut asta, i-am văzut fotografiile. Nu eram obligată să derulez şi să trec la cele în care era etichetată, dar acesta era comportamentul aşteptat.

*

A doua zi, într-o ceainărie franţuzească cu tapiţerie în dungi, Victoria m-a descusut despre Julian. Îşi trecea degetul peste tighelele poşetei ei Chanel, cu pătrate cusute într-un model penitenţial, şi m-a bombardat cu întrebări. Ştiam că îl vrea încă de când mi-a zis asta, beată fiind, dar nu îmi dădeam seama dacă, trează, simţea cât de transparentă este.

Încă şi mai ciudat: i-am făcut jocul. Voiam detalii despre Edith şi Victoria mi le-a dat.

— Ce ai mai făcut, Ava? m-a întrebat Victoria fără să accentueze vreun cuvânt anume, ca să ştiu că nu îi pasă.

— Fantastic! am zis, subliniind silaba din mijloc, ca să-i amintesc că-mi prieşte în apartamentul lui Julian. A trecut aşa de mult timp – am lungit vocalele ca să clarific, în cazul în care fusesem prea subtilă, că eu locuiam acolo, iar ea nu.

— Părul tău arată minunat, a spus Victoria.

Trebuia să mă tund.

— Te-ai tuns?

Victoria se ducea la salon în fiecare lună, dar mie îmi adresa întrebarea cu amabilitate, de parcă pentru mine era un răsfăţ o dată la trei ani, în timp ce pentru ea, un cost de întreţinere, acest ultim punct fiind subînţeles în tonul ei, pentru că trebuia să fim sincere în aceste privinţe.

Femeile se pricep la vorbit.

Meniu, hârtie de in. Ceaiurile erau descrise în franceză, engleză şi chineză, în această ordine. Victoria a comandat *thé au citron*. Pronunţia ei uşor greşită a lui *citron* m-a pus în încurcătură. Puteam să comand şi eu acelaşi lucru şi să pronunţ corect. Nu aş fi făcut asta, dacă chiar ar fi măcelărit cuvântul, pentru că asta ar fi fost lipsit de rafinament din partea mea, dar o mică diferenţă ar fi înţepat-o, fără s-o facă să se simtă ofensată grav. Sau aş fi putut să cer ceai de lămâie, făcând-o să pară ridicolă că a folosit franceza; să citesc denumirea în engleză, pe urmă să-mi ridic privirea spre ea: nivelul meu de franceză este numai între mine şi Dumnezeu.

Aş fi putut şi să comand alt ceai, aşa cum aveam de gând înainte să zică ea greşit *thé au citron*, dar n-ar mai fi fost amuzant.

— Ceaiul de lămâie, am spus.

Pe urmă, aşteptând suficient de mult timp cât să fie plauzibilă confuzia chelnerului, dar nu atât de mult încât să fie evident că înțelesese deja, am adăugat:

— Scuze, *thé au citron.*

Nu doar la bărbați mă pricepeam.

Chelnerul ne-a adus ceaiul în pas militar. Victoria a întrebat când se întoarce Julian. Am spus că nu ştiu. În mod normal, nu aş fi recunoscut asta – aş fi dat de înțeles că ştiu, dar că am voie să le spun numai celor mai apropiați prieteni – însă voiam să clarific subiectul ca să putem trece la Edith.

Bazându-se pe ce lăsa de înțeles această mărturisire despre comunicarea mea cu Julian, Victoria putea să tragă concluzia şi că nu ştiam dacă el se culca cu alte persoane în Londra sau chiar în Hong Kong. În orice caz, dacă el avea sau nu mai multe amante era prea ambiguu pentru scopul ei. Dacă nu avea, asta putea însemna că este bărbatul unei singure femei – expresie pe care nu mi-o puteam închipui rostită de Julian. Dacă avea, programul lui putea fi deja plin, cu aventurile trecătoare şi irlandeza obişnuită. Pe Victoria nu o interesau firimiturile despre Julian, fără implicații clare. Ea aborda chestiunea ca un om de afaceri. Dacă ar fi putut să-i ofere bani ca să facă sex cu ea, ştiu că ar fi făcut-o. În acelaşi timp, nici nu s-ar fi apropiat de el, dacă ar fi acceptat.

Următorul subiect: Edith. Ea şi Victoria erau doar cunoştințe. Nu avea iubit, din câte ştia Victoria. Se întorsese din Anglia în Hong Kong de un an şi ceva, tocmai absolvise PCLL[15], iar acum îşi făcea stagiul. Victoria era asociată la firma de avocatură. (Nu o întrebasem pe Victoria dacă are o poziție superioară față de Edith, dar ea s-a gândit că ar trebui să ştiu.) Majoritatea prietenilor lui Edith erau de la şcoala cu internat, de la Cambridge şi din domeniul juridic, aşa că, practic, aveau bani. (Victoria nu a clarificat acel „practic“, pentru că pentru ea nu era important dacă cineva îşi cultivă un cerc de oameni bogați sau doar se trezeşte într-unul, dar am completat eu informația.)

15. Studii postuniversitare în drept.

Chiar dacă toate astea îmi erau deja cunoscute, tot îmi făcea plăcere să le aud.

Era evident de ce voia Victoria să ştie despre Julian şi mult mai puțin limpede de ce o interogam eu despre Edith. Victoria ar fi fost nedumerită, dacă ar fi stat să se gândească la asta, dar avea creier de viperă. Vedea numai ce reprezenta o pradă. Observa tot ce ținea de Julian şi părțile din mine care aveau legătură cu el, însă ignora orice altceva.

Dacă ar fi fost interesat de Victoria, Julian ar fi avut cu siguranță ceva de zis despre faptul că monogamia este contractuală şi, prin urmare, înşelatul este problema ei şi a lui Ralph. Având în vedere precedentul pe care îl stabilise, Julian îşi manifesta atracția cumpărând cadouri şi fiind nonşalant de nepoliticos în privința trecutului tău, lucruri pe care nu-l văzusem să le facă cu ea. Oricum, o uram, mi se făcea rău când mi-i imaginam împreună şi mi-am spus că informațiile de la mine nu puteau s-o ajute cu nimic, aşa că mai bine le dădeam la schimb pentru detalii despre Edith.

Am plătit nemțeşte.

*

Engleza are modul conjunctiv. Am aflat asta în dimineața în care l-am predat. Ştiam că există în franceză şi bănuiam că şi în irlandeză, dar nu-i observasem amprentele capricioase în limba mea nativă.

S-a dovedit că nu ştiam asta pentru că, în engleză, conjunctivul este cerut de expresii pe care eu nu le-aş folosi niciodată. Se pare că nu se zice: *What if I was attracted to her* (Să zicem că aş fi atrasă de ea), ci *What if I were*.

Conjunctivul se foloseşte pentru acțiuni posibile. Dacă îl evitam, asta însemna că spuneam numai lucruri adevărate? Sau, din moment ce nu diferențiam imaginarul, poate că tot ce spuneam era o dorință sau un sentiment. Şi poate că păream proastă fiindcă nu ştiam gramatică. M-am întrebat dacă Edith îşi reprimase pornirea de a mă corecta.

— Care e diferența? a întrebat Kenny Chan.

Nu eram prea sigură nici eu, aşa că am citit rar din manual, pe urmă am reformulat până când ei s-au prefăcut că înțeleg. Dar Sybil Fu a rezolvat toate exercițiile corect. În urmă cu câteva luni, nu ar fi reuşit. Ştiam că nu este în nici un fel meritul meu, ci al faptului că părinții ei efectiv o plăteau

ca să aibă rezultate bune, însă tot m-am bucurat.

*

Am descoperit că, pe lângă contul principal de Instagram, Edith avea unul şi pentru arta ei. Nu făcea nici o referire la el pe cel de pe care mă urmărise, dar prietena ei Heidi o etichetase într-o postare din urmă cu un an. (Heidi învățase la aceeaşi şcoală cu internat ca Edith, ceea ce era normal să ştiu, pentru că Edith menționase asta într-un comentariu care mi se afişase în feed. Faptul că eu dădusem clic pe numele lui Heidi şi că mă uitasem pe postările ei era mai puțin direct vina algoritmului.)

Pe contul de artă, Edith posta schițe în creion care reprezentau clădiri. Stilul ei aspru, haşurat, m-a surprins, dar micile detalii atente o dădeau de gol. Era bună. Am constatat asta cu o oarecare uşurare. Găsisem ziarele în care publicase Julian poezii când era la Oxford, dar nu săpasem mai mult, pentru că îmi făceam griji că poeziile nu sunt bune, iar eu ar fi trebuit să continui să locuiesc în apartamentul lui.

Contul personal al lui Edith era, la rândul lui, un triumf estetic. Imaginile aveau tonuri reci şi erau uşor estompate, destul cât să dea un lustru realității. Postările ei erau ca nişte indicii: iată un pic de Edith aici, încă un pic dincolo, şi o Edith în întregime undeva în spatele pătratelor. Lucrurile din fotografii mă obsedau – ceasul *vintage* placat cu aur, husa de protecție a iPhone-ului, din piele Saffiano maro, brățara de jad.

Voiam viața ei. M-am temut că asta ne-ar putea pune în pericol prietenia, dar deocamdată părea să o faciliteze. Pentru că ea era mai bogată şi mai importantă decât mine, nu puteam să suspectez că îi sunt inferioară din punct de vedere intelectual sau moral. Răspundea la telefon sau tasta ceva pe iPad, iar eu mă gândeam: toți vor câte o părticică din ea, iar ea e aici, cu mine. Asta era o prostie, pentru că atunci când Julian făcuse acelaşi lucru, mă supărasem că nu îmi acordă destulă atenție, iar pe el îl ştiam de mai mult de o lună. Probabil eram o persoană rea şi nu puteam să procesez corect emoțiile.

Claviculele mele erau reconfortante. Puteam să mă consider grotescă în rest, dar tot stăteam în fața oglinzii şi îmi petreceam degetul de-a lungul lor, gândindu-mă: asta e sexi. Asta mi-ar plăcea dacă aş fi Edith şi dacă mie,

Edith, mi-ar plăcea femeile.

21

Acum, ieşeam cu Edith de câteva ori pe săptămână, dar habar nu aveam de ce petrecea timp cu mine, cu atât mai puțin de ce mă plăcea. Bănuiam că prezint un interes antropologic. Mă întreba de ce nu fac „pur şi simplu“ diverse lucruri. De ce, zicea ea, nu verific „pur şi simplu“ vremea înainte de a pleca de acasă sau de ce nu folosesc „pur şi simplu“ o aplicație pentru una sau alta. I se părea fascinant când îi ziceam că nu mă gândisem la asta. Nimic nu-i scăpa. Odată, când luam o gustare la un local, a menționat că nu-mi place brânza, iar când am întrebat-o de unde ştie, a spus că eu îi zisesem cu câteva săptămâni în urmă. Eu nu recunoşteam niciodată că țin minte lucruri pe care oamenii mi le spuseseră în treacăt. Dar ştiam că trăsătura aceasta, care pe Edith o făcea să pară sinceră şi organizată, pe mine m-ar face să par neieşită prea mult din casă.

— Trebuie să citeşti ştirile, mi-a zis ea la cafea. Noi nici măcar nu putem să ne alegem candidații, dar eu tot citesc ştirile.

Voiam să-i zic că ştiu deja asta despre guvernul din Hong Kong, pe urmă mi-am amintit că ştiu doar pentru că Julian o menționase la prima noastră întâlnire cu Miles.

Am încercat să mă văd prin ochii ei când mă îmbrăcam sau făceam cumpărături. Cu o zi înainte să mergem la cinema, am cheltuit 400 de dolari din Hong Kong pe o lumânare Jo Malone, pentru că mi-am închipuit cum aş aprinde-o cu ea în apartament. Pentru ea, aş arde o lumânare care face cât salariul meu pe patru ore, adică o şesime dintr-o zi, gândindu-mă: *şi celelalte cinci şesimi sunt acolo, dacă le vrei*. Flacăra ar arunca umbre violet pe chipul lui Edith, iar pomeții ei s-ar văluri, ca nişte dune de nisip. Ar spune că am gusturi bune, iar eu aş contrazice-o: ba nu, tu. Amândouă am avea dreptate, pentru că nici o persoană cu discernământ nu ar putea petrece atât de mult timp cu o alta, dacă acesteia din urmă i-ar lipsi cu totul. Ori îl aveam amândouă, ori nici una. Şi nu-mi păsa care dintre variante se aplica.

Asta m-a făcut să-mi dau seama că, de fapt, nu-mi păsa de rafinament, ci doar voiam să mă placă Edith. La început, asta m-a făcut fericită, fiindcă mi se părea mai posibil să-i câştig aprobarea decât să-mi dezvolt eu un stil. Pe urmă, mi-am amintit că Edith nu e ca majoritatea oamenilor.

Am observat tot mai mult câtă atenție acorda detaliilor. Ne-am întors în Sheung Wan să bem *latte* şi ea a tresărit când am luat o înghițitură din al meu înainte să le fotografieze. Pe urmă, a analizat natura moartă din fața ei şi a zis:

— De fapt, urma de ruj este perfectă.

Nici nu observasem că lăsasem o urmă. În altă zi, am cumpărat croasanți şi ea a zis ceva în cantoneză, pe urmă a tradus – „Camera foto mănâncă prima“ – în timp ce mă pregăteam să-l duc la gură pe al meu. Asta m-a făcut să zâmbesc. Îmi plăcea când era sinceră, fără să simtă nevoia să-şi ceară scuze pentru asta, chiar dacă era vorba despre unghiul unui produs de patiserie. A spus că, datorită Instagramului, începuse să se uite cu mai multă atenție în jurul ei. Oricând se simțea tristă, avea o galerie de amintiri frumoase pe care să le privească.

— Ştiu că e o prostie, a zis ea, dar e distractiv.

Am încercat să mi-l închipui pe Julian recunoscând că-i place ceva frivol, dar nu am putut.

În plus, ea nu ar fi spus asta în prima lună de când ne cunoşteam. Simțeam că fac progrese, deşi nu eram sigură înspre ce. Îmi doream să pot privi cum se manifestă prietenia ei cu alte femei. Dacă aş fi ştiut cum se comporta de obicei, mi-ar fi fost mai uşor să-mi dau seama dacă ce aveam noi era diferit.

Râdeam mult la cinema, în special la filmele despre băieți heterosexuali albi care aveau nevoie să fie reparați. Femeile din filme îi învățau pe bărbați cum să simtă. Luau bărbați care nu simțeau nimic şi îi făceau să simtă ceva. Nu puteai niciodată să-ți dai seama ce simțeau ele, în afară de: vreau să-l ajut pe bărbatul ăsta. Eu nu cunoscusem pe nimeni aşa în viața reală.

Nici ca Edith nu cunoscusem pe nimeni şi eram recunoscătoare că nu aveam mulți oameni care să concureze cu ea pentru timpul meu. Existența mea din Hong Kong era ordonată. Aveam loc pentru ea.

În plus, era loc şi în mine. Mă simțeam superioară unor oameni precum

Scott şi Madison, dar adevărul e că toți trei eram superficiali. Ei se mulțumeau cu firimituri de aprobare din partea tuturor, în timp ce eu făceam deosebirea: când cunoşteam pe cineva care îmi plăcea, îl voiam cu totul, şi repede.

*

Am început să merg mult în supermarketuri, în special Wellcome şi 7-Eleven. Pereții erau tapetați cu reclame. Pe pavajul cenuşiu, erau urme de ghete şi fire de păr înțepenite în noroi. Când mă duceam la ora de vârf, cozile de la case se întindeau de-a lungul culoarelor, iar eu îmi ocupam locul la capăt şi luam lucruri de pe rafturi pe măsură ce înaintam. Dacă treceai de tăiței sau cereale sau orice altceva, nu puteai să te întorci după ele, altfel îți pierdeai locul la rând. Îmi plăcea să mă prefac că ăsta era riscul cel mai mare la care mă expuneam şi că, în afară de treaba asta cu supermarketul, viața mea era bine reglată.

Când Julian era acasă, puneam în coşul de cumpărături alimente sănătoase. Acum, că lipsea deja de două luni, cumpăram sticksuri Pocky şi batoane KitKat cu ceai verde. Pe ambalaje erau trecute ingrediente pe care nu puteam să le pronunț. Încercam să le deslușesc împărțind cuvintele în silabe, aşa cum îi puneam pe elevi să facă cu numele dinozaurilor.

În weekendurile în care nu mă întâlneam cu Edith sau Miles, angajații de la magazinul alimentar erau singurii oameni cu care vorbeam. Mă găteam pentru ei. Mă dădeam cu ruj. Într-o zi, la casă, o doamnă în vârstă, cu părul scurt, s-a întors spre o colegă şi a zis: *gweimui ah*. În cantoneză, albii sunt „fantome“. În hokkien[16], suntem „roşcați“, după cum îmi spusese Edith la cafea, iar în mandarină, „prieteni vechi“.

16. Dialect folosit în sud-estul Chinei continentale.

— Asta din urmă e cu siguranță una dintre interpretările relațiilor sino-occidentale, spusese ea.

În Rusia, mai zisese Edith, fața lui Putin e pe orice: votcă, pâine, tot ce vrei. În Hong Kong, acelaşi lucru e valabil pentru Hello Kitty. Asta, din cauză că Hello Kitty provine din Japonia şi, astfel, reprezintă rezistența față de China continentală, explicase Edith. În holul clădirii în care locuia ea, la

un distribuitor automat se vindeau piane de jucărie şi dulciuri Hello Kitty. Existau şi tampoane Hello Kitty, deşi nu prea era sigură ce mesaj transmiteau acestea. Observasem că începuse să vorbească tot mai des despre menstruație, dar şi despre exfoliere şi exerciții de tonifiere a abdomenului. Ştiam că e ceva normal ca prietenele să discute despre astfel de lucruri, dar gândul acesta a venit nechemat: poate că Edith vrea să-i observ corpul.

Într-o duminică, pe la mijlocul lui aprilie, Victoria a dat peste mine când ieşeam dintr-un 7-Eleven şi m-a întrebat cum de mă mențin slabă, dacă mănânc aşa ceva.

— Mă străduiesc să păstrez un echilibru, am zis, ceea ce însemna că uneori mâncam o gogoaşă Hello Kitty la micul-dejun, pe urmă mă simțeam prea rău ca să mai mănânc ceva restul zilei.

— Echilibrul este esențial, a zis Victoria.

Am fost de acord.

După o săptămână, iar m-a văzut acolo. Mi-am adus aminte că locuieşte în apropiere. Eram amândouă bete. M-a întrebat ce am pățit. Am spus că n-am pățit nimic, că ea a pățit ceva şi, în plus, apropo de întrebarea ei de data trecută, sunt slabă pentru că am bani. Data următoare când ne-am întâlnit, ne-am prefăcut cu dialogul acela nu a avut loc.

Acum puteam să zic orice voiam.

*

De fiecare dată, Edith era cea care sugera să ne întâlnim. Eu nu îndrăzneam. Timpul ei, la fel ca al lui Julian, era important. Mă prefăceam că nu pot în prima zi pe care mi-o propunea, dar zicea că e singura ei zi liberă. Dacă nu posta nici o dovadă a vieții ei haotice, mă gândeam: a zis că e ocupată. Când posta ceva, mă gândeam: pentru Instagram nu e prea ocupată.

Ceilalți profesori m-au invitat în TST. Mai întâi, ne-am dus la o speluncă tipic locală. Scott din Arkansas a zis că o ştie de la alt american. Nu exista website sau număr de telefon, dar Scott ne-a dus acolo orientându-se după magazinul 7-Eleven de pe Kimberly Road şi căutând uşa din spate pe care era desenat un cap de porc.

M-am dus la toaletă. Fata din cabina de alături plângea sau avea orgasm – nu eram sigură. În serile de vineri, Edith posta întotdeauna poveşti pe Instagram. Într-adevăr, după ora nouă a apărut o poză cu un teanc de dosare în birou şi cu descrierea „Viața mea e distractivă şi interesantă“, urmată peste o oră de una cu cocteiluri, sub care scria „Alcoolul vindecă excesul de muncă“. M-am gândit la posibilitatea ca fata de alături să plângă şi să aibă orgasm în acelaşi timp şi m-am gândit că, oricare ar fi, seara ei tot e mai bună decât a mea.

Mi-am amintit prea târziu că trebuie să postez ceva acum, altfel Edith o să ştie că i-am văzut poveştile şi o să creadă că sunt acasă şi stau cu ochii pe telefon. Am ieşit de la toaletă şi am prins-o pe Briony din Leeds într-un *selfie*. Luase prea multe amfetamine ca să se mire de comportamentul meu. După douăzeci de minute, am verificat lista şi Edith văzuse poza.

În curând, în jurul numelui lui Edith a apărut cercul în culorile curcubeului, ceea ce însemna că tocmai postase încă o poză. Nu m-am uitat. Asta mi s-a părut o mică victorie.

*

Lunea următoare, am ieşit la cafea în Sheung Wan şi Edith a spus că lucrează la un IPO – o ofertă publică inițială, a explicat ea. Ştiam asta de la Julian, dar am apreciat intenția. Partenerul care o coordona, William Brent, locuia în Hong Kong dinainte de retrocedare şi spunea că acum bărbaților le e teamă de femei.

— Nu sunt sigură, a spus Edith, dacă îi e teamă că o să ne pipăie sau că o să-l pârâm la Resurse Umane.

Era de părere că la Cambridge fusese uşor să susținem că ar trebui să luăm spații nefeministe şi să le reformăm. Dar în viața reală, i se părea mai greu. Nu prea puteai să-l anunți pe William Brent că „spațiul“ firmei lui de avocatură era în prezent nefeminist, inclusiv din cauză că primul pas pentru a-l schimba ar fi fost să-l expulzeze pe William Brent.

Edith era calmă în privința lucrurilor pe care nu putea să le schimbe. Firma la care lucra era plină de bărbați îngrozitori, iar ea trebuia să fie drăguță cu ei. Aşa se întâmpla indiferent de job, dar măcar al ei era plătit bine.

Eram sigură că existau mai mulți William Brent la banca lui Julian şi că el lua cam la fel de multă atitudine ca atunci când Seb comentase despre dimensiunile gâtului meu. Cu siguranță îşi spunea că o să facă ceva atunci când va avea puterea, iar când avea să ajungă acolo, avea să se întrebe unde dispăruseră toate femeile între timp.

Tot nu-i spusesem lui Edith despre Julian. Probabil amânam pentru că ştiam că ea nu şi-ar face o impresie bună despre el. Voiam să-i zic că ea nu-l cunoaşte aşa cum îl cunosc eu. Asta era o replică tipică a femeilor despre bărbați, spre regretul lor – la adresa bărbaților sau a replicii, în funcție de interpretare – dar era absolut adevărată, având în vedere că Edith şi Julian nu se întâlniseră niciodată.

— Chiar nu-ți plac bărbații, am spus.

— Ai dreptate. Nu-mi plac.

Şi asta era o replică ce putea fi interpretată.

I-am povestit lui Edith despre o vară din timpul facultății, când fusesem cu nişte colegi la casa de vacanță a cuiva în zona de vest a comitatului Cork. Eu am dormit pe canapea, doi dintre băieți au pus o saltea pe jos, iar pe întuneric, unul dintre ei a venit şi s-a aşezat deasupra mea – cu calm, deşi parcă aşa îi spusesem eu. I-am şoptit că nu sunt sigură, ceea ce însemna dă-te jos de pe mine, dar mi-e frică de ce o să faci dacă-ți spun asta, însă el m-a ignorat. Respirația îi duhnea a alcool. Am crezut că e Colm, dar e posibil să fi fost Ferdia. Nu vedeam. Probabil aş fi putut să deduc dacă e Ferdia sau Colm, dar nu am făcut asta, pentru că atunci aş fi ştiut, şi în toate interacțiunile viitoare cu Colm sau Ferdia, pe care aş fi fost nevoită să le am, pentru că nu m-ar fi crezut nimeni sau ar fi spus mda, dar are şi el probleme, mi-aş fi amintit ce a făcut, aş fi ştiut că el are o altă amintire despre cum s-au petrecut lucrurile, şi anume că ne-am îmbătat şi ne-am tras-o, şi ar fi fost şi foarte sigur de asta, că prietenii noştri nu ar fi „luat partea nimănui“, adică m-ar fi tratat ca pe cineva care ar putea să mintă că a fost violată. Mi-am spus ce ar fi spus ei – e o zonă neclară, pur şi simplu nu cred că el ar face aşa ceva – şi în curând am fost convinsă că, de fapt, inventez asta, pe urmă m-am simțit o persoană bolnavă, amorală, fiindcă acuz pe cineva pe nedrept de ceva de care nu îl acuzasem deşi, în realitate, o făcuse.

— Futu-i! a zis Edith.

— Mda.

Îți dai seama cine a trecut prin aşa ceva şi cine nu, pentru că, atunci când povesteşti cuiva care nu a trăit o astfel de experiență, e dornic să afle mai multe. Chipurile, pentru a înțelege mai bine şi a-şi putea exprima indignarea. Ăştia sunt nişte mincinoşi şi îi urâm. Eu şi Edith am povestit cât am simțit nevoia. Când am terminat, am schimbat subiectul.

Într-o zi, mi-am dat seama că nu mai mergem la spectacole de teatru. Am întrebat de ce, iar Edith a răspuns că, de fapt, nu prea-i place teatrul.

— Am vrut să crezi că-mi place, a spus ea, pe urmă a butonat mai departe pe telefon.

Asta m-a surprins din mai multe motive. Nu ştiam că-i pasă dacă o cred eu cultivată sau nu. Nu îmi dădusem seama că par genul de persoană care dă importanță acestui criteriu. Şi nu observasem că relația noastră se schimbase într-atât încât ea să poată fi acum sinceră cu mine – presupunând că această din urmă mărturisire era într-adevăr onestă şi nu vreo nouă iluzie de candoare.

Julian îşi poate da seama când îl place cineva, m-am gândit. El şi Edith aveau multe calități în comun. M-am întrebat dacă asta era una dintre ele.

*

Am început să-i scriu un mesaj lui Julian în care să-i povestesc despre Edith.

> mi-am făcut o prietenă nouă. nu ştiu de ce ți-o menționez abia acum. o cunosc doar de câteva săptămâni, dar mă gândesc tot mai mult la ea. apropo, dacă faci o căutare după „cum să flirtezi cu femeile“, primeşti rezultate foarte diferite de „cum să-ți dai seama dacă o femeie flirtează cu tine“. în ambele cazuri, se presupune că cel care caută e bărbat. bănuiesc că pe tine nu te deranjează presupunerea asta, ceea ce ar putea explica dragostea ta pentru literatură.
>
> oricum, eu n-am făcut niciodată sex cu o femeie. am sărutat câteva când eram studentă. au buzele mai moi, dacă nu ştiai.
>
> mă gândesc să mă culc cu alte persoane, pe urmă mă simt vinovată, ceea ce e ciudat, pentru că cred că ți s-ar părea amuzant dacă nu m-aş culca cu cineva din cauza ta. gen o, n-ar fi trebuit, e prea mult. am fost speriată când ai plecat, dar cred că nu s-a schimbat nimic. în continuare consumi mai mult timp şi energie să-mi arăți că nu mă iubeşti decât a consumat vreodată cineva să-mi arate contrariul.
>
> uneori te iubesc, dar alteori cred că ar fi mai bine dacă ar intra un avion în biroul tău şi tu ai fi în avion sau în clădire.

Chibzuind mai bine, am hotărât că mesajul acesta nu ar avea efectul împăciuitor pe care îl doream.

22

Elevii mei de nouă ani scriau haikuuri: cinci silabe, apoi şapte, apoi cinci. Trimestrul precedent, învățaseră despre poeziile de patru versuri, iar Ming Chuen Lai şi-a exprimat bănuiala că programa devenea mai uşoară, nu mai grea. Ne-am contrazis cu privire la anumite cuvinte. Ei susțineau, de exemplu, că „film“ are două silabe: „fill-um“. Am vrut să le zic că majoritatea locuitorilor Dublinului ar fi de acord, dar părinții lor nu plăteau pentru engleza din Dublin.

Lui Katie Cheung, de nouă ani, nu i-a plăcut formatul de haiku. Împreună, am găsit soluția să scrie o poezie despre o pisică. Pentru primul vers, a scris: „Pisica mare şi păroasă bea cu plăcere mult, mult lapte“.

I-am oferit versiuni din cinci silabe: „Pisu bea lapte“, „Pisica bea mult“, „Pisi vrea lăptic“ (dacă „vrea“ avea una sau două silabe era o cutie pe care însăşi Pandora ar fi lăsat-o închisă în situația respectivă).

Katie Cheung nu era consolată. Katie Cheung voia să păstreze totul în primul vers. Am întrebat-o ce o să mai scrie în al doilea, dacă zice totul din primul, iar ea a răspuns că o să se gândească la ceva.

I-am spus că poate să scrie o poveste, dar măcar să folosească paragrafe. A fost de acord fără prea mare tragere de inimă. Tot nu o să încapă, a zis.

Eu fusesem un copil ascultător şi m-am întrebat dacă era evident, încă de pe atunci, că nu voi fi niciodată artistă. Dacă un profesor mi-ar fi cerut să inserez capete de rând, mi-aş fi feliat cuvintele ca pe şuncă să-i fac pe plac.

*

Mama mi-a spus că în Dublin e cald pentru luna aprilie.

— În curând o să se topească Arcticul, a zis ea. Şi o să trăim în buncăre.

I-am zis că sper să fie nişte etape intermediare.

Mi-a zis că mă salută şi tata. Am răspuns că probabil tata a rugat-o să mă salute şi din partea lui, nu că m-a salutat el direct. Mama a zis că nu-i nevoie să fiu dificilă şi că mă salută şi George. Pe urmă a avut veşti. Femeia

de la care vărul meu Tadhg închiriase o cameră îl evacuase, chipurile pentru că venea un membru al familiei să locuiască cu ea, însă camera apăruse pe Daft peste o săptămână, având o chirie mai mare cu 100 de euro. Uitasem de Tadhg. O verişoară tocmai născuse. I-am zis mamei că nu recunosc numele, iar ea a repetat „Sinéad“, de parcă astfel aş fi ştiut cine e.

— Eşti departe, a zis, ceea ce mi s-a părut nedrept, pentru că nu o cunoscusem pe Sinéad nici înainte să plec.

— Mama, am zis, te-ai gândit să ne dai nume irlandeze?

A răspuns că nu şi că oamenii care fac asta îşi trimit copiii la cursuri de flajolet.

— Şi Rachel Mulvey s-a întors, a zis.

Nici pe Rachel Mulvey n-o ştiam. Mama a specificat „familia Mulvey, de pe strada noastră“ pe un ton care voia să transmită: acum mi-e clar că fiica mea nu ştie nimic.

— S-a întors de la New York, a continuat mama. Toți se întorc, mai devreme sau mai târziu.

A adăugat că, fără mine şi Tom, casa i se pare goală.

— E o risipă să dai bani unui proprietar. Tom a zis că opt sute e o chirie bună. Opt sute pe lună. Pentru o cameră, Ava.

— Nu e bine când oamenii câştigă bani pentru că dețin case pe care nu le folosesc, am zis eu. Cred că ar trebui să le luăm casele.

— Iar visezi cu ochii deschişi, a zis mama.

Vorbind cu mama, mi s-a făcut dor să discut deschis despre politică. La muncă nu puteam, nu numai pentru că Joan şi Benny erau amândoi şi proprietari, ci şi – mai ales – pentru că şefilor nu le place să angajeze oameni care consideră că ei nu ar trebui să existe. Julian asculta, dar nu era în stare să spună: asta este o idee interesantă. Critica orice i se punea în față. Cu Edith şi Miles puteam să fiu de stânga oricât voiam, dar îmi făceam griji despre cum să par deşteaptă.

Am zis:

— Statul ar trebui să confişte toate hotelurile din Dublin şi să le transforme în locuințe sociale.

— Ei, şi tu acum, Ava!

— Şi ar trebui să existe o taxă pe moştenire de 100%. Şi un venit de bază

universal.

— Ei, şi tu acum!

— Şi, în cele din urmă, comunism.

— Ei, şi tu acum!

Îmi plăceau conversațiile în care nu încercam să conving pe nimeni, în care pur şi simplu spuneam exact ce gândeam. Mă săturasem să mă fac acceptabilă.

Mama a început să mă bombardeze cu întrebări. Făcea asta când simțea că îi ascund ceva. Dar nu aveam ce să-i spun despre Edith. Dacă ziceam că am tot ieşit la cafea cu o femeie, mama doar s-ar fi întrebat ce-i ascund cu adevărat.

23

Mai târziu, în aprilie, am fost cu Edith la o expoziție de artă în Sheung Wan. M-a întâmpinat cu o îmbrățişare. Mi-a fost teamă să nu-i las ceva pe haine – o scamă sau un fir de păr.

— Ce rochie drăguță! a zis. Arăți ca Audrey Hepburn.

— E veche, am spus eu.

— E frumoasă.

Părea să creadă că nu ştiu să accept un compliment. Eu preferam să cred că-mi displac efuziunile sentimentale şi că aş accepta orice laudă dacă oamenii s-ar tempera când mi-ar adresa-o.

Pe drum, m-am întrebat dacă Edith e drăguță sau doar mie mi se pare aşa. Eram conştientă, datorită creierului meu educat, că frumusețea este subiectivă, dar voiam să ştiu dacă ne potrivim estetic. Aproape am întrebat-o dacă ştie că Holly Golightly este bisexuală. După ce mi-am formulat în gând remarca şi am hotărât ce limbaj corporal să adopt în timp ce o rostesc, am roşit aproape la fel de mult ca în cazul în care aş fi rostit-o cu voce tare.

Prin galerie, alergau copii greoi. Tablourile înfăţişau lalele şi flori de cireş. Edith a spus că astea sunt genul de tablouri care îi plac bunicii. Am crezut că râde de expoziție, dar pe urmă s-a dus şi a cumpărat ilustrații pentru bunica ei. În astfel de momente, îmi aminteam că există o categorie

de oamenii care o numesc Mei Ling şi pe care eu nu o să-i cunosc niciodată.

La plecare, i-am spus lui Edith că mă duc acasă să pregătesc cina. A vrut să ştie dacă am colegi de apartament. Mă tot întrebasem când o să aducă vorba despre asta.

— Unul, am zis. Dar e plecat. Julian.

— Julian, a spus ea cu un aer vigilent – aşa mi s-a părut. Poate gătim împreună.

Nu adusesem niciodată musafiri în apartament şi am fost uşurată că nu a fost un proces obositor de înregistrare. Conform regulii, ar fi trebuit, dar se pare că portarul nu o aplica albilor. În lift, o femeie ținea de lesă un ciobănesc german care gâfâia. Edith a spus ceva-gao-altceva, iar femeia a râs şi a spus ceva-ceva-gao.

— Eşti sigură că pe Julian nu-l deranjează? a întrebat Edith.

Am simțit că i-am zis ceva personal dându-i numele lui şi m-am întrebat ca proasta dacă e prea târziu să retrag ce am spus.

După ce am descuiat uşa, mi-am pus balerinii pe raftul de jos, pe urmă i-am mutat în partea de sus fără să fie nevoie, ceea ce mi s-a părut un comportament de persoană emoționată. În timp ce Edith a gătit, eu am aprins lumânările pentru prima dată. M-am întrebat dacă Julian va observa fitilurile arse la întoarcere.

Văzând că am uitat s-o invit să ia loc, Edith s-a aşezat în fotoliul lui Julian. Şi-a sprijinit coatele pe brațele acestuia. Julian rareori făcea asta, când stătea acolo. El îşi încrucişa brațele strâns, de parcă era pe scaunul din mijloc într-un avion şi oamenii dintr-o parte şi din cealaltă se îmbarcaseră înaintea lui.

Am mâncat. Am întrebat-o pe Edith de ce nu se mută de acasă. Ar fi fost o întrebare stupidă pentru majoritatea tinerilor de douăzeci şi ceva de ani din Hong Kong, dar ştiam că ea face o grămadă de bani.

— Nu poți să te muți pur şi simplu de acasă, a zis ea. Îți trebuie un soț sau măcar o ipotecă.

— Crezi că o să te măriți?

— Nu, nu cred că o să se întâmple asta.

— Ar trebui să ne luăm o casă împreună.

Edith a zâmbit şi a spus: poate.

I-am dat telecomanda şi ea a ales un canal care difuza *Inglorious Basterds*. A zis că titlul a apărut scris aşa pentru că Tarantino îl greşise într-un scenariu ajuns ilegal la public, aşa că a insistat că fusese ceva intenționat. Am fost de acord că asta era o chestie tipic masculină.

Îmi atingeam des gura când vorbeam cu ea. Era un obicei pueril şi mă făcea să par idioată. M-am forțat să mă opresc, pe urmă mi-am dat seama că mă joc cu părul.

În timpul unei scene cu împuşcături, Edith a întrebat cum e Julian. Nu părea strict necesar să-i tot folosească numele.

— E în Londra acum, am zis. Lucrează în domeniul bancar.

M-am gândit la alte formulări: se ocupă de bănci, lucrează într-o bancă, lucrează pentru o bancă. Probabil că lui Edith i s-ar fi părut toate la fel, dar poate că nu, iar eu o folosisem pe cea greşită. Uneori, credeam că lucrurile ar fi putut merge mai bine cu Julian dacă aş fi ştiut că la Oxford „urci“. Uram sistemul de clase britanic. Asta era cu siguranță o fațadă pentru ce dracu' simțeam în toată povestea asta cu Edith, dar era şi o emoție adevărată – doar că nu principala. Din punctul meu de vedere, eram fidelă propriei persoane. Ştiam că Julian tot nu ar fi fost iubitul meu dacă aş fi spus că „urci“, dar, cumva, credeam sincer că principala mea nesiguranță în relația cu Edith era că ar putea să nu fie atrasă de oameni care nu ştiu să utilizeze corect conjunctivul.

— Părinților tăi li se pare ciudat? a zis Edith. Că locuieşti cu un bărbat.

— Nu le-am spus. Nu ar înțelege.

Asta era adevărat.

— El aduce fete aici?

Butona pe telefon în timpul ăsta. Ştiam că are, într-adevăr, de răspuns la e-mailuri, dar m-am întrebat dacă nu era cam prea convenabil că întotdeauna se ocupa de ele când zicea ceva posibil stânjenitor.

Aş fi vrut să fi menționat de la început că eu şi Julian ne-o trăgeam. Acum era prea târziu. Edith nu avea să-mi mai spună nimic şi ar fi devenit suspicioasă cu privire la orice i-aş fi spus eu.

Uitându-mă la ea, mi-am dat seama că s-ar fi potrivit cu Julian. Amândoi țineau ritmul paşilor sonori pe podelele de marmură, al apelurilor de duminică şi al e-mailurilor din miez de noapte. Ar fi putut economisi timp

dacă unul ar fi citit *The Economist*, iar celălalt *Financial Times* şi apoi ar fi făcut schimb de informații. Eram sigură că, dacă pun toate astea într-o foaie de calcul, Julian ar invita-o pe Edith la o întâlnire. Mi i-am imaginat împreună, pe urmă mi-am dat seama că fac asta doar pentru că nu-mi pot forma o imagine clară despre mine şi ea. Pe întuneric, mâna mea putea fi confundată cu a lui Edith mult mai uşor decât cu cea a lui Julian, dar nu toate gândurile meritau duse până la capăt.

Filmul s-a terminat şi Edith a spus că trebuie să plece în curând.

— Ar trebui să mai facem asta, a zis ea.

— S-ar putea să fie mai greu după ce se întoarce Julian.

— Nu-i place să socializeze?

Am răspuns că, pe cât seamănă cu Ecaterina cea Mare, pe atât e de sociabil. Gluma asta semăna mai degrabă cu cele făcute de Julian, nu de mine. M-am întrebat dacă îi furasem repertoriul pentru că funcționase în cazul meu.

Înainte să plece, i-am arătat lui Edith dulapul meu de haine. A scos o jachetă din păr de cămilă şi a zis că adoră modelele Ted Baker pentru că par mai scumpe decât sunt. Mă îndepărtasem atât de mult de versiunea aceea a mea care considera prețul alarmant, încât doar m-am simțit jenată în numele lor.

— Apropo, Ava, a zis ea, eşti comunistă?

Nu mă mai întrebase nimeni asta până atunci. În facultate, lumea presupusese că, din moment ce toți prietenii mei erau, atunci trebuia să fiu şi eu, iar la muncă nu credea nimeni că un adult ar putea fi comunist.

— Da, am răspuns.

Edith a zis că înțelege atracția, dar că îi place şi să aibă lucruri drăguțe.

A doua zi, i-am trimis mesaj: s-ar putea susține că marxismul înseamnă să crezi că toată lumea ar trebui să aibă lucruri drăguțe, inclusiv noi. Edith a răspuns că doar nu puteam să cred că asta justifică să ai un Rolex aici şi acum, în timp ce alți oameni mor de foame. Am zis: ai dreptate. Voiam să adaug că ceasul lui Julian era unul ieftin pe care şi-l cumpărase din Shanghai, dar m-am gândit că Edith nu-l cunoaşte şi, prin urmare, nu făcuse presupuneri despre ceasul lui.

Mai târziu în noaptea aceea, mi-a trimis încă un mesaj, în care se plângea

că încă e la birou. I-am trimis fişierul PDF *Why Marx Was Right*, intitulând e-mailul „avertisment: polemică marxistă“. A răspuns: te dai la mine? pentru că nu cred că ar fi sigur la muncă.

Lumina era stinsă. Mâinile mele erau siluete în fața ecranului.

*

Încă de la plecarea lui, în urmă cu două luni, îl urmărisem pe Julian online. Prezența lui pe rețelele de socializare era mai degrabă o absență: nu avea actualizări de stare, iar pozele de profil erau atât de rar schimbate, încât, din două-trei mişcări, ajungeai la sărbătorirea cu şampanie a absolvirii. Avea un cont de Instagram, unde postase doar opt fotografii. De când plecase la Londra, îmi deschisese toate poveştile. Mă îndoiesc că ştia că primeam notificare de fiecare dată când le vedea.

Numele lui Edith era întotdeauna în topul celor care îmi vizualizau poveştile. Degeaba consultam articole şi discuții pe forumuri ca să văd dacă asta înseamnă că ea mă spionează pe mine, că eu o spionez pe ea, sau amândouă. Ştiam deja că îi verific des contul, dar voiam să ştiu dacă şi algoritmul ştie asta. Mai mult, voiam să ştiu dacă şi eu figurez în topul listei lui Edith. Dacă prezența ei în topul listei mele însemna că eu sunt spioana, atunci şi eu aş fi figurat în topul listei ei numai dacă şi ea mă spiona pe mine. Iar dacă prezența ei în topul listei mele însemna că ea era spioana, atunci da, şi prezența mea în topul listei ei ar fi spus acelaşi lucru despre mine, dar şi ea mă spiona, la rândul ei, şi nu putea să mă judece.

Îi comparam. Nu erau nici destul de asemănători cât să fie gemeni, nici destul de diferiți încât să se pună în valoare reciproc. Totuşi, țineam o filă deschisă pentru Edith, alta pentru Julian şi ezitam între ei.

24
Mai

La începutul lui mai, Edith m-a dus la Times Square Mall. Era mare şi curat, cu podele de marmură. Atriumul era ocupat de magazinul Lande Crawford, apoi de Gucci şi Chanel („momeală pentru turiştii chinezi“, a

spus Edith), pe urmă de Loewe şi Max Mara („momeală pentru turiştii chinezi intelectuali“), apoi mărci pentru oamenii care cred că au bani, dar nu au – Coaches, Michael Kors.

— Închipuie-ți cum ar fi să porți Michael Kors intenționat, a spus Edith.

Am remarcat că fusese o replică răutăcioasă.

— E adevărat totuşi, a zis ea.

De câte ori purtam ceva cumpărat de Julian, simțeam că Edith îi ghicea prețul, care i se părea prea mare pentru cât valora, de fapt.

Ne-am dus la Zara. Am întrebat de ce Zara este acceptabilă, iar Michael Kors, nu, şi Edith a răspuns că Zara îşi ştie locul. A adăugat că este foarte conştientă că toate astea sunt prostii consumeriste, dar influența doamnei Zhang era greu de înlăturat.

— Ai dreptate, am spus, chiar sunt prostii consumeriste.

A zâmbit. M-am bucurat că proasta mea dispoziție i se pare simpatică, dar bănuiam că e doar din cauză că nu o afectează prea mult. Mi-am închipuit că suntem nişte personaje de desene animate, eu încercând să o lovesc cu capul, blocată în acelaşi loc, cu fruntea împingând în palma ei întinsă senin.

A ales pentru amândouă haine de probat. Mi-a fost prea jenă să verific dacă avem aceeaşi mărime, dar Edith m-a întrebat cât port şi a spus că şi ea la fel. A zis că economisim timp dacă împărțim cabina de probă. M-am întors cu spatele, iar ea mi-a urmat exemplul, de parcă altfel nu i-ar fi trecut prin minte să facă asta. I-am zărit sutienul negru de dantelă în oglindă. Deodorantul ei mirosea a săpun.

— Îmi plac pistruii tăi, a spus, tot cu spatele la mine.

Poate recunoştea că-mi aruncase o privire peste umăr sau pur şi simplu făcea un comentariu despre părți din corpul meu pe care le văzuse deja şi m-am gândit că putea şi ea să fie mai clară în privința asta.

— Îmi place rochia ta, am spus. A mea e urâtă.

Edith a spus că nu, era doar diferită. Era prima dată când nu eram de acord în privința hainelor.

— Colierul îți scoate în evidență claviculele, a spus ea.

Am răspuns că şi ea are clavicule frumoase şi că nu-i aşa că e interesant că folosim termenul la plural, deşi, în realitate, e un singur os, şi că rochia

tot urâtă e.

— Dă-mi-o mie s-o probez, dacă tu n-o vrei, a spus.

Am dat-o jos. De data asta, am rămas cu fața spre ea.

Mai târziu, am început un alt mesaj către Julian.

cred că flirtez cu edith. pare genul care flirtează cu toată lumea şi, în felul ăsta, nu flirtează, de fapt, cu nimeni. nu ştiu ce se întâmplă. o cunosc de două luni şi pare că e singura persoană din viața mea care a contat sau a existat vreodată.

Am selectat textul şi am apăsat pe tasta de ştergere, pe urmă am ieşit şi am intrat la loc de trei ori în mesajele nefinalizate, ca să mă asigur că mesajul fusese şters. În caseta acum goală, am scris: *aş vrea să ştiu ce simt în legătură cu toate astea*, pe urmă am şters iar.

*

Victoria m-a invitat iar la ceai, făcând aluzie la nişte „lucruri despre care îi scrisese“ Julian. Scrisul ăsta însemna, de fapt, SMS-uri, dar ea voia să pară că sunt mai apropiați decât era cazul. I-am răspuns că sunt ocupată cu munca. M-am privit tastând mesajul ăsta care avea s-o facă să mă urască şi mai mult, pe urmă am continuat să privesc în timp ce am apăsat pe butonul de trimitere.

Şi mama a zis că n-am mai vorbit de mult. Când am sunat, a remarcat că par distrasă. Julian mi-a trimis un SMS, apoi, peste câteva zile, încă unul, menționând – cu înfumurare, mi s-a părut mie – că nu-mi stă în fire să răspund aşa de greu. Până şi Tom a întrebat dacă e totul în regulă. Nu mai vorbiserăm de atât de mult timp, că am şi uitat să-i reproşez că îi zisese mamei despre Julian.

Ori de câte ori aşteptam răspunsul lui Edith, îmi atingeam clavicula. Atunci îmi scria.

În prima duminică din mai, ne-am dus la un local de sushi în Queensway. Ne-am întâlnit în stația de metrou şi am mers pe jos pe lângă birouri de schimb valutar şi tramvaie cu etaj pe Hennessy Road. Farmaciile chinezeşti miroseau a scoici şi a ginseng lemnos. Edith a observat că mă uit la vitrinele cu leacuri maro, stafidite, şi a spus că doamna Zhang este o adevărată mină de informații despre ce funcționează şi ce nu, în cazul în care am vreodată nevoie de ajutor.

— Cuiburile de păsări sunt excelente pentru tuse, a spus ea.

Am încercat să traversez pe roşu la o trecere de pietoni, dar ea m-a tras înapoi.

Restaurantul de sushi avea o bandă rulantă. Cum nu mâncam peşte, opțiunile mele erau limitate. Edith a văzut înaintea mea un rulou cu castraveți, s-a repezit să-l ia şi mi l-a oferit zâmbind triumfătoare că îmi procurase hrană. M-a decretat o utilizatoare de bețişoare de nivel intermediar. La rândul meu, nu mă jenam, dar ştiam şi că nu o să câştig premii. Când nu am putut să-i urmez demonstrația, s-a întins şi mi-a aranjat bețişoarele în mână. Pe urmă mi-a fost teamă să le las jos, în caz că nu le mai pot repoziționa în unghiul corect.

— Cât timp crezi că o să rămâi în Hong Kong? a întrebat Edith.

— Nu ştiu, am zis. Poate până când o să vreau să fac un credit imobiliar.

— Dacă nu te deranjează că zic, apartamentul tău e foarte drăguț. Poate ar fi o idee să te muți într-unul mai ieftin.

— Ca să fiu sinceră, Julian plăteşte cea mai mare parte a chiriei.

— Serios? a zis ea.

Vocea lui Edith arăta mereu surprindere. Ăsta era farmecul ei. Numai că, din cauza asta, era mai greu să-ți dai seama dacă uimirea ei e sinceră sau nu. Cu bărbia un pic înclinată, cu ochii un pic măriți, îți sorbea cuvintele, oricare ar fi fost ele. Expresia asta a lui Edith era printre preferatele mele, dar omniprezența ei mă punea în încurcătură când tocmai îi spusesem ceva dificil şi nu ştiam cum să reacționez în continuare.

— E complicat, am spus eu.

— Nu e treaba mea, a zis, dar…

— Te întrebi…

— Da.

— Nu. Dar nu mă deranjează că ai întrebat.

Nu ştiam dacă sunt nesinceră ca să nu-mi stric, cu ghilimelele de rigoare, şansele cu ea. Dar simțeam că nu ăsta e motivul. Eram destul de lipsită de scrupule ca să mint pentru a face sex cu cineva, dar, deşi aş fi făcut alte lucruri la fel de rele, ăsta nu era genul de lucru rău pe care l-aş fi făcut. Doar dacă, bineînțeles, nu cumva îmi spuneam asta ca să am impresia că mă critic corespunzător, rămânând însă nedumerită în privința relelor pe care

eram cu adevărat în stare să le fac.

În plus, încă nu cunoşteam orientarea sexuală a lui Edith. M-am gândit să inventez o fostă iubită, ca să-i testez reacția, dar mi s-a părut o stratagemă ieftină. Nu existau limite în săpăturile mele online şi, evident, nici în privința informațiilor pe care le ascundeam de Edith, dar nu voiam să inventez o persoană. Asta era limita mea etică. Întâmplător, menționarea unei iubite ar fi necesitat curaj, în timp ce spionarea online era uşoară.

Mai era şi treaba cu Julian, dar el râsese de mine în februarie, când îl întrebasem dacă îl deranjează că flirtez cu alți bărbați. Am presupus că femeile sunt acceptate. Chiar dacă nu erau, ştiam că tot o să mă văd în continuare cu Edith.

25

Încercam să-l mai vizitez pe Miles din când în când, în principal ca să-i justific lui Julian cum îmi petrec timpul. Asta îmi distrăgea şi gândurile de la Edith, ceea ce era drăguț, pentru că, atunci când mi-o aminteam iar, mi se părea mai bine decât înainte.

Miles mi-a povestit cum se inspirase Mao din revolta ratată Taiping, de la mijlocul secolului al nouăsprezecelea. La fel ca el, şi adepții Taiping au importat o doctrină rebelă străină. Spre deosebire de el, nu au reuşit niciodată să-i facă pe localnici să rezoneze cu ea şi, prin urmare, au fost zdrobiți de miliția aflată la ordinele aristocrației.

— Încă un motiv pentru care studiile marxiste nu ar trebui să fie un univers în sine, a zis Miles.

Era a patra oară când îl vizitam de la plecarea lui Julian.

— Şi, fie vorba între noi, asta mă face să-mi pun întrebări despre scopul muncii mele, a zis el. Cine citeşte cărțile universitarilor?

— Trebuie să recunosc că eu nu, am zis absentă, dar el a râs şi a spus că poate oricând să conteze pe mine pentru sinceritate brutală.

Asta nu era adevărat. Mințeam deseori ca să nu-i rănesc pe alții sau ca să-i fac să mă placă. De cele mai multe ori, franchețea mea era accidentală, dar primeam mai mult capital social prefăcându-mă că fusese intenționată,

fiindcă oamenii presupuneau că şi complimentele mele trebuiau să fie sincere. Julian părea să aibă încredere în mine. Oamenii deştepți fac adesea lucruri stupide.

— Vrei un ceai? a zis Miles.

M-am gândit că e prea cald pentru aşa ceva, dar am zis că da, pe urmă m-am oferit să-l fac eu. Miles a refuzat de două ori şi a acceptat a treia oară. Chicineta avea o fereastră şi era prost izolată fonic, aşa că am auzit şi am văzut bărbați cu căşti de protecție care lucrau cu picamăre afară.

Miles a spus că începe să prefere compania mea celei a lui Julian. Ştiam că nu e adevărat, dar i-am mulțumit oricum. M-am întrebat dacă este evident cât de mult îmi doresc aprobarea fiului său ori dacă el crede că toți vor să fie plăcuți de Julian. De ceva vreme, tot voiam să întreb cine venise primul în Hong Kong: tatăl, sau fiul? Îmi închipuiam frecvent o conversație în care unul dintre ei era deja instalat aici, iar celălalt suna din Anglia să anunțe că o să vină şi el. Amândoi ar fi rămas calmi la suprafață, dar discuția ar fi avut implicații emoționale extinse. Julian ar fi zis „bine“ de multe ori.

Nu puteam să mă gândesc prea mult la Julian fără să revin la Edith. Majoritatea persoanelor, locurilor şi lucrurilor îmi aminteau de ea, dar Julian era principalul factor declanşator. Stăteam acolo, în apartamentul lui Miles, mă gândeam la Edith şi zâmbeam.

*

— Bea mai repede, irlandezo, a spus Edith.

— Ştii că asta-i o problemă socială gravă în Irlanda?

— Mda, bine. Scuze. Bea moderat.

Era o vineri de la jumătatea lui mai şi comandaserăm şampanie la „Seara doamnelor“ într-un bar aflat pe un acoperiş în LKF. Premisa serii era că barurile ne dădeau băuturi gratis ca să stăm acolo, iar bărbații să se dea libidinos la noi. Edith a spus că întâlnirile dintre fete devin astfel foarte convenabile, pentru consumatoarele avizate. Nu-mi aminteam dacă majoritatea femeilor făceau glume ca Edith sau cum arătau fețele lor când făceau astfel de glume.

Ne matoleam înainte de petrecerea de douăzeci şi trei de ani a lui Cyril

Kwok. Edith a întrebat dacă „matol“ înseamnă ce crede ea că înseamnă. Da, am zis. Engleza din Irlanda se înțelege instinctiv. Aşa se diferențiază de engleza britanică.

— Oricum, am zis, de ce e nevoie să ne matolim?

— O să vezi, a răspuns Edith.

— În irlandeză se zice *ar meisce*.

— Hai să ne facem *ar meisce*, a zis ea de parcă se hotărâse să adopte expresia.

Şampania de la „Seara doamnelor“ era o plată mizerabilă pentru conversațiile cu bărbați. Orice plată ar fi fost la fel. De câte ori zicea unul ceva, băteau cu palma în masă, ceea ce, în mod bizar, părea să-i încurajeze pe toți să vorbească în continuare. Trebuia să bei cantități considerabile de alcool ca să nu-i calci intenționat pe picior, iar calitatea alcoolului nu era potrivită pentru aşa ceva.

Ne instalaserăm într-un colț, pe scaune de răchită. Edith a băut trei pahare înalte de şampanie în zece minute. Am întrebat dacă chiar are nevoie să se sedeze aşa de mult pentru petrecerea lui Cyril Kwok.

— Pune pe Instagram poze cu cheile maşinilor prietenilor lui, a răspuns Edith. Ei îşi aşază cheile pe măsuța de cafea, iar el postează poza şi îi etichetează.

— Adică etichetează cheile în locul lor? am întrebat.

Edith şi-a dat ochii peste cap, ca şi cum ar fi vrut să spună: nu, etichetează indispoziția de după.

Era rândul meu să umplu iar paharele.

— Şi unul pentru prietena mea, i-am zis barmanului, enunțând cu seriozitate, lăsându-l să înțeleagă ce vrea din asta.

Pe terasă, Edith răspundea la e-mailuri pe telefon. Am păstrat distanța o vreme, de parcă aşteptam să se schimbe ceva. Când m-am dus şi am pus paharele pe masă, am zis – simțind că, dacă fac altceva în timpul ăsta, sunt în stare – că mă întreb dacă femeile se folosesc vreodată de „Seara doamnelor“ ca să iasă la întâlniri.

— În mod sigur e o strategie, a spus ea.

Nimeni nu putea să se priceapă la Edith.

A chemat un taxi şi a schimbat câteva propoziții cu şoferul în cantoneză.

În maşină, m-am descălțat de pantofii cu toc şi am pipăit mocheta cu tălpile prin ciorapi.

— Taxiurile miros întotdeauna a maşină nouă, am spus eu.

— Folosesc un spray, a răspuns Edith.

— Tu le ştii pe toate.

— Eşti *ar meisce*.

Mi-a atins un fir dus la ciorapi şi a zis că ar trebui să fiu mai atentă. M-am întrebat dacă gestul era o simplă extindere a stăpânirii ei peste toate sau dacă îi dădusem cumva de înțeles că are voie. Îi spusesem că sunt a ei din felul în care o priveam – nu din cum alesesem să o privesc, ci din cum nu mă puteam abține s-o privesc – dar asta nu însemna că putea să-şi dea seama. Poate că Edith nu mă observa deloc şi mă atingea aşa cum ar fi făcut cu un mic aparat electrocasnic.

Taxiul ne-a lăsat în vârful dealului şi am trecut de trei posturi de control înainte de a ajunge într-un hol cu marmură, în centrul căruia trona un smochin de şase metri. Pe toate suprafețele plane, inclusiv în lift, erau ghivece cu bonsai. Edith a spus că a avea copii e ca şi cum ai creşte bonsai. Am întrebat cum e să creşti un copac în mărime naturală. Asta, a zis Edith, ține de temperament.

Cyril Kwok ne-a întâmpinat la uşă. Era îmbrăcat în alb din cap până în picioare: bluză, jeanşi, tenişi.

— Alegeți o culoare, a spus el.

— Ea e Ava, a zis Edith.

— Bună, Ava! Alege o culoare.

— Roz, am spus. Bună, Cyril.

— Rosé să fie.

Petrecerea era zgomotoasă şi întunecată, cu orgă de lumini. Cyril ne-a condus prin atrium sus la mezanin, unde era ceea ce el a numit „găleata“. Am fost uşurată să constat că era chiar o găleată. A băgat mâna în ea şi a scos o sticlă de Armand de Brignac pentru Edith.

— La mulți ani mie la douăzeci şi trei de ani! a zis el sărutând obraji înainte să se scuze şi să plece.

I-am spus lui Edith că pare de treabă şi am întrebat-o de ce nu poate să-l sufere. Nu m-a auzit prima dată, aşa că a trebuit să-i spun la ureche.

— Am crezut că o să mă judeci că-l plac, a spus ea. A studiat la Eton.

— Şi Julian a studiat la Eton, am zis.

Edith a înşfăcat sticla de rosé ca pentru a-mi aminti că e rândul ei să vorbească.

— Mereu aduci vorba de Julian, a zis.

Până în momentul acela, nu fusesem sigură că e beată.

— Nu ar trebui să te prefaci că-ți urăşti prietenii, am zis.

Zgomotul m-a acoperit din nou şi Edith m-a pus să repet, ocazie cu care am reformulat:

— Îmi pare rău că ți-am dat impresia că trebuie să te prefaci că-ți urăşti prietenii.

Edith trebuia să salute pe toată lumea, iar eu nu, aşa că s-a gândit cu cine să mă lase. Eram prea obişnuită cu asta de la Julian ca să-mi pese.

— Te duc la Tony Ng, a hotărât ea. A fost la Wadham, aşa că acum încearcă să nu facă pe bogatul.

Edith a aruncat o privire la pantalonii roşii ai lui Tony, ca pentru a-mi spune că pot să judec şi singură dacă îi reuşeşte sau nu.

— Ling Ling, eşti radioasă! a spus Tony. Ce mai face Sam?

— Ne-am despărțit, a zis Edith.

— Uau! a făcut Tony. Au trecut eoni.

— Chiar că eoni, a spus Edith.

Cu o claritate pentru care am dat vina pe alcool, mi-am dat seama precis ce simt: invidie. Parțial, pentru că prietenii lui Edith erau bogați, dar în principal pentru că îi avea. La treaba cu Sam aveam să ajung mai târziu.

— Ea e Ava, i-a spus Edith lui Tony. Ava e singură.

— Şi eu, a zis Tony. Hai să vedem care dintre noi doi îşi face rost primul de un bărbat.

Aş fi putut să răspund: sau de o femeie. Dar nu ştiam dacă Edith mă prezentase lui Tony gândindu-se că asta m-ar putea încuraja să fac o mărturisire sau dacă posibilitatea aceasta nici nu-i trecuse prin minte. Fetele de la şcoală susținuseră că vor un prieten gay în ciuda faptului că nu erau genul de persoane pe care un gay să le vrea ca prietene. Încă mă făceau în toate felurile pentru că nu sărutam destui băieți.

Edith şi Tony schimbaseră subiectul între timp, aşa că am dat din cap şi

mi-am luat o expresie atentă. Mi-am dat seama că reținerea mea de a-i mărturisi lui Edith orientarea mea sexuală nu era doar parte dintr-un joc. Îmi era şi teamă că nu o să mai fie prietena mea. Am crezut asta şi despre Julian şi despre oricine din viața mea căruia îi păsase vreun pic de mine, dar nu fusesem niciodată nevoită să mă confrunt cu asta în Hong Kong, pentru că nu mă îndrăgostisem de o femeie până atunci. Sau poate că nu mă interesa să-mi declar orientarea sexuală şi pur şi simplu nu voiam să ştie că o plac pe ea în mod special. Era imposibil să separ cele două lucruri. Nu era posibil să-mi placă Edith fără să-mi placă femeile şi, în acelaşi timp, simțeam – ilogic, dar cu convingere – că nu e posibil să-mi placă femeile fără să-mi placă Edith. Şi gândul ăsta mi-a venit în toiul unui râset, aşa că a trebuit să continui să râd, altfel Edith şi-ar fi dat seama la ce mă gândeam.

*

În seara aceea, acasă, am căutat online lista de prieteni ai lui Edith. Erau şase Sam: patru bărbați şi două femei. Am dat clic pe „vezi prietenia“ dintre mine şi Edith, pe urmă am modificat în adresa URL numele meu cu numele fiecărui Sam, ca să văd relațiile dintre ei şi ea. Trei dintre ei – doi bărbați şi o femeie – nu aveau decât postări de ziua lor. Unul era etichetat cu Edith numai în pozele de grup de la Cambridge. Ultimii Sam – un el şi o ea – aveau câte o fotografie cu Edith în care o cuprindeau cu brațul.

26

Am împlinit douăzeci şi trei de ani pe 18 mai. Ceilalți profesori m-au invitat să merg cu ei în pub, dar am răspuns – sincer – că am planuri. Pentru prima dată, o invitasem eu pe Edith în oraş şi nu-i spusesem că e ziua mea. Eram jenată la gândul că ar crede că eu ne consider prietene mai apropiate decât eram de fapt. Mi-a trimis un emoticon cu un balon dimineață, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă ştiuse tot timpul ce zi e sau tocmai primise o notificare despre asta.

Ne-am întâlnit la un bar de whiskey pe Hollywood Road. Cadoul lui Edith a fost o eşarfă cu imprimeu fabricată de o cooperativă ecologică feministă din LA. Am fost sceptică cu privire la pretenția lor de amprentă

de carbon zero, având în vedere că fusese expediată din California până în Hong Kong, dar se simțea moale la gât şi era împachetată, ceea ce sugera că Edith ştiuse de ziua mea.

Am intrat. Localul era aglomerat. Pe meniu scria: „Eşti gata să faci un pact cu raiul pentru cea mai fină băutură de pe Pământ?“

Edith a găsit secțiunea irlandeză şi mi-a comandat un Connemara *single malt* afumat cu turbă.

— Livrat din țărişoara mea, am zis. Îmi dau lacrimile, pe cuvânt.

Când a sosit, era atât de tare, încât chiar mi-au dat lacrimile. Edith a zis că-s copil, pe urmă s-a scuturat şi ea când a gustat. Şi Julian îmi spusese odată aşa, copil, şi mi s-a părut o dovadă a faptului că sensul depinde de context.

Pe urmă, am băut cidru. Gesticulând, am răsturnat paharul şi mi-am vărsat puțin în poală. Ea a scos şervețele de hârtie. Am crezut că o să-mi dea unul, dar s-a aplecat şi mi-a tamponat coapsa. Părul îi mirosea a fum de la plimbarea prin LKF.

Edith i s-a adresat chelnerului în engleză, dar el i-a răspuns în cantoneză.

— A ghicit corect, a spus după ce el s-a îndepărtat, dar dacă eram din Beijing? Sau din Coreea sau aşa ceva?

— Poate că nu vorbeşte engleza, am spus eu.

Era un comentariu stupid, dar voiam să-mi distrag atenția de la gura ei bosumflată. Era încă una dintre expresiile lui Edith de pe lista mea de preferate, deşi ştiam că nu prea are rost să le clasific, pentru că nu-mi închipuiam nici măcar o expresie a ei care să nu fie printre preferatele mele. Cele mai bune formulări erau cele scrise de elevii mei de opt ani: Îmi place fața ei. Cu ea, sunt fericită. Aş fi vrut să nu fi învățat niciodată gramatica mai avansată, ca să pot să alcătuiesc numai astfel de propoziții. Asta mi-ar fi dat o scuză ca să le pronunț cu voce tare.

— Tu nu observi pentru că eşti albă, a spus Edith. Pe mine mă văd şi presupun că sunt de aici.

— Dar eşti de aici.

— Într-un fel, a zis ea. Dar ratezi nişte lucruri când îți petreci adolescența în altă țară.

Părea ceva spus de un terapeut, conceput astfel încât să concentreze

maximum de introspecție într-un minimum de cuvinte.

A adăugat că mulți oameni, inclusiv părinții ei, simt o nostalgie absurdă față de Imperiul Britanic, cu motivația că măcar nu e China.

— Hong Kong este singurul loc în care rebrandingul de la sfârşitul secolului al douăzecilea a funcționat, a zis ea.

Amândouă ne-am amuzat că britanicii cred că imaginea lor internațională este de iubitori de ceai placizi şi stângaci, ca Hugh Grant. Dacă ar fi fost puțin mai subtili în Războaiele Opiului sau puțin mai discreți în Duminica Sângeroasă, atunci țările noastre le-ar fi fost recunoscătoare.

— De asta nu pot accepta că au făcut colonialism, a spus Edith. Se văd drept un popor care nu poate omorî nici măcar un câine.

Am căzut de acord şi că obsesia britanicilor față de câini este sinistră, şi din cauza volumului de alte animale pe care le mănâncă, şi din perspectiva respectului lor față de oameni atât în trecut, cât şi în prezent.

Vorbeam repede amândouă. În Hong Kong, aveam grijă să rostesc cuvintele mai rar fie ca să-i ajut pe copii să mă înțeleagă, fie pentru că Julian vorbea mereu lent şi simțeam că trebuie să procedez şi eu la fel. Numai cu Edith gura mi-o lua înainte. Celălalt avantaj era că, luată de avântul discuției, puteam să mă prefac că nu-i observ genunchiul lipit de al meu.

Am băut shoturi, pe urmă ne-am dus pe Aberdeen Street către chei. Era prea târziu să mai prindem o imagine decentă, dar ea a zis că-i place să se uite la nave şi să-şi închipuie formele lor trasând linii între lumini ca atunci când uneşti punctele. Ne-am început plimbarea ignorând pe toată lumea din jur şi ne-am încheiat-o nemaiavând pe cine să ignorăm.

— Ştii, a zis Edith, înainte era ilegal ca localnicii să locuiască pe Vârful Victoria. Nu sunt sigură de Mid-Levels, dar pe Vârf sigur nu era voie.

— De ce? am întrebat. Cine locuia acolo?

A râs.

— Britanicii, bineînțeles.

Voiam să-mi țină unul dintre discursurile ei, însoțite de gesturi ca nişte extensii ale informațiilor, dar s-a oprit. Era nouă seara. În clădirile de birouri erau câteva ferestre negre, ca nişte opțiuni neîntoarse pe un panou dintr-un joc televizat, dar destul de multe încă erau puternic luminate. Mi-

am închipuit o mie de Edith şi Julian cocoşați deasupra birourilor, atingându-şi obiectivele, făcând valuri, respirând productivitate prin toți porii. În fața noastră, însă, apa era neclintită.

— Mă întreb dacă există vreun moment în Hong Kong când nu munceşte nimeni, am zis eu.

Edith s-a întors încet spre mine.

— Îmi urăsc munca, a zis. Lucrez din greu, e bine să lucrezi din greu, dar o urăsc. Vreau numai s-o fac mândră de mine pe doamna Zhang. Ceea ce e o prostie, pentru că nu avem aceleaşi valori, dar e mama mea. Îmi pasă de ce crede.

— Spune-ți şi tu că o faci la mişto, am zis.

— Se mai spune asta? a întrebat Edith.

Am ales sinceritatea.

— Îmi plac fetele, am zis.

Pe urmă:

— Îmi placi tu.

Edith m-a sărutat.

27

Ne-am trimis SMS-uri toată săptămâna următoare. Eu le-am scris la muncă sau în timp ce mă plimbam prin malluri. Încercam să aştept cincisprezece minute. Scriam în aplicația de notițe, ca să nu mă vadă ea că tastez, număram secundele, apoi copiam, inseram şi trimiteam. Dar curând mi-am dat seama că, odată ce scriam ceva, simțeam nevoia să-i arăt imediat.

Printre mesajele astea: vrei să ieşim la o cafea sau ceva.

Cele trei minute eliptice în care am privit cum tastează aveau un câmp gravitațional propriu. Nu voia să ieşim la cafea sau ceva, la nimic. Sărutul, vezi tu, a fost o pastişă. De ce îi lua aşa de mult timp să refuze? Să zică odată şi să mă lase apoi pradă viermilor.

Apoi: da, mi-ar plăcea.

Ne-am comandat cafea de specialitate în Sheung Wan şi le-am băut râzând. A mea era cu cărbune şi lapte de caju, iar a ei cu pitaya de un roz

aprins. M-am gândit să întreb dacă asta înseamnă că eu sunt bărbatul, dar am hotărât că heteronormativitatea ironică este tot heteronormativitate şi că oricum e prea devreme pentru o astfel de glumă.

M-am întrebat ce e de preferat: să ies la o primă întâlnire cu o persoană după trei luni de când ne cunoaştem sau să mă mut în apartamentul ei după trei luni, dar să fim tot „prieteni“ după jumătate de an. Nici una dintre variante nu părea extraordinară, dar eram prea fericită datorită lui Edith ca să-mi pese.

*

La muncă, nu puteam să mă concentrez. Corectam lucrări, apoi mă gândeam la ea şi îmi încrucişam picioarele mai tare. La ore, copiii mă întrebau ce înseamnă unele cuvinte sau dacă au scris corect. În loc să-i pun să folosească dicționarul, aşa cum ar fi trebuit, pur şi simplu le dădeam răspunsurile. Era în regulă. Aveau smartphone-uri. Prin pereți, îi auzeam pe ceilalți profesori dând instrucțiuni severe şi mă întrebam dacă problema mea e că nu vrea să predau la fel ca ei sau că nu vreau, de fapt, să fiu profesoară.

Nu-mi plăcea să iau eu deciziile. Voiam să-mi spună Edith ce suntem şi cum funcționează. De câte ori făcuse Julian asta, nu-mi plăcuse răspunsul. Mi-a trecut prin minte că aş fi putut, de exemplu, să-i spun asta în cuvinte, în loc să mă prefac că îmi convine. Pe urmă m-am bucurat că am o nouă şansă. O mințisem şi pe Edith, dar nu la fel de des şi nu despre ce simțeam față de ea.

Elevii mei preferați erau fetele cu caiete îngrijite. Ştiam că vor deveni ca Edith şi eram bucuroasă că Hong Kongul avea o astfel de pepinieră pe termen lung. Connie Qian ținea lipici şi o forfecuță în penar. Decupa diverse pasaje din textele pe care li le împărțeam eu şi le lipea în carnețelul ei.

— Îmi plac caietele tale, i-am zis.

Pe urmă m-am întrebat dacă ar fi trebuit să zic asta pe un ton mai autoritar, ca să fie clar că nu încerc – n-aş face asta niciodată – să mă împrietenesc cu vreuna dintre ele. Connie s-a gândit, pe urmă mi-a acceptat complimentul.

— Îmi plac, a zis ea, fără „şi mie“, poate pentru a arăta că judecata ei era independentă de a mea.

Şi asta părea ceva ce ar fi făcut Edith.

Nici un elev nu îmi amintise vreodată de Julian. În ciuda speculațiilor mele despre trecutul lui, nu reuşisem niciodată să mi-l închipui copil. Nu voia să-l văd altfel decât era acum. Mă plăcea pentru că nu îl cunoscusem înainte să aibă un salariu de şase cifre.

*

Am invitat-o pe Edith în apartament după o săptămână de la prima noastră întâlnire. Surprinzător, a venit îmbrăcată în blugi şi un pulover tricotat, cu model de şerpişori. Mi-a întins un bol de cristal cu romburi pentru măsuța de cafea şi mi-a zis să pun fructe sau flori în el. Era evident un cadou pentru mine, dar, dat fiind că Edith îl alesese personal pentru apartamentul lui Julian, nu eram sigură ce să spun. Eram recunoscători amândoi sau numai eu?

Am mâncat fructe şi ne-am uitat la un film vechi cu Judy Garland. M-am întrebat dacă alți oameni chiar se uită la filme, atunci când invită pe cineva la ei pentru asta, sau dacă e un semn că seara noastră merge îngrozitor.

— Mă intrigă fruntea lui Judy, a spus Edith. Parcă e de bufniță.

Nu eram prea interesate de subiect. Judy juca rolul unei fermiere ponosite, a cărei soră, actriță ambulantă, se instalase în hambarul ei ca să repete numere vesele de musical cu trupa. A urmat un flirt previzibil cu logodnicul atrăgător al surorii, dar am trecut cu vederea clişeul, pentru că logodnicul era interpretat de Gene Kelly. Eram sigură că, dacă Gene ar fi avut tehnologia necesară şi ar fi invitat o femeie la el să se uite la un film, nu ar fi ajuns să vadă atât de mult din el.

— Ți se pare drăguță? a întrebat Edith.

— Judy?

— Bineînțeles.

Edith ar fi putut să răspundă „bineînțeles“ în sensul că nu ar fi fost posibil să mi se pară atrăgătoare o altă femeie din filmul acela sau în sensul că trebuia să am o părere despre Judy, şi ca simbol LGBT, şi ca reprezentantă a unui gen față de care îmi exprimasem deja atracția.

— Înțeleg ce vrei să zici cu fruntea de bufniță, am zis. Şi are un profil frumos. Ea şi Gene au nişte nasuri grozave.

Aş fi putut veni cu o replică mai bună – mi-a părut rău că l-am băgat şi pe Gene în discuție, care chiar nu avea ce căuta acolo – dar ea m-a sărutat, oricum.

— Judy e nemaipomenită, a spus. Cei de la studio au obligat-o să poarte proteză pentru nas, ştiai? Dar nu cred că poartă aici. Până la urmă, a pus piciorul în prag.

— Aş vrea să nu mă săruți şi pe urmă să vorbeşti despre proteza de nas a lui Judy Garland.

— Ți-am zis, nu poartă proteză, ăsta e nasul ei.

— Uite ce-i, am spus.

Ne-am sărutat iar şi am uitat ce voiam să-i zic.

Am avut un moment pavlovian, în care am început s-o conduc spre camera lui Julian, dar m-am oprit şi am dus-o într-a mea. Ne-am făcut sex oral una alteia. Ea m-a tras de păr şi a zis: da, chiar acolo. Pe urmă, ne-am comparat corpurile şi mi-am dat seama că, până atunci, nu mă simțisem niciodată calmă făcând asta. Acum puteam să mă relaxez. Membrele noastre nu păreau să aparțină vreuneia anume dintre noi. Am căzut de acord că Edith avea brațe mai lungi.

— Sunt aşa de fericită! am spus.

— Şi eu, a zis ea.

Am întrebat-o dacă gustul e în regulă. Dintotdeauna îmi dorisem să-l întreb pe Julian, dar ştiam că ar fi spus „E OK“, ceea ce m-ar fi făcut să mă îngrijorez şi mai tare, sau „Ca un Pinot Noir, dar nu sunt sigur dacă nu-i din cauză că tu sau eu am băut înainte“. Edith a spus că nu poate să-l descrie. Mi-am dat seama că respir extrem de lent, ca atunci când vrei să te calmezi. Am înțeles că nu răspunsul mă interesa, ci să pot spune că mă simt neliniştită.

Edith trebuia să plece. Părinții ei o aşteptau acasă. Mi-am spus că asta nu are nici o legătură cu întrebarea mea poate ciudată, pe urmă mi-am adus aminte că, dacă ea ar fi spus ceva bizar, atunci aproape sigur eu aş fi aşteptat puțin, apoi aş fi zis altceva înainte să plec.

Nu exista nici cea mai mică dovadă a ceea ce se întâmplase. Nu puteam

să cred pe deplin atâta timp cât nu fusese consemnat în scris. Poate de asta Sappho scria poezii – dar, după moartea ei, i-au folosit papirusurile pentru a înfăşura cadavrele astfel încât să nu le roadă viermii.

Din fericire, Edith a plecat înainte să mă scufund în dileme existențiale. Mi-am zis: de asta eşti singură. De asta poți să faci sex cu doi oameni, să nu-i zici nici unuia despre celălalt, să locuieşti cu unul dintre ei şi tot să fii singură.

28

Iunie

La începutul lui iunie, elevii mei de nouă ani au terminat de studiat verbele neregulate şi substantivele compuse şi au trecut la substantivele colective: o turmă de oi, un stol de păsări, un val de labagii. Pe ultimul l-am ținut pentru mine, dar e drept că m-am întrebat care e termenul corect, fiindcă nu putea să fie „val“, însă, ca națiune elementar onanistă, cu siguranță englezii au un termen colectiv pentru aşa ceva. M-am gândit cum s-o întreb pe Edith şi să fac să pară amuzant, nu ciudat, pe urmă Kendrik Yang a întrebat ce se foloseşte pentru struguri şi mi-am pierdut şirul gândurilor.

— Mănunchi, am zis, ba nu, ciorchine, pe urmă iar m-am îndoit.

El îşi notase deja „ciorchine“ şi l-am lăsat aşa.

Uneori mă întrebam dacă chiar sunt vorbitoare nativă de engleză. Când eram copil, visam cu ochii deschişi că fusesem adoptată în secret dintr-o altă țară. Rusia era principala candidată, pentru că citisem un roman istoric despre o familie care fugea de Revoluția din Octombrie, deşi ştiam că, dacă aş reciti cartea acum, politica de acolo mi s-ar părea îngrozitoare. Cărțile despre oamenii care îşi pierdeau banii sau care nu aveau, apoi se îmbogățeau îmi stârneau imaginația de copil mai mult decât cele în care toți rămâneau la locul lor, chiar dacă asta era ceva mult mai obişnuit în viața reală. Iar personajele care nu țineau deloc cont de clasa socială erau plictisitoare. Nu puteam să cred că astfel de persoane există. Toți cei din şcoală ştiau cine are casa cea mai mare şi cine are părinți chelneri.

Odată, îi explicasem lui Julian diferența dintre *in the scratcher* („în pat“) şi *on the scratcher* („în şomaj“) şi îl întrebasem dacă nu crede că diferența aceasta aproape insesizabilă dintre a trăi din şomaj şi a trăi cu cineva nu spune ceva despre caracterul irlandezilor. El era somnoros şi nu răspunsese cine ştie ce. M-am gândit să fac aceeaşi observație cu Edith, să văd ce părere are ea, dar am ştiut că mi s-ar părea ceva greşit. Nu eram sigură însă dacă m-aş fi simțit vinovată că repet ceva ce Julian credea că i-aş spune doar lui sau că i-aş servi lui Edith o supă reîncălzită.

Trecuseră patru luni de la plecarea lui Julian. Într-un fel, simțeam că nu o să se mai întoarcă niciodată.

*

Continuam să fac sex cu Edith. Exista un singur lucru mai bun decât să fii ales de cineva atât de perfect, şi anume persoana respectivă să-ți spună: „Vreau să mă pătrunzi cu degetul.“

Majoritatea oamenilor au porțiuni de piele fină – în spatele urechilor, la încheieturile mâinilor – însă la Edith toată pielea mi se părea aşa. Era atât de mică, încât era comic şi inutil s-o strâng în brațe. Ne încolăceam una în jurul celeilalte şi râdeam de cât spațiu rămânea în pat. Mă vedeam zicându-le oamenilor: întotdeauna ne facem loc una alteia, vedeți ce compacte suntem. Pe urmă, îmi aminteam că în ultima jumătate de an făcusem sex din plin cu un bărbat deranjant de înalt. Era foarte interesantă povestea asta.

Când Edith nu era ocupată cu munca, stăteam în pat şi ne împărtăşeam secrete. După vreo trei săptămâni petrecute astfel, mi-a mărturisit că ei îi plăcuseră dintotdeauna numai fetele, dar că abia la Cambridge înțelesese că nu e la fel pentru toate femeile, motiv pentru care ea e gay.

Am întrebat-o dacă spusese vreodată familiei.

— Nu, a răspuns imediat.

Am susținut că eu le-aş spune alor mei dacă aş fi cu o femeie. Până atunci, nu era nevoie să-i informez despre viața mea sexuală.

— Nu că ar fi vorba numai despre sex, am zis eu. Dar ei la asta ar reduce totul.

Edith a fost de acord. Nouăzeci la sută din motivul pentru care nu le putea spune părinților era sexul.

Eu nu mă mai culcasem cu o femeie până atunci, deşi îmi petrecusem majoritatea adolescenței şi studenției obsedată de câte una. Toate avuseseră iubiți sau iubite ori pur şi simplu nu erau genul care să mă placă vreodată pe mine. Când i-am povestit asta lui Edith, m-a întrebat dacă, după părerea mea, fusesem atrasă de persoane indisponibile pentru că ştiam că astfel nu voi fi niciodată obligată să mă confrunt cu realitatea, şi anume că relația cu ele nu îmi va rezolva toate problemele. I-am răspuns că nu e treaba ei să facă observații atât de pertinente.

— Toată lumea face asta, Ava! a zis ea. Te tot descrii drept o persoană distrusă de parcă ai fi singura, când o mulțime dintre lucrurile astea sunt absolut normale. Cred că vrei să te simți specială – ceea ce înțeleg, cine nu vrea? – dar nu-ți dai voie să te simți specială într-un mod pozitiv, aşa că-ți spui că eşti extraordinar de rea.

Am rugat-o din nou să nu mă mai citească aşa de bine, iar ea a râs şi a spus:

— Bine, am încercat.

Adevărul era că îmi plăcea să mă psihanalizeze. Aerul ei de cunoaştere obiectivă mă asigura că cineva are situația – pe mine – sub control.

Ea mai făcuse sex cu iubita ei la Cambridge – Sam, a zis. Era mai uşor atunci. Tot anturajul lor era LGBT. După întoarcerea la Hong Kong, se ascunsese din nou.

— Sam, am repetat eu, ca să arăt că este o informație nouă.

Eram prea timide ca să ne sărutăm în public. Prima dată nu conta, fiindcă fusese ceva spontan, dar odată ce devenise un obicei, ne făceam griji că oamenii vor observa. Gesturile mici căpătau altă semnificație. O atingeam pe braț pentru a-i arăta ceva pe telefon. Ne întorceam la Central Pier şi făceam un selfie, pe care i-l trimiteam cu textul: nişte fete prietene. Am postat o poză cu Edith într-o poveste pe Instagram şi, când Julian a văzut-o, am tresărit. La început, am crezut că de frică, dar pe urmă mi-am dat seama că era entuziasm. Nici unul dintre cei doi nu îmi cunoştea toate secretele.

*

La serviciu, mă prefăceam că sunt ea sau că ea mă priveşte. Când copiii şuşoteau sau urmăreau videoclipuri pe telefon, în loc să-i ignor, aşa cum

făceam de obicei, tuşeam aşa cum ştiam că ar face Edith. Funcționa. Se opreau. Când Clarice Xu mi-a cerut ajutorul, i-am zis că se descurcă nemaipomenit. Nu mă consideram genul de persoană care să ofere complimente cu generozitate. Nu ar fi interesat pe nimeni. Dar nu era nevoie să fii aşa grozav pentru ca un copil de zece ani să vrea aprobarea ta şi, în plus, eu aveam tabla şi markerele, iar ei, nu.

Uneori, mă întâlneam cu Edith după muncă, la stația de metrou din apropiere. Atunci aveam voie să o ating. Puteam să folosim scara rulantă şi să întind mâna spre ea. Era un gest normal între prietene. Voiam ca oamenii să ştie că suntem împreună, dar numai cei care nu ne-ar fi făcut rău din cauza asta. În Dublin, mi-ar fi fost frică; îmi era frică şi în Hong Kong.

Am vrut să-i explic asta lui Edith: că, atunci când mă țineam de mână cu Julian, parcă țineam un bilet de muzeu, dar cu ea, parcă aveam o grenadă. Numai că asta nu avea logică nici măcar în capul meu, cu atât mai puțin dacă încercam s-o spun cu voce tare. Şi nici ea nu voia să ne ținem de mână, aşa că nu am discutat despre acest subiect.

*

M-am văzut iar cu Miles în iunie. Mi-a povestit că Zhou Enlai, care avea să devină lider al Partidului Comunist Chinez, s-a ascuns de mitraliere şi baionete în hotelul occidental Astor din Guangzhou. Ca să se amestece în mulțime, Zhou şi soția lui au purtat un costum din trei piese şi, respectiv, o rochie qipao[17] din mătase. Generalul anticomunist Chiang ştia că sunt acolo, dar probabil i-a lăsat să scape pentru a se revanşa pentru când Zhou îl salvase de stângiştii violenți. Mi s-a părut că povestea ar fi fost mai reuşită dacă aş fi ştiut mai multe despre persoanele implicate.

17. Rochie dreaptă, cu guler pe gât şi şlițuri laterale, lungă până la glezne şi cu închidere pe umăr.

Miles mi-a povestit şi despre naşterea lui Julian, pe urmă despre întâlnirea lui cu Florence. Ea purtase o fustă cambrată elegantă şi spusese că lucrează la Banca Angliei. El o întrebase dacă este secretară, iar ea răspunsese că nu, este consilier pe probleme de politici şi că economiseşte să-şi dea doctoratul.

— Trebuie să mă ierți, a spus Miles. Erau alte vremuri atunci. În orice

caz, ea m-a iertat.

Fața lui parcă voia să spună că, în schimb, îi purtase pică pentru multe altele.

De când începusem să-l vizitez, după plecarea lui Julian, Miles părea să strecoare în conversație tot mai multe frânturi din viața lor de familie. Mi se părea nedrept că asta se întâmpla abia acum, când nu mai aveam ca prioritate să aflu mai multe despre Julian.

Am ascultat unele dintre înregistrările Ninei Simone de la Festivalul din Montreux, din 1976, *I Wish I Knew How It Would Feel to Be Free*. Miles a spus că piesa ei a devenit un imn al luptei pentru drepturi civile din anii şaizeci în SUA. Nina cânta: *I wish I could say all the things I say when I'm relaxed*.

Deocamdată, nu avea rost să încerce să-şi termine cartea, a zis Miles. În schimb, încerca să acorde mai multă atenție studenților lui. La protestele cu umbrele din urmă cu câțiva ani, participaseră mulți studenți, iar de aşa ceva era tot mai mare nevoie.

— Deci vrei să-i speli pe creier? am zis.

— Da, cât încă mai pot.

— Elevii mei de opt ani sunt înnebuniți după teoriile conspirației. Vrei să încerci şi cu ei?

Nina cânta: *Jonathan Livingstone Seagull ain't got nothing on me*.

M-am uitat la ceas şi am numărat cincisprezece minute de când nu mă mai gândisem la Edith, un record personal. Evident, însă, asta m-a stârnit din nou. Miles mă întrebase ce mai făcusem şi nu ştiusem ce să răspund, pentru că îmi petrecusem tot timpul cu Edith. Nu mă deranja să ştie Miles, dar dacă îi spuneam despre Edith, atunci poate afla şi Julian. Dacă el afla despre Edith, atunci poate şi Edith afla despre el. Atunci ar fi vrut să ştie de ce mințisem. „Mint pe toată lumea despre orice“ probabil nu ar fi fost un răspuns mulțumitor.

29

La mijlocul lui iunie, Edith a spus că o să devenim nişte oameni

plictisitori – o calificare pe care am analizat-o drastic mai târziu – dacă doar facem sex tot timpul. Am zis că nu sunt de acord, dar că putem să ieşim la întâlniri, dacă asta o face fericită.

— Mă face, a zis Edith.

Eram încă atât de neobişnuită cu francheţea ei, încât asta m-a determinat să recunosc că şi mie îmi place să ies la întâlniri.

— Multor oameni le place, a zis ea.

Am spus că mi-e milă de cei cărora nu le place.

Ne-am cumpărat mâncare de la tarabe şi am pariat pe cai la Happy Valley. Ea m-a dus la ceai cu perle de tapioca pe o stradă lungă, aflată pe un deal, înţesată cu magazine mici, şi a râs de cât timp mi-a luat să aleg, apoi de ce mi-am ales. („Dacă nu mă grăbeai, poate că alegeam mai bine.“ „Cine alege Matcha Love Potion, indiferent de cât timp îi ia, e un pericol pentru siguranţa publică.“) Am încercat – şi nu am reuşit, dar important e că am încercat – să îmi înving frica de înălţimi în Roata Mare din Hong Kong şi în telecabina din Insula Lantau, care trece pe deasupra munţilor. În amândouă am ţipat şi am strâns-o pe Edith de mână, mi-am dat seama că ăsta e un gest care se face în cuplu şi m-am întrebat dacă alţi oameni fac gesturi de cuplu şi apoi îşi pun la îndoială propria sinceritate. Dar chiar dacă toţi ceilalţi făceau aceleaşi lucruri ca mine şi Edith la întâlniri, am hotărât că tot erau speciale pentru noi.

Într-o zi, am mers la templul Man Mo să ne punem câte o dorinţă. Fumul de tămâie se înălţa din spiralele atârnate de tavan. Am stat la urna rotundă şi aurie ca un potir şi am întrebat-o pe Edith ce vreau.

— Tu să-mi spui, a zis ea.

Am râs şi am sărutat-o pe obraz.

În ultima săptămână din iunie, Edith a întrebat când se întoarce Julian.

— Nu ştiu, am spus. E vag în privinţa asta.

Tocmai fuseserăm la cumpărături. Julian îmi spusese că pot să mai iau pături, după ce îi zisesem că îmi place cea din camera mea. Cumpărasem patru cu Edith, două cu model în zigzag şi două în carouri, şi le aranjam în salon. Edith nu spusese mare lucru despre alegerile mele, ceea ce mă făcea să bănuiesc că îi displac profund şi că şi lui Julian i se vor părea la fel de urâte, când se va întoarce. Nu era corect că amândoi aveau mai mult bun

gust decât mine.

Am adăugat:

— Ți se par plictisitoare păturile astea?

— Cum adică vag? a întrebat Edith. Păturile sunt OK.

Ăsta era timp furat şi aveam să plătesc pentru el mai târziu. Ştiam asta. Dorința mea din templu fusese ca Julian să se întoarcă şi totul să fie în regulă. Dar nu puteam să-mi imaginez asta cu precizie. Închideam ochii şi îl vedeam salutând-o, dar mai departe nu puteam să merg.

Când Edith era ocupată, ieşeam în circuitul meu pe la magazinele mici şi malluri sau stăteam în pat şi nu făceam nimic. Nu mă simțeam singură. Munca mea însemna contact neîntrerupt cu oamenii, aşa că apreciam timpul petrecut în solitudine. Dar nu puteam să mă relaxez complet.

În noaptea aceea, i-am trimis un SMS lui Julian: mi-e dor de tine. Asta a fost o chestie ciudată.

*

Voiam să-mi îmbunătățesc caligrafia, ca să fiu un exemplu mai bun pentru elevii mei. Am găsit online un font cursiv în franceză şi am scris propoziții care conțin toate literele alfabetului: Vulpoiul jucăuş înhață masa din fața câinelui zgribulit, Fotbalistul joacă hazliu mingea şutând vioi în plasa porții, Felinare scânteind jucăuş în amurgul apos, balize țanțoşe ale văzduhului. Asta părea o pedeapsă, deşi nu eram sigură pentru ce anume. După ce mi-am epuizat rezerva de pangrame, am copiat sonete de Shakespeare.

În timp ce stăteam în pat şi ne uitam la un film, Edith a zărit una dintre transcrierile mele într-un carnet de pe noptieră. A spus că am un scris foarte frumos. M-am simțit prost că am acceptat complimentul, de parcă literele de pe pagină nu erau ale mele, de fapt.

Săptămâna aceea, elevii mei de zece ani au învățat despre *if* şi *whether*. Ştiam că trebuie să faci o inversiune când transformi o întrebare în propoziție subordonată, dar noi în Dublin nu prea ne batem capul cu asta. Adesea spunem *I don’t know will he come back*, ceea ce nu este corect. Trebuie: *I don’t know whether he’ll come back* sau *I don’t know if he will*.

Am subliniat conjuncțiile în frazele date ca exemplu, pe urmă i-am pus

pe copii să facă exerciții. Câțiva au terminat devreme şi au stat de vorbă în cantoneză. M-am prefăcut că nu observ.

Ollie din Melbourne a venit să ia cu împrumut un marker pentru tablă. Am stat de vorbă în timp ce copiii scriau. Pe tonul cel mai pedagogic, Ollie mi-a zis că-s nişte nenorocite conjuncțiile astea. E un schepsis acolo, a zis el, formând un cârlig cu degetul de parcă schepsisul plutea prin aer şi el se pregătea să-l prindă pentru mine.

Julian nu răspunsese la mesajul meu cu „mi-e dor de tine“. M-am întrebat dacă e adevărat sau dacă vreau să mă simt puternică susținând ceva neadevărat despre mine, care l-ar păcăli că are un avantaj asupra mea. Cu Edith nu făceam lucruri de genul ăsta. Nu e vorba că eram mai autentică în prezența ei. Manipularea făcea parte din caracterul meu, altfel nu aş fi făcut asta cu nimeni. Dar Edith nu o provoca în mine, în schimb Julian, da. Nu-mi plăcea cine sunt în preajma lui, dar simțeam că uneori trebuie să fiu persoana aceea pentru că ea era rea şi la fel eram şi eu.

— Eşti tare retrasă, Ava, a spus Ollie.

Avea legătură cu ceva, dar eu nu mai eram atentă. Am zis că am multe pe cap.

*

În cele din urmă, Julian a răspuns la mesajul în care îi ziceam că îmi e dor de el. Durase aşa de mult, că aproape uitasem de el.

Scuze, ocupat la muncă. Şi mie mi-e dor de tine.

Am simțit că-i sunt infidelă lui Edith când am zâmbit, apoi lui Julian, pentru că era genul de SMS pe care Edith îl trimitea în fiecare zi şi tot îl apreciam mai mult venind de la ea decât de la el. Acest fenomen contrazicea toate legile economiei. Presupunând că cererea mea de mesaje drăguțe era flexibilă, cu cât acestea erau mai puține, cu atât ar fi trebuit să fie mai valoroase. Însă cele venite de la Edith erau neprețuite.

*

Eu şi Edith vorbeam mult în timpul sexului. Julian nu fusese niciodată vorbăreț în pat, motiv pentru care era jenant când spuneam eu ceva, de parcă aş fi înțeles greşit ce încercam să facem. Cu Edith, vorbitul era parte

din joc – scăpam, scoteam cuvinte, până când nu mai puteam. Mi-a spus: continuă, avem tot timpul. Când am terminat, am zis că a fost ciudat şi puțin deprimant, gen: hai să nu avem rețineri sexuale, pentru că încă suntem relativ departe de momentul anticipat al morții. Edith a spus: a) se referise la faptul că ultimul metrou pleacă abia peste câteva ore şi b) dacă ne reproşam afirmațiile ciudate din timpul sexului, atunci mai bine nu mai ziceam nimic.

Am continuat să-i acordăm lui Judy Garland respectul cuvenit.

— Am găsit o fotografie cu ea de când avea cincizeci şi ceva de ani, a spus Edith. Aveam dreptate cu fruntea de bufniță. Arată imperturbabilă. Nu în sensul de liniştită, ci de muiere dură.

— Se potriveşte cu istoria ei personală.

— Ar trebui să-i vizităm mormântul, a spus Edith.

— Eşti întotdeauna atât de morbidă după ce facem sex, am zis. Nu am cum să nu trag concluzii.

Acel „întotdeauna“ nu avea cum să descrie ceva ce făceam abia de câteva săptămâni. Am observat-o pe Edith înregistrând şi aprobând efectul de reificare al acestuia.

Uneori mi-o imaginam la Cambridge. Nu ştiam de ce. Reveriile mele despre cina cu Florence probabil că nu erau genul de lucruri la care se gândesc oamenii fericiți, dar măcar serveau unui scop evident. Chestia cu Cambridge, nu. Dar îmi plăcea să văd părul negru al lui Edith pe un fundal cu zăpadă sau treptele pe care le urca în turnuri de piatră ca să ajungă la seminare. Mă gândeam şi la viața ei în Hong Kong. Familia Zhang organiza mese mari de sărbătorile naționale, iar firma de avocatură puteam s-o reconstruiesc din similitudinile cu banca la care lucra Julian. Nu văzusem niciodată banca, dar îl rugasem pe el să mi-o descrie.

Poate trăiam prin Edith. O plasam pe ea în locuri somptuoase pentru că nu mă puteam transpune pe mine acolo, iar ea era următoarea opțiune. Aspirația mea prin delegat nu putea explica pe deplin de ce eram atât de obsedată de viața ei, dar nu mă cunoşteam destul de bine pentru a mă apropia mai mult.

— Mi s-a părut înspăimântător în Irlanda să fac sex cu bărbați, i-am spus în pat.

În realitate, îi spuneam că „mi-e dor de tine“ însemna mai mult din partea ei decât din a lui Julian. Nu era o aşteptare realistă ca ea să facă această conexiune şi de asta am şi putut s-o spun.

30

În ultima duminică din iunie, am cumpărat sandale de la Marks & Spencer şi am luat autobuzul până la plaja Tai Pak din Discovery Bay.

Îmi plăcea să iau microbuzul cu Edith. Era verde şi alb şi ne hurducăia tare. Până şi Edith şi-a scăpat ochelarii de soare când maşina a cotit brusc. Într-o seară, butonul nu funcționa şi a trebuit să strigăm la şofer să oprească. Edith exersa cantoneza cu mine – *bus-ee jau m’goi* – pe urmă mă punea să strig şi râdea când greşeam intonația.

Pe plajă era cald. Trei doamne în vârstă stăteau lângă noi pe şezlonguri cu o umbrelă înfiptă la mijloc. Am întrebat-o pe Edith despre ce vorbesc şi ea mi-a răspuns că vorbesc hakka[18], aşa că nu înțelege mare lucru. Bunica maternă a lui Edith vorbea numai hakka şi susținea că în Hong Kong nu ai nevoie de altă limbă. Existau câțiva nefericiți care nu o vorbeau – adevărul e că erau foarte mulți, poate mai mulți decât ar fi fost de dorit – dar doamna Tan se îndoia că le-ar face viața mai bună dacă s-ar coborî la nivelul lor.

18. Dialect chinez vorbit în sudul Chinei şi Taiwan.

— Practic, bunica mea e versiunea hakka a unui expat britanic, a zis Edith.

Ştiam că, mai târziu, o să-mi însuşesc mesajul şi o să i-l servesc lui Julian. Era un efort să țin pasul cu amândoi, dar asemănările dintre ei îmi uşurau munca. Nu numai că puteam să fac propriile observații amândurora, dar fiecare se bucura de remarcile celuilalt fără să-şi dea seama de la cine le furasem.

Edith m-a rugat s-o învăț irlandeză. Când repeta propozițiile, nu le spunea cu accentul ei obişnuit, ci cu intonație chinezească. Zicea că poate nu contează câte limbi înveți. Întotdeauna porți cu tine aroma celei dintâi.

— Oricum, peste cincizeci de ani, vom vorbi cu toții mandarină, am zis

eu. Dacă te iei după Julian. Zice că majoritatea clienților sunt de pe continent acum.

— De ce îl mai țin acolo?

— E foarte înalt.

Edith a spus că pare asemănător cu un tip de la firma ei, cu care ieşea la alergat. Era un idiot cu pronație exagerată, a zis ea. Pronație exagerată înseamnă că păşeşti mai mult pe partea de interior a piciorului. Idiot înseamnă să ai o personalitate ca a lui.

— Atunci de ce alergi cu el? am întrebat.

— E în echipa mea la muncă, aşa că ori fac asta, ori ies la bere cu el.

Edith putea să facă majoritatea cuvintelor să sune tăios, ca „bere“ în cazul ăsta.

— Crezi că e îndrăgostit de tine? am întrebat.

— Bărbații nu mă plac niciodată, a zis ea cu satisfacție.

— Julian s-ar putea să te placă, după ce se întoarce. Va trebui să-l avertizez că eşti lesbiană. Ți-am arătat-o pe fosta lui?

Ne-am uitat la poze cu Kat. Ecranul strălucea în soare. Edith a spus despre Kat că e superbă şi s-a mirat că Julian o convinsese să iasă cu el.

— Dar nu-l cunosc, aşa că nu ar trebui să fiu meschină, a adăugat ea pe un ton care nu trăda neapărat regretul.

Pe urmă Edith a întrebat dacă cred că o să plec vreodată din Hong Kong.

Doamnele hakka ne priveau, aşa că doar am mângâiat-o pe mână.

— Am putea să plecăm împreună, am zis. Sunt firme de avocatură şi în Londra.

— Am auzit că urmează să se înghețe angajările. Din cauza Brexitului şi aşa mai departe. Şi de ce în Londra neapărat?

— Nu ştiu. Pare un loc bun de locuit.

— Pentru că e departe de familia ta?

— Probabil.

— Cred că-ți place să ai spațiul tău, a zis Edith.

Nu puteam să-i spun: toată lumea din Dublin mă ura, aşa că am ajuns să mă urăsc şi eu, prin urmare, am venit aici încercând să schimb asta şi a funcționat oarecum, dar nu complet. Nu credeam că Edith ar înțelege. În plus, nici nu eram sigură că toată lumea mă urâse. Aşa simțisem eu, dar

poate că oricine simte aşa la vârsta aia.

Edith s-a întors la documentul ei pe iPad, iar eu m-am gândit la invitația de mai devreme de a pleca împreună. Mă trezisem vorbind, pur şi simplu, fără să mă fi gândit prea mult înainte. Abia dacă puteam să mă gândesc la ce s-ar putea întâmpla la întoarcerea lui Julian, cu atât mai puțin să fac scenarii pentru după aceea. Dar puteam să ne văd locuind undeva foarte ordonat, iar familiile noastre să nu afle niciodată. Cel mai rău ar fi să afle a ei, nu a mea. Asta i-ar da ei mai multă putere: ar putea să vorbească despre mine cu ei. Pe urmă, m-am simțit oribil pentru că voiam ca şi relația ei cu părinții să fie la fel de secretoasă ca a mea cu ai mei, doar ca să fim pe picior de egalitate. M-am întrebat dacă şi alți oameni trebuie să alunge conştient astfel de gânduri sau dacă nici măcar nu le au. Dar era prea devreme să fac astfel de presupuneri. Probabil cobeam toată treaba.

În noaptea aceea, în apartamentul lui Julian, am zis:

— E adevărat că la şcolile cu internat sunt multe lesbiene?

— Dacă sunt, se ascund, a spus Edith. Profesorii erau îngrijorați că heterosexualitatea nu era destul de clar impusă, aşa că ne-au obligat să socializăm cu cei de la Eton.

Mă pregăteam să spun că e posibil să se fi întâlnit cu Julian atunci, dar mi-am amintit că, pe vremea când era ea în Regatul Unit, el învăța deja la Oxford.

— Şi la şcoala mea se ascundeau, am zis eu. Riscau să li se trântească uşa în față.

Edith m-a privit de parcă nu ştia dacă glumesc sau nu. Nici eu nu eram sigură. Mai erau şi alte motive în afară de bărbați pentru care fusesem nefericită în Dublin.

A doua zi dimineață, ne-am plimbat prin parcul Sun Yat Sen. Edith a întrebat cum poate să devină iubita mea. A zis:

— E vreun proces care trebuie parcurs?

*

Julian mi-a trimis un mesaj din Londra despre politica din Hong Kong. Ştia mai multe decât mine. A întrebat dacă am auzit că Înalta Curte suspendase pensia de soț a unui funcționar public gay. Cazul putea ajunge la

Curtea de Apel, dar oricum era o situație care avea să creeze un precedent. Un australian de la banca lui se declarase homosexual, dar localnici nu ştia. Poate că de acum se vor schimba lucrurile. În timpul conversației, am fost extrem de recunoscătoare că nu sunt nevoită să-mi alcătuiesc o expresie neafectată.

L-am întrebat cum i se pare înapoi în Anglia. A scris:

> Mama e fericită că-s aici. Şi mai fericită, dacă mi-aş da demisia, dar s-a resemnat că n-o să se întâmple. Unii oameni sunt căsătoriți acum, ceea ce ar trebui să fie ilegal. Nu ştiu de ce se mândresc că şi-au găsit pe cineva. Statistic, oricine îşi poate găsi, mai ales dacă îşi coboară standardele. Şi cineva de la Balliol o să aibă un copil. Bănuiesc că e nevoie de copii ca să supraviețuiască lumea asta.

Alegeam ce veşti să ne dăm. Datorită scrisului, îmi reduceam viața, ardeam grăsimile, netezeam marginile ascuțite. Procesul de editare îmi permitea să exclud momentele dureroase, plictisitoare sau irelevante pe care le trăisem. Evident, şi Julian cenzura ce îmi povestea mie şi asta mă făcea fericită. Împreună, construiam ceva mic şi precis.

În viața mea exista un singur subiect care nu era nici dureros, nici plictisitor sau irelevant, dar despre care nu îi spusesem nimic, însă aveam alte motive să-l exclud.

31

Edith m-a invitat să-i cunosc familia în penultima zi din iunie.

— N-o să fie ciudat? am întrebat. Bănuiesc că încă nu ştiu.

Edith a spus că e în regulă. Ar fi mult mai suspicioşi dacă ar crede că mă ascunde de ei.

— În plus, a zis ea, a trecut mai mult de o lună. Nu se poate să nu-i cunoşti.

Faptul că „mai mult de o lună“ ne aducea pe mine şi pe Edith în stadiul cunoaşterii familiei, în timp ce Julian abia după câteva luni doar mi-l pomenise pe Miles, îmi spunea tot ce aveam nevoie să ştiu despre întâlnirile cu femei gay față de cele cu bărbați hetero.

Apartamentul familiei Zhang era în Happy Valley, o zonă rezidențială la

altitudinea înaltă la care ajunsesem să mă aştept când venea vorba despre casele bogaților. Podelele erau alunecoase de atâta lustruit. De pereți erau sprijinite tablouri în ulei, de parcă părinții lui Edith le cumpăraseră dintr-un capriciu şi, mai devreme sau mai târziu, aveau să găsească timp să le şi agațe. Pe etajere şi măsuțe erau figurine simple: lebede, armăsari, elani. Edith mi-a explicat că domnul Zhang rămăsese cumva cu ideea că doamna Zhang colecționează porțelanuri. Nu era adevărat şi ea îl certa mereu că nu ține minte, dar le etala oricum, pentru ca lumea să vadă că soțul ei este atent.

Deasupra televizorului era o fotografie mare, înrămată, cu o fetiță îmbrăcată în robă şi tocă de absolventă universitară. Am presupus că e Edith la o ceremonie pentru copiii supradotați, dar mi-a zis că e sora ei la festivitatea de terminare a grădiniței, la care participaseră cu toții, mai puțin Edith, care vomitase în maşină şi refuzase să intre. În seara aceea, doamna Zhang o dusese pe Edith la directoare să se scuze, aşa cum repetaseră, pentru absență. Doamna Shek îşi mijise ochii şi spusese „Mulțumesc, Edith, dar, doamnă Zhang, chiar nu era nevoie“, iar pe tot drumul spre casă, doamna Zhang spusese „Nu era nevoie!“, uneori alternând cu „Nu era necesar!“ pentru textura silabelor.

Ne-am uitat la televizor. La pauza de publicitate, Edith a citit cu voce tare postări ale prietenei ei Audrey, micro-*influencer* pe Instagram. Uneori, făcea fotografii în care aranja pe o suprafață plană mai multe obiecte, printre care şi portofelul iubitului ei, însă fața nu i-o arăta niciodată. În felul acesta, când schimba iubitul, marca rezista.

Am vorbit despre heterosexuali.

— Sunt ca urşii panda, a zis Edith. Ți-e milă de ei la zoo, dar, dacă le deschizi cuşca, rămân acolo şi ronțăie în continuare.

— Ştii că nu e nimic intrinsec radical în faptul că suntem amândouă femei.

— Nu, nu intrinsec.

De parcă voia să spună „provocare acceptată“.

A adăugat că mama ei se va întoarce curând.

— Să nu zici nimic de liftingul facial, a mai zis ea.

Doamna Zhang a intrat. Nu am zis nimic de liftingul facial. Se întorcea

de la cumpărături cu menajera, Cristina, care era cu un cap mai mică decât ele şi purta tricou şi pantaloni scurți. Doamna Zhang i-a spus lui Edith că s-a îngrăşat, apoi i-a ordonat menajerei să ne facă găluşte. Pe tacâmuri era un model cu frunze şi flori. În timp ce mâncam, Cristina stătea în picioare lângă masă şi ne mai umplea paharele cu apă. Edith şi doamna Zhang se comportau de parcă era ceva normal, aşa că la fel am făcut şi eu. E bine de ştiut asta despre mine, m-am gândit. E bine de ştiut cum mă comport în situația asta.

Doamna Zhang ne-a povestit despre gala caritabilă din seara dinainte, pe urmă s-a uitat la Edith, care a întrebat ascultătoare dacă venise cineva şi de la revista *Tatler*.

— Poate, a spus doamna Zhang şi a privit în sus, de parcă tocmai o atinsese spiritul *Tatler*.

Pe mine nu prea m-a băgat în seamă. M-a întrebat cu ce mă ocup, iar când am zis că predau engleza, nu a mai avut şi alte curiozități. Am fost recunoscătoare. Ne-ar fi jenat pe amândouă dacă s-ar fi prefăcut că este interesată de cineva atât de banal ca mine. Pentru scurt timp, am luat în considerare să mă ridic în picioare şi să trag fața de masă, privind argintăria cum cade în poala doamnei Zhang, apoi să țip la ea că nu ar trebui să-i creeze complexe lui Edith. Dar nu era treaba mea.

După cină, doamna Zhang ne-a arătat fotografiile de la nunta ei. În ele, asemănarea cu Edith era mai evidentă, fie pentru că aveau cam aceeaşi vârstă, fie pentru că fața doamnei Zhang încă nu era marcată de intervențiile chirurgicale. Domnul Zhang era arătos şi purta ochelari cu ramă groasă, după moda anilor optzeci. Cuplul părea favorizat de soartă, ca subiecții unei fotografii lucioase dintr-o carte de istorie, făcută înainte să fie celebri.

Domnul Zhang era în Shanghai în ziua aceea. Edith a spus că în curând o să-i cunosc şi pe el, pe sora ei, Gabrielle, şi pe fratele ei, Angus, când se va întoarce de la New York, şi, bineînțeles, la un moment dat, şi pe bunici, şi atunci voi fi cunoscut toată familia Zhang.

*

În seara următoare, am fost cu Edith să vedem *Vampire Cleanup Department* la cinematograful de pe Paterson Street. Filmul spunea

povestea lui Tim Cheung, un student din Hong Kong care devenise orfan când părinții lui fuseseră muşcați într-o misiune contra vampirilor. După cum a spus Edith, îndeplinea funcțiile unui film de categoria B, iar dacă te aşteptai la orice altceva, atunci ratai scopul.

Luminile de pe ecranul cinematografului i se reflectau pe profil. Avea buzele întredeschise şi gâtul lung şi palid, ca tulpina unei orhidee. Aproape am întins mâna să-i ating fața, dar părea atât de nemişcată în momentul acela suspendat, că nu am vrut să tresară. I-am spus pe muteşte: eşti atât de frumoasă. Pe urmă: te iubesc. Edith a ieşit din transă ca să chicotească atunci când unul dintre personaje a înghițit iPhone-ul eroului. Am râs şi eu. Privirile ni s-au întâlnit şi nu ne-am mai putut opri. Cineva a tuşit cu subînțeles câteva rânduri mai jos, dar asta ne-a stârnit şi mai tare. Edith şi-a acoperit gura cu mâinile. Făcea asta când ceva i se părea cu adevărat amuzant, dar nu şi când râdea din politețe. Îmi plăcea să ştiu asta despre ea.

Era două dimineața când am plecat. Nu a fost nevoie ca vreuna dintre noi să spună cu voce tare că vom merge pe jos în loc să luăm un taxi, ca să putem discuta despre lucruri private în aerul nopții.

— Mersi pentru – ştii tu, doamna Zhang, a spus Edith.

— Ce?

— Pentru cum te-ai descurcat.

— Dar ce a făcut?

— A fost ea, ca de obicei. E atât de nepoliticoasă cu Cristina, iar eu mă comport ca şi cum ar fi normal, de parcă asta ar mai reduce stânjeneala. Dar, oricum, nu e vorba de maniere aici. Nici cele mai frumoase maniere din lume n-ar putea să compenseze condițiile ei de muncă.

— Dar condițiile de muncă nu înseamnă şi felul în care e tratat cineva? am zis. De asta îl urăsc pe Benny. Nu e vorba că nu mă roagă frumos. Ci că, de fapt, nu mă roagă.

— Aşa e.

Am făcut dreapta pe Yee Wo Street, pe lângă farmacii şi magazine cu reduceri la parfumuri. Patru australieni bovini se apropiau încet din față. Am convenit în linişte să ocolim blocada. Unul dintre ei a fluierat-o pe Edith. Ea a alunecat mai departe, de parcă îi refuza intrarea în categoria oamenilor pe care era dispusă să-i observe.

— Uneori, îmi închipui conversația în care îi spun doamnei Zhang adevărul, a zis Edith. Când nu pot să adorm noaptea, desfăşor scenariul.

La fel ca multe dintre formulările lui Edith, şi asta părea uşor repetată şi m-am întrebat dacă şi eu îi dau senzația că trebuie să se pregătească. Am vrut să-i spun că nu este nevoie, dar mi s-a părut că asta doar ar face-o şi mai sfioasă. Pe de altă parte, îmi plăcea că pot să stânjenesc pe cineva aşa de impecabil ca Edith. Puteam s-o rănesc. Nu voiam, dar puteam.

Nu aveam nevoie să ştiu cum se comportau alte femei în relațiile dintre ele. Pe a noastră o vedeam la nesfârşit cu plimbări pe jos prin oraş, râzând de lucruri care nu erau chiar aşa de amuzante.

La câțiva metri de Shanghai Commercial Bank, era un magazin de amanet Yun Fat. Făcea parte dintr-un lanț. Mai văzusem unul în Wan Chai. Nu avea vitrine, dar prin sticla mată a uşii se zăreau culori neclare. În capătul Pennington Street, am trecut prin fața Bisericii Congregaționale a Chinei şi pe lângă un panou publicitar pitic Armani. Am aşteptat la semafor, pe urmă am traversat laolaltă cu mulțimea pe Leighton Road. Edith mergea cu atâta hotărâre, încât am rămas cu un pas în urmă ca să-i urmăresc mişcările. Purta pantofi roşii din catifea, cu vârf ascuțit. În circumstanțe mai intime, i-aş fi auzit bocănind pe ciment.

32
Iulie

Tata îşi vizita sora şi familia ei la New York. Mama zicea că-mi trimite salutări. Mi s-a părut ciudat pentru că nu era ca şi cum vizita lui din SUA mă priva brusc de compania lui. Probabil New Yorkul era mai aproape de mine decât Dublinul. În timp ce mama vorbea, i-am trimis un mesaj femeii cu care mă vedeam, iubitei mele, Edith.

— Scuze că nu am sunat aseară, am spus. Am ieşit la cină cu o prietenă.

— Ce prietenă? a întrebat mama.

— N-o cunoşti.

Presupunerea mamei că mi-ar cunoaşte orice prieten începuse la grădiniță şi, se pare, rezistase şi după ce mă mutasem pe alt continent.

— Cum o cheamă? a întrebat mama.
— Edith.
— E din Hong Kong cumva?
Pentru că Edith era unul dintre puținii oameni din Hong Kong pe care îi menționasem, mama era exagerat de curioasă în privința ei. Evitam să-i spun că Edith este avocată cam din acelaşi motiv pentru care îmi părea rău că-i menționasem că Julian e bancher. Din moment ce nu-i spusesem mamei că Edith e prietena mea când eram prietene şi acum o numisem prietenă când, de fapt, eram iubite, probabil aveam să mă refer la ea ca la o iubită după ce ne căsătoream.
Am regretat că am ajuns cu gândul atât de departe.
— Ava?
— Scuze, ce-ai zis?
Mama m-a certat că visez cu ochii deschişi şi a repetat că Tom începuse un stagiu într-o bancă.
— Bravo lui! am zis.
— E băiat deştept, Ava!
De parcă asta avea vreo legătură.
— Tatăl tău e mândru de el. Şi lui George îi e dor de tine, a adăugat ea, ca şi cum ar fi fost continuarea firească a discuției dinainte.
— El nu zice, da' aşa-i el. Ține totul în el. Şi taică-tu e la fel. Tare s-ar mai bucura dacă ai veni în vizită.
Mama nu cerea nimic pentru ea.
— O să mă gândesc la asta, am zis.
Ştiam că le sunt datoare cu o vizită de o săptămână, dar voiam să aştept până când se întorcea Julian. Unul dintre noi trebuia să stea în Hong Kong drept ancoră pentru legătura noastră. Apartamentul se afla la înălțime față de nivelul mării, mai aproape de apa adunată în cer decât de orice loc în care creşteau rădăcini, şi avea nevoie de un martor constant. Dacă eu plecam, totul între noi avea să dispară în larg. Mai rău: putea să rămână acolo, dar eu să nu mai văd.
— Edith asta, a zis mama, poate să vină să stea la noi.
Ce spectacol ar fi fost! Picioarele fusiforme ale lui Edith atârnând de pe canapea, Edith îmbrăcându-se înainte să se trezească restul casei, pentru ca

noi să nu ne simțim jenați că o vedem în pijama. Edith asta. Dar ea spusese mai demult că nu-i place vremea rece şi că sejurul ei la Cambridge fusese un test spiritual. Unul foarte scump, zisese.

— Mersi, i-am zis mamei. O să-i transmit. Auzi, trebuie să închid în curând.

— E şi Tom aici. Vrei să ți-l dau?

I-a pasat telefonul şi mi s-a părut obosit.

— Ce mai faci? a întrebat el.

— Super! Mama zice că eşti bancher acum.

— Ete, canci! E doar Banca Irlandei.

— Ce faci acolo?

— Frec menta, da’ stau până târziu, să creadă că am muncit.

— Semnezi condica, am zis eu pe un ton care să sugereze că am întâlnit termenul în mediul meu natural, nu că tocmai îl aflasem de la Julian. Sper să fie mai bine.

Era o fată la muncă, mi-a mai zis Tom, dar încă nu erau împreună. Încă tatonau. Nu am întrebat ce tatonau. El a întrebat despre Julian cu oarecare scepticism, care mi s-a părut obraznic la un frate mai mic. I-am povestit despre Edith – nu că e iubita mea, ci că e o persoană importantă în viața mea şi că mi-ar plăcea să o cunoască. A zis că pare mai drăguță decât Julian.

— Mi-e dor de tine, am zis. Acum trebuie să plec.

— Da, sigur. Ține-mă la curent despre Edith.

*

Uneori, copiii aveau întrebări despre viața mea. Cei mai mici voiau să ştie dacă dorm în şcoală şi dacă Irlanda e acelaşi lucru cu Anglia. (Prietenii bancheri ai lui Julian păruseră adesea la fel de confuzi în privința asta.) Ce mai mari întrebau dacă am, la rândul meu, copii. Întrebarea asta mi se părea înspăimântătoare, dar ştiam că vreo zece la sută din salariul meu erau pentru a proiecta o aură maternă, aşa că doar zâmbeam şi răspundeam că nu. Când m-au întrebat despre bărbați, mi-am amintit că mulți dintre părinții lor nu ar vrea să le educ copiii dacă ar afla despre Edith. Probabil unii dintre ei erau destul de mari ca să nu mă vrea nici ei de profesoară. Nici eu nu voiam să fiu profesoară, dar nu din cauză că aveam o iubită.

33

Edith a împlinit douăzeci şi trei de ani pe 5 iulie. Am folosit cardul lui Julian să-i cumpăr o pereche de mănuşi de piele matlasate. I-am scris ca şi cum voiam să le iau pentru mine şi am întrebat dacă să aleg negre sau nuanța coniacului. Julian a răspuns:

Nu pot să cred că te-ai gândit că aş avea o părere despre asta.

După cinci minute:

Coniac.

În seara aceea, Edith m-a dus la o cină de grup pe Connaught Road. Prietenii ei erau toți de vârsta noastră, majoritatea femei. Cyril Kwok şi Tony Ng au sosit împreună şi i-au dat lui Edith un cadou comun. Menționase înainte că unii părinți din Hong Kong sunt mai liberali decât ai ei.

M-am întrebat dacă ştie careva de acolo că ieşim împreună.

Restaurantul avea ziduri cu cărămidă roşie expusă şi meniuri fixate pe clipboarduri, pe care fiecare articol era descris drept „artizanal“, „nefiltrat“ sau „deconstruit“. Personalul nu rezervase suficiente locuri, aşa că Edith a aranjat să fie lipită o masă în capătul mesei noastre, apoi ne-a dat indicații scurte unde să ne aşezăm. Făcea conversație cu agilitate şi folosea strategii personalizate pentru a-i implica pe toți cei prezenți în discuție. Indiferent ce ziceam, aveam senzația că oamenii ascultă doar pentru că răspund la o întrebare pusă de Edith. Le-a turnat apă tuturor.

— Tu ți-ai făcut primul rost de un bărbat, i-am spus lui Tony.

Edith mă aşezase lângă el.

— Cu bărbații e uşor, a spus el. Cu femeile e greu.

Mi s-a părut că am zărit un zâmbet.

Mâncarea a fost adusă pe farfurii, cu condimente în ceşti de espresso din lut. Multe fețe îmi erau familiare de pe contul de Instagram al lui Edith – lucru pe care ei puteam să i-l spun mai târziu, dar pe care, evident, trebuia să-l ascund de persoanele în cauză. Toți erau din Hong Kong. Majoritatea fuseseră la şcoală cu Edith şi rămăseseră în Regatul Unit la universitate, în

timp ce restul se duseseră în SUA sau se întorseseră acasă. Aveau genul de accent britanic vioi care o intimida pe mama.

Eu şi Tony am intrat în vorbă cu Clara, care preda yoga la un studio aproape de International Financial Centre. Era bine amplasat. Bancherii plăteau preț mare pentru proximitate şi, dacă existau oameni cărora le lipsea zenul, finanțiştii din Hong Kong erau aceia.

— Ava, a spus Tony, nu ți se pare ciudat să faci chestia asta neocolonială cu predatul englezei?

— Ba da, am zis. Dar nu m-ar angaja nimeni altcineva.

— Îți găsesc eu un job, a zis.

Am fost de acord cu părerea lui Edith că Tony se preface bine că nu e bogat.

— Nu e nimic pentru mine aici, am zis. Sunt o persoană albă inutilă.

— Voi, albii, sunteți cu toții inutili, a zis Tony amical. Dar tu îmi placi.

După desert, când au mai comandat de băut, m-am scuzat. Mi-am făcut griji că Edith s-ar putea supăra, dar am hotărât că ar fi mai jenată dacă aş rămâne şi nu aş contribui cu nimic la discuții, care păreau să alunece mereu către persoane pe care ceilalți le cunoşteau, iar eu nu.

Tocmai mă băgasem în pat, când Edith m-a sunat că are nevoie să mă duc şi să achit nota.

— Ce? am zis. La restaurant?

— Nu, în TST. Am fost la băut. Mi-am lăsat cardurile acasă, pentru că m-am gândit că, dacă iau numai cinci sute, o să cheltui numai cinci sute.

— Cât e nota?

— Ți-am zis, am ieşit la băut. Iar Holly nu poate să plătească decât jumătate.

— Edith, am spus. Unde eşti? Cât e nota?

— La un bar în LKF.

— Ai zis că eşti în TST.

— LKF.

— Ce bar?

— Ă, futu-i, stai că-ți arăt pe Maps.

— Nu o să meargă, Edith, pentru că nu sunt acolo, lângă tine.

— Îți trimit un *screenshot*.

Barul era în vârful străzii D'Aguilar. Am luat cardul lui Julian, recunoscătoare că nu specificase ale cui extravaganțe trebuia să le acopere. Când am ajuns la Edith, şi prietena ei plecase, după ce lăsase suficienți bani pentru a achita jumătate de notă. Am bănuit că probabil ar fi putut să plătească toată suma şi am sperat că cineva o va scula din pat degeaba în viitorul apropiat. Buclele lui Edith se lăsaseră. Una dintre bretelele rochiei îi alunecase. În cele patru luni de când ne cunoşteam, nu o văzusem niciodată aşa de beată. Pe pereți, erau scrise citate cu litere mari, fosforescente: COPILUL ESTE TATĂL BĂRBATULUI; LINIŞTEA ESTE MAI MUZICALĂ DECÂT ORICE CÂNTEC.

Edith a văzut numele de pe cardul AmEx şi mi-a zis să-i mulțumesc lui Julian din partea ei.

— Nu e nevoie să afle, am spus eu. O să zic că am ieşit cu un prieten, care a interpretat greşit întâlnirea, aşa că am plătit eu băuturile ca să lămuresc lucrurile.

— Sau ai putea să-i spui adevărul.

— Nu e nevoie.

— Pe Julian îl deranjează când iei bani de la el?

Nu părea îngrijorată că asta ar putea fi o întrebare insolentă din partea cuiva care, în momentul acela, nu putea să-şi susțină nici capul, fără ajutorul ambelor mâini.

— Adică, sunteți doar colegi de apartament, a continuat ea.

— De fapt, îşi face griji că nu mă interesează destul banii lui.

Asta nu era neapărat ceva ce observasem la el, dar putea să fie adevărat şi era interesant de narat unei terțe persoane.

— Nu vrea să fie plăcut pentru cine este el, am spus. Nu ar şti ce să facă cu informația asta.

M-am întrebat de ce spusesem asta. Nu eram beată.

Am oprit un taxi. Edith a încercat să vorbească cu şoferul, care i-a ignorat cantoneza.

— Continental! a zis ea dându-şi ochii peste cap şi a negociat cursa până în Mid-Levels în – am presupus eu – mandarină.

Mi-a fost teamă s-o întreb dacă pe tatăl ei îl consideră un alt fel de continental. În fața blocului lui Julian, Edith s-a descălțat de pantofii cu toc

şi a întrebat dacă aş putea să iau eu unul. Nu eram sigură cum putea să ducă un pantof, dar nu doi, însă m-am gândit că nu ar fi productiv s-o întreb. Complexul era practic pustiu. Edith s-a plâns că o dor picioarele din cauza cimentului, aşa că ne-am odihnit o vreme pe o porțiune de iarbă din curte.

— Nu e corect, a zis Edith. Eu te iubesc atât de mult şi tu nu vrei să rămâi în Hong Kong.

— Ba da. Mereu îți zic că-mi place aici.

— Şi eu mereu zic prima orice. Am întrebat dacă vrei să fii iubita mea acum câteva săptămâni, acum am zis că te iubesc, iar tu nici măcar n-ai reacționat.

— Mersi, Edith. Mersi că mi-ai zis că mă iubeşti. Şi eu te iubesc.

Şi am fost sinceră. Asta m-a surprins: în Dublin, n-aş fi putut să ies cu cineva de atât de puțin timp şi să-i spun sincer „te iubesc“. Dar aici aveam spațiu să simt asta.

— Bun! a răspuns Edith.

— Cât de des te îmbeți aşa de tare?

— Eşti obsedată de Julian, a zis.

Avusesem exact acelaşi gând înainte, cu exact aceleaşi cuvinte, şi m-am întrebat dacă îi spusesem vreodată şi ei. Nu am răspuns nimic.

— Mereu întrebi ce ar crede el despre toate alea, a continuat. E clar că nu ai nici un interes să-ți aranjezi situația în aşa fel încât să nu fie o problemă dacă el nu ți-ar mai plăti chiria. Chiar aşa, de ce face asta? Pare un dubios bogat, iar tu ştii că o să se plictisească de tine mai devreme sau mai târziu, pentru că dubioşii bogați sunt nişte plicticoşi. Numai banii lor sunt depravați.

Vorbea repede şi fără să se uite prea mult la mine, ca şi cum toate astea şi le-ar fi spus sieşi, în fața oglinzii.

— Şi îți dă bani. De ce? Cine lasă un AmEx colegei de apartament? Şi de ce ți-ar spune să nu inviți pe nimeni acasă? Nu cred că te interesează să ai o viață bună. Ceea ce e arogant, pe bune, pentru că te aştepți ca alți oameni să te ajute să-ți păstrezi o existență pentru care nici măcar tu nu eşti entuziasmată. N-o lua personal, apropo. Eu pur şi simplu observ.

— Eşti criță, am zis. Dar te iubesc, să ştii.

— Ai mei sunt dezamăgiți de mine. Încearcă s-o ascundă, dar eu văd.

Sus în apartament, am pus-o pe Edith să se spele pe dinți. A zis că vrea să poarte halat. Al meu era la spălat, aşa că i l-am împrumutat pe al lui Julian, care atârna ca o rochie de bal pe corpul ei de un metru cincizeci şi doi. Pe coapsă îi apăruse o vânătaie albăstruie. Mi-a mulțumit că i-am plătit nota. Am zis că, de fapt, îmi place ideea ca Julian să vadă extrasul şi să creadă că mă distrez fără el. Pe urmă Edith a spus din nou că mă iubeşte, i-am repetat şi eu, gândindu-mă că unii oameni se feresc să poarte halatul altcuiva, însă pentru unii e ca şi cum ar împrumuta un palton.

Ne-am aşezat pe canapea şi ea s-a sprijinit pe mine.

— Familia ta nu e dezamăgită de tine, am spus. Nimeni nu e dezamăgit de tine. Eşti o persoană incredibilă.

— Mulțumesc, a spus.

Nu aveam nici o autoritate să spun asta despre familia ei. Nu o întâlnisem decât pe doamna Zhang şi nu ştiam care e dinamica lor internă. Cu toate astea, Edith a părut mulțumită. S-a ghemuit mai aproape de mine. Îmi venea să abandonez orice altceva făceam ca să încerc să fiu fericită şi doar să-mi petrec restul vieții găsind lucruri pe care Edith avea nevoie să le audă şi să i le spun.

34

A doua zi la serviciu, am avut o tuse care mi-a întrerupt toate propozițiile. Joan mi-a dat o mască de față verde-mentă. Am zis că nu am nevoie, dar ea a răspuns că, dacă mă văd părinții tuşind fără mască, îşi vor face griji că-i infectez pe copii. La prânz, am căutat pe Google şi am descoperit că e mai probabil ca purtarea măştii să favorizeze înmulțirea microbilor din cauza aerului cald blocat în interior. Joan nu a fost interesată de informațiile medicale găsite pe internet.

— Poartă masca! a zis ea.

M-am gândit să cer concediu medical, dacă tot eram bolnavă, dar mi-am dat seama că nu are chef de glumele mele.

Elevii de doisprezece ani învățau despre aspectul perfect, bieții de ei. Tocmai dăduseră piept cu *past tense* şi urma aspectul continuu – dacă

supraviețuiau. Timpul *present perfect* se foloseşte dacă acțiunea continuă până în prezent, de exemplu: *They've been together*. *Present perfect continuous,* dacă acțiunea a fost continuă, de exemplu: *They've been fucking*. *Past perfect,* dacă a) a continuat până la un moment dat în trecut, de exemplu: *They had been living together*, sau b) a fost importantă în trecut, de exemplu: *I had thought I loved him until I met her*[19]. Mai erau şi altele, dar traheea mea le-a obstrucționat.

19. Frazele date ca exemple fac referire la situația protagonistei; în ordine: „Ei sunt împreună“ (de o perioadă de timp); „Şi-o trag“ (de o perioadă de timp); „Locuiseră împreună“; „Crezusem că-l iubesc până s-o cunosc pe ea“.

Eunice Fong a întrebat:

— Domnişoară, sunteți bolnavă?

Nu eram sigură dacă am voie să zic da.

Dublin avea propria interpretare a aspectului perfect. Nu ştiam cum s-o numesc, dar acolo foloseai *after*[20] când tocmai făcuseşi ceva, dar nu te aşteptai ca interlocutorul să ştie. *I've just fallen in love*: am crezut că e posibil să se întâmple şi s-a întâmplat. *I'm after falling in love*: uite, nu credeam că mai e o inimă în pieptul ăsta de rahat, dar se pare că da. *Only after* era *just after* plus exasperarea: noroi pe covor după ce tocmai ai dat cu aspiratorul, pierderea cuiva după ce abia l-ai găsit.

20. În română, „după“.

Julian şi prietenii lui erau „după“ diverse, în sensul că alergau după ele: bonusuri, clienți, mereu rămânând în urma a ceea ce căutau. „După“ nu însemna niciodată să privească înapoi la ce făcuseră. Nu mi-era prea milă de ei, având în vedere cine erau, dar m-am gândit că asta ar putea fi o explicație pentru nefericirea lor.

Ollie din Melbourne plecase din Hong Kong fără să anunțe, ca să nu plătească impozitul pe venit. Profesorii de engleză făceau adesea asta. Înlocuitorul lui, Derek, era din Limerick. La şedința cu personalul în cadrul căreia ne-a fost prezentat, Joan ne-a informat afabilă că suntem amândoi irlandezi. Madison a intervenit să spună că şi ea e din Dublin, dar ținutul Erath, TX.

— TX? a întrebat Derek.

— E americancă, a explicat Joan.

— E ciudat că toți irlandezii pleacă din Irlanda, a zis Madison. E atâta verdeață acolo. Şi aveți cele mai drăguțe accente. Am o poză – stați aşa, s-o caut – cu mine lângă statuia lui Molly Malone. Cu roaba ei… Şi aici sunt eu la Guinness. Cu ditamai sacoşa de beri. Mare alcoolică mai sunt! Poate că, de fapt, sunt irlandeză şi nu ştiu. Şi nu aveți un preşedinte gay acum? Nu-mi vine să cred că am plecat de acolo şi n-am stat decât trei zile. Ce naiba au irlandezii cu Irlanda?

Am zis:

— Ştii că avortul e interzis?

Nu m-am simțit mereu irlandeza preferată a lui Madison.

*

O iubeam pe Edith aşa de mult, încât mi se părea normal să-mi fac griji că o s-o pierd. Nu prea poți să investeşti aşa de mult în cineva şi să nu te gândeşti din când în când la ce ai face fără persoana respectivă. Am analizat situațiile posibile şi am ajuns la concluzia: nimic. Pe canapea sau în pat, cântăream diverse scenarii în care Edith mă părăsea şi hotăram care să fie strategia mea: nici una. În lift, la urcare sau coborâre, şi în timp ce păşeam prin sala de clasă umedă: dacă ea o termină cu mine, o termin şi eu cu toate. Uneori, asta mi se părea normal şi acceptabil; alteori, mă făcea să strâng orice aveam în mână până când mă dureau degetele. Când se întâmpla asta, îi trimiteam un SMS lui Julian. Edith nu exista în spațiul pe care îl împărțeam cu el, ceea ce îmi permitea să mă calmez. Scriam: lumea are prea multe sentimente. e jenant. El era de acord cu mine. În dinamica aceea carantinată cu el, eram în siguranță. Mă făcuse nefericită, dar aş fi fost într-o stare de suferință mult mai profundă dacă Edith m-ar fi abandonat vreodată. În acelaşi timp, ea îmi oferea fericire. Uneori simțeam că mă ascund şi de asta, când vorbeam cu Julian.

35

Li Hongzhang, un general chinez din dinastia Qing, susținea că nu înțelege de ce europenii îl venerează pe Christos. Nu înțelegea cum ar putea

cineva să aduleze un salvator a cărui viață fusese un asemenea eşec, încât sfârşise crucificat. O moarte dureroasă şi, în plus, o pedeapsă degradantă.

Miles mi-a spus povestea. Mai târziu, i-am relatat-o lui Julian la telefon.

— Avea şi el dreptatea lui, bătrânul Hongzhang, a spus Julian. Mă îndoiesc că pe Warren Buffett l-ai prinde răstignit pe o cruce.

— Există ceva pentru care ți-ai da viața? am întrebat.

— Nu văd la ce ar folosi. Cu excepția cazului în care eşti convinsă că, dacă pui la zid toți bancherii, lumea ar deveni automat mai bună. Şi e posibil să fii.

— Atunci ce ar fi trebuit să facă Isus? am spus. Dacă răstignirea e ruşinea maximă.

— Ideal ar fi fost să-şi deschidă un start-up.

În timpul convorbirii, mi-am făcut un ceai de plante. La început, cana era prea fierbinte ca s-o țin în mână. Convorbirea a durat mult. Mi-am dat seama pentru că, treptat, am putut să-mi ating mai mult pielea de ceramică.

M-am gândit: ăsta e un mod eficient de a-mi urmări corespondența personală.

— Apropo, i-am spus, nu mă culc cu tine când te întorci.

— Chiar ai lucrat la tine, a spus el.

Dacă Edith ar fi fost acolo, m-aş fi chinuit să-i explic de ce râdem. Aş fi spus: „E amuzant când îi zic lui Julian că s-ar putea să nu mai fac sex cu el, pentru că atunci aş fi nevoită să locuiesc în altă parte, iar el ştie că nu pot – şi e de-a dreptul comic când sugerează că, făcând sex cu el, îmi fac rău singură, pentru că are dreptate. În orice caz, dacă ar trebui vreodată să-i explic vreodată relația dintre mine şi Julian, am avea probleme mai presante.

În noaptea următoare, mi-a trimis un mesaj despre Kat.

> Am văzut-o la o petrecere. În mare, a fost OK. Am vorbit despre garanția cetățeniei europene a lui May. Are o prietenă, Izzy, şi asta a comentat ceva de genu' că „îmi arăt fața“ aici. Nu ştiu dacă Kat e de aceeaşi părere. Vorbim curând. J.

Am citit-o la coadă la Starbucksul de pe Caine Road. Ca experiment, am tastat:

> am senzația că eşti prea sigur de mine şi mai ales de faptul că o să fiu încă aici când te întorci, ceea ce nu e lipsit de amuzament, având în vedere că a) nu sunt încă pe deplin convinsă că nu eşti

tipul din american psycho, b) iubita mea este i. o zeiță şi ii. aproape sigur nu tipul ăla, şi c) recunosc că nu prea pot renunța să vorbesc cu tine, dar sunt destul de convinsă că e din cauză că sunt aşa de praf, încât am nevoie de o pauză de la sentimente.

Când mi-a venit rândul să comand cafea, am şters mesajul nefinalizat cu aerul că acum am treburi serioase de rezolvat.

*

I-am povestit lui Miles cum a interpretat Julian anecdota cu Li Hongzhang şi el a spus că Julian avusese aceeaşi reacție şi când i-o spusese Miles prima dată. În mod evident, Julian se prefăcuse interesat ca un părinte atunci când copilul îi spune ceva ce ştie deja sau uitase povestea între timp, caz în care reacțiile lui erau complet previzibile, din moment ce reacționase la fel de două ori.

Am stat pe terasa de pe acoperiş deasupra apartamentului lui Miles. O împărțea cu ceilalți locatari ai clădirii, dar în seara aceea nu mai era nimeni acolo.

— Să ştii că apreciez că vii să mă vezi, a spus Miles. Mai bea nişte vin. Eu am un oarece avans față de tine.

M-am întrebat dacă relațiile dintre majoritatea oamenilor şi tații lor seamănă mai mult cu cea dintre mine şi tatăl meu sau cu cea dintre mine şi Miles. Conversațiile mele cu tata de când mă mutasem în Hong Kong fuseseră un şir de „Ce mai faci?“, „Foarte bine, foarte bine, şi cum merge munca?“, „Foarte bine, foarte bine, şi e cald?“, după care îi dădea telefonul înapoi mamei. Nu puteam discuta despre politică pentru că ar fi spus ceva îngrozitor despre nomazi sau despre persoanele transsexuale şi mama s-ar fi uitat la mine ca pentru a-mi zice: „Nu-l necăji.“ Singurul lucru pe care îl aveam în comun era ADN-ul, ceea ce ne dădea puține subiecte de discuție.

— Voiam să te întreb despre Julian, a zis Miles. Cum crezi că-i merge în Londra?

— Bine, cred. Îi place munca lui.

— N-o să-l înțeleg niciodată.

— Nici eu, am zis. A întrebat de dumneavoastră.

Probabil că Julian îl întrebase pe Miles despre mine. M-am întrebat ce ar fi putut să-i spună Miles. Cu siguranță, nu ar fi avut prea multe de zis, doar

că îmi merge bine şi, am tras eu concluzia, Julian nu ar putea să extrapoleze din asta că acum am o iubită pe nume Edith. Multor oameni le merge bine, dar nu au o astfel de iubită.

Miles m-a informat că au de gând să meargă la biserică într-o duminică, după ce se întoarce Julian, şi că pot să mă duc cu ei, dacă vreau. Ei erau anglicani, a precizat el. Impresia mea din copilărie era că protestanții cântă mult şi au o interpretare mai mult sau mai puțin literală a hostiei, în funcție de punctul de vedere. Julian şi Miles aveau amândoi gâturi groase şi voci al căror timbru sugera o anumită forță a gâtlejului. Ar fi fost valoroşi în momentul cântării imnurilor.

I-am povestit lui Miles cum se face mesa în Irlanda. Părinții mei nu credeau în Dumnezeu şi erau cât se poate de catolici (i-am explicat că asta nu este o contradicție, ba chiar aşa sunt majoritatea catolicilor), însă mama mă obligase să merg la slujbele importante, pentru că altfel nu aş fi putut niciodată să primesc rolul Mariei în scenetele despre naşterea lui Isus. Oricum nu am primit niciodată rolul Mariei. Mă fâțâiam prea mult, iar mama lui Dumnezeu cu siguranță îşi ținea mâinile nemişcate sau ocupate cu ceva util, nu îşi răsucea coada de cal cu ele.

Era evident că am un oarecare potențial ca actriță, altfel nu aş fi putut să fiu în acelaşi timp iubita lui Edith şi orice-dracu-eram pentru Julian. Iubita lui Edith era sinceră în privința sentimentelor ei. Orice-dracu-era pentru Julian făcea orice dracu făcea. Era ca în ghicitoarea aia cu două uşi şi doi paznici, unul care spune adevărul şi unul care minte. Şi aveam un privilegiu rar acordat profesioniştilor scenei: puteam să aleg care dintre ele era un personaj şi care adevărata eu. Puteam să aleg în sensul că nimeni altcineva nu voia să aleagă pentru mine şi nu puteam să aleg, în sensul că nu eram în stare.

36

— Trebuie să facem ceva în privința apartamentului, a zis Edith la sfârşitul lui iulie.

A început prin a lăsa frezii şi lalele în hol, cu un bilet: pune-le în apă,

altfel o să moară. Îi dădusem cheia de rezervă, care, în realitate, era a lui Julian. M-am întrebat dacă Edith interpretase asta ca pe o aluzie că vreau să facă opusul unui jaf cu selecția de vară de la florăria van der Bloom. Habar nu aveam cum funcționează cuplurile adevărate.

Am pus buchetul într-o vază pe care am găsit-o în dulap, acoperită cu un strat atât de gros de praf, încât părea nisip. Mai târziu, am sunat-o pe Edith.

— Le-am pus în apă, am zis. Tot mor.

În seara următoare, florile nu mai erau. În locul lor, am găsit unele pe care nu le-am recunoscut. Pe etichetă scria: „tango leucospermum, crin australian, sipică, eucalipt şi asortiment de sezon“. I-am scris un mesaj lui Edith în care întrebam ce rost are să fiu curva unui bancher, dacă după un an sunt atât de nefamiliară cu buchetele, pe urmă mi-am dat seama că ar fi probabil cea mai proastă idee din lume să-l trimit.

Eram o persoană îngrozitoare. Locuiam în apartamentul cuiva, mă culcam cu altcineva fără să-i spun şi îmi regretam comportamentul în principal din cauză că nu puteam să râd de prima persoană cu a doua. Dar aveam o iubită de o frumusețe mitologică şi un apartament confortabil pe care îl împărțeam cu ea. Părea lipsă de recunoştință să zic ceva care ar fi putut să-mi schimbe norocul.

— Nu te țin cu van der Bloom la nesfârşit, a zis Edith.

Mă plânsesem că şi florile noi mor.

— Haide, risipitoareo! am zis.

— Bine, a răspuns. Atunci ia AmExul cu tine.

Ca la polenizarea încrucişată, hainele noastre treceau de la una la cealaltă, rochiile ei, în şifonierul meu şi puloverele mele, în al ei. Am dat peste mocasinii ei în hol şi m-am gândit că, dacă îi vede Julian, începe spectacolul. Pe urmă mi-am dat seama că el ar crede că sunt ai mei.

Adevărul e că totul ar fi putut să fie al meu. Cheltuielile de pe cardul lui de credit ar fi putut fi pentru cumpărăturile mele. Dacă prietenii lui m-ar fi văzut cu Edith, ar fi fost mai greu să-i conving că ne-o tragem decât că nu. Aproape că-mi doream să țin încă legătura cu Victoria ca să pot să-i spun: am găsit o nouă soluție pentru problema organizatorică a înşelatului. Dar nu o mai văzusem de două luni, iar Julian era plecat de aproape şase.

În ultima zi din iulie, eram în pat, încercând în van să adorm şi

actualizând paginile pe telefon, când am primit un mesaj.

> Voiam doar să-ți zic că mă trimit înapoi cu munca. Mă întorc săptămâna viitoare. Chestii logistice de rezolvat, deci s-ar putea să fiu greu de găsit. Zi-mi dacă ai nevoie de ceva. Mersi că ai avut grijă de apartament. J.

M-am gândit: cineva trebuie să-l învețe pe omul ăsta cum să aibă un sentiment şi cum să scrie un mesaj şi pe urmă trebuie să-mi spună şi mie ce dracu' fac acum.

37
August

În august, era prea cald ca să mergi pe jos pe afară. A doua zi după ce am primit mesajul de la Julian, m-am dus singură la Pacific Place şi m-am plimbat de-a lungul buticurilor de lux şi al cafenelelor americane. În față la Céline, mi-am răvăşit părul, ca să arăt ca o fată bogată despletită şi am probat un blazer alb. Pernițele de umăr se susțineau singure, de parcă silueta mea era imaterială. De altfel, vânzătoarea părea să creadă că asta este valabil şi pentru restul ființei mele. Trebuia să cumpăr tot din magazin ca să accepte că sunt importantă şi, sincer, aş fi putut să-mi petrec toată viața demonstrând asta. Probabil puteam să-l conving pe Julian să se însoare cu mine, dacă îi ziceam că scopul e să râdem de bărbații care au neveste, iar pe urmă nu trebuia decât să nu iau prea mulți bani odată. Cu siguranță, mi-ar fi oferit destui cât să dea lumii impresia că am însemnătate pentru el.

Opt zile până la întoarcerea lui.

În contul de economii aveam destul pentru o garanție acum. Puteam să mă mut şi a doua zi, dacă voiam. Nu aveam motive să mă tem că se întoarce Julian. În cel mai rău caz, mă dădea afară, iar eu mă întorceam la o viață în care o cameră costa jumătate din salariul meu. Aşa trăiau majoritatea oamenilor. Era în regulă.

La parter, mi-am zărit reflexia într-o vitrină mare de la Zara. Cum poți să fii atât de palidă, m-am gândit, fără să fii bolnavă. Era ridicol. Am comandat un *flat white* la o cafenea cu pardoseală din marmură, m-am aşezat şi am băut-o. Cafeina a circulat prin canalele corespunzătoare. Am

gândit: mai repede, te rog.

La început, mi se păruse improbabil să-i pot răni pe Edith sau pe Julian. Ei erau puternici şi inteligenți, iar eu îmi câştigam traiul pronunțând fricativele dentale. Dar, cu cât mai mult urmam logica asta, cu atât mai puțin înțelegeam de ce s-au combinat cu mine. Dacă se înşelau destul în privința diferenței de statut ca să facă aşa ceva, atunci era logic că ar putea şi să se simtă răniți – fără temei – că eu mă vedeam cu altcineva.

Cafeaua îmi provoca întotdeauna gânduri foarte interesante.

În seara aceea, am mâncat tăiței instant şi am băut vin. M-am uitat la un film cu zombie pe Netflix, am apreciat o postare a lui Edith pe Instagram şi am citit unul dintre PDF-urile lui Miles. În cele din urmă, am deschis cel mai recent mesaj de la Julian:

> Ar trebui să-i invităm pe R şi V la cină când mă întorc. Sau să ieşim cu ei. Prob mai bine a doua. Am vorbit cu V şi zice că i-ai ignorat mesajele. Da? Nu-ți stă în fire să nu răspunzi. Nu-ți stă în fire nici să te simți bine în compania ei, dar ai nevoie de prieteni. Întreabă-i când sunt liberi. Poate un cadou pentru ei. Ceva de la M&S şi le zic că l-am luat din Londra. Ia-i şi lui Miles ceva. Nu scrie bilete, mă ocup eu. Vorbim curând. J.

Am hotărât să scriu una dintre ciornele mele terapeutice. Am notat:

> mi-o trag cu edith. ți-am zis cine e în alte mesaje false, aşa că nu sunt sigură dacă e mai consecvent să mă prefac că i-l trimit pe ăsta lui Julian care le-a citit sau dacă eşti unul nou acum. oricum, toate-s false. deci: eu şi iubita mea, edith, suntem îndrăgostite. ea nu ştie de tine. în plus, nu ar fi ideal pentru mine dacă m-ai da afară din apartament din cauza asta, aşa că nu ştiu de ce-ți spun. zici că nu ai sentimente, dar dacă ai, îmi pare rău.

L-am şters, m-am dus în bucătărie şi am mai băut nişte vin. Robinetul picura. Mă tot gândisem să chem pe cineva să-l repare, îl întrebasem pe Julian pe cine să sun, îmi aminteam că îmi trimisese numărul proprietarului, dar pe urmă nu îi mai găsisem mesajul şi nu-l mai întrebasem din nou, ca să nu par împrăştiată.

Când m-am întors, am redeschis laptopul şi am văzut că, în loc să apăs pe butonul de ştergere, apăsasem pe cel de trimitere. Am râs.

Julian nu a răspuns. La muncă, luam pauze de toaletă ca să-mi verific mesajele, suportând privirile cu subînțeles pe care mi le arunca Joan. În metrou, din cauza semnalului slab, nu puteam să-mi actualizez pagina la fel de des. Asta mă făcea să cred că sigur mi-a scris între timp, dar când urcam

la suprafață şi îmi revenea semnalul, tot nu îmi scrisese. Îmi simțeam gâtul uscat şi fraudulos. În fracțiunea de secundă în care am văzut un nou mesaj cu litere îngroşate, înainte de a-l citi, pulsul mi-a sărit în aer. Pe urmă:

TST diseară? cine vrea, chatul profesorilor şi stabilim.

M-am gândit: nu vreau în TST nici diseară, nici altădată, şi puteam să răspund aşa în două secunde, dar n-am făcut-o, pentru că asta cerea efort, iar eu îmi concentram toate resursele disponibile – fizice, mintale, umane – ca să nu țip de cât de praf eram.

Edith m-a întrebat ce s-a întâmplat.

— Eşti ca mine în ultima vreme, a zis. Verifici întruna telefonul.

Am zis că, dacă ea face asta, atunci pot şi eu.

— Poți să faci orice, a zis ea. Dar nu ştiu de ce ai vrea să fii ca mine.

Era adevărat că voiam să fiu ca ea, dar nu ăsta era motivul pentru care mă tot uitam la telefon.

Aş fi putut să-i spun despre Julian atunci, dar asta ar fi însemnat să suport consecințele, or dacă le amânam, încă nu eram obligată să mă confrunt cu ele. Raționamentul ăsta mi se părea logic şi m-am întrebat de ce ar oferi cineva de bunăvoie informații.

Julian a răspuns peste patru zile.

A – un mesaj cam ciudat, dar bănuiesc că l-ai trimis când erai băută. E în regulă. Nu-i ca şi cum am fi împreună, aşa că fă ce vrei. Ne vedem săptămâna viitoare. J.

Abrevierea numelui meu mi s-a părut cu subînțeles. „A“ însemna şi că nu avusese chef să scrie încă două litere, şi că articolul nehotărât din engleză, „a“, era suficient pentru a mă descrie. Am vrut să răspund: sunt de acord că sunt cel mai puțin hotărât dintre articole.

38

În săptămâna aceea, l-am sunat pe Tom. Cât am vorbit, am stat pe balcon şi m-am uitat la copii care alergau în fața părinților şi la cinofili remorcați de dogii lor danezi. Mai întâi, am vorbit despre Tom. Lucrurile o luaseră la vale cu cea mai recentă cucerire. Asta îl făcea avid de informații despre

viața mea amoroasă, probabil pentru că, ascultându-mă, se simțea recunoscător că nu are aşa ceva.

— Nu pot să cred că ți-ai închipuit că nu mi-am dat seama de Edith, a zis el.

— Era evident?

— Şi tu ce credeai că o să se întâmple?

— Adică, ce credeam că o să se întâmple dacă nu-i zic?

— Mda.

— Păi, în mare, cam asta, am spus.

Tom a răspuns:

— Uneori, mi-e greu să cred că tu eşti sora mai mare.

— Ar trebui să-i spun, am zis.

Tom nu avea de gând să-mi zică ce să fac, dar m-a îndemnat să mă gândesc bine pe cine aş alege. Poate că nu o să fiu nevoită, dar dacă unul dintre ei o să-mi ceară asta, trebuia să ştiu ce să răspund.

I-am zis lui Tom că nu ştiu. Nu voiam să-i pun în balanță.

— Bine, a zis, nu-i compara. Dar cum te simți când eşti cu ei? Adică, nu ştiu, cum te comporți în preajma lor?

Întrebarea asta era mai puțin înspăimântătoare.

— Nu sunt drăguță cu Julian, am spus. Nu mă iubeşte şi am impresia că asta înseamnă că e ceva în neregulă cu mine, aşa că vreau să cred că, de fapt, problema e el. Râdem mult, dar sunt o persoană îngrozitoare când sunt cu el. Vreau să-l fac să se simtă la fel de rău cum mă simt eu.

M-a surprins să aflu asta despre mine, dar concluzia era acolo, rostită cu voce tare şi răsunând ca un ecou din cauza conexiunii telefonice proaste.

— Asta nu e bine, a spus Tom. Pentru nici unul dintre voi.

— Nu e. Nu şi-a revenit după fosta. Nu ar trebui să mă supăr pe el din cauza asta.

— Şi Edith? Cu ea cum eşti?

— Mai bună. Mai iertătoare. Şi sexul e mai bun.

— Nu era nevoie să ştiu asta.

— Nu fac decât să-ți dau informațiile.

— Bine! Păi, cum spuneam, nu pot să-ți zic eu ce să faci. El când se întoarce?

— Peste două zile.
— Deci ai o zi la dispoziție ca să discuți cu ea.
— Probabil n-o s-o fac, am zis eu.
— Asta chiar nu mă surprinde deloc.
— Ştiu. Dar mi-a prins bine să stăm de vorbă. Mersi, Tom.
Nu-i spuneam asta prea des.
— Ştiu că nu e uşor să fii sincer cu mine.
— Nu e. Îi pedepseşti pe cei care fac asta.
— Tre' să plec.
— OK.
— Tom?
— Da?
— Mersi din nou. Şi mulțumeşte-i şi mamei din partea mea.
— Parcă ai pleca la război.
— Nu eşti departe de adevăr, am zis eu.

*

Mai târziu în duminica aceea, Edith a venit la apartament. În sfârşit, am aprins lumânarea Jo Malone. Avea o dungă roşie pe spate, unde o strânsese sutienul. I-am urmărit conturul cu degetul şi am întrebat ce s-ar întâmpla dacă am purta sutien o sută de ore consecutive, dacă ar rămâne cicatrice. Era ultima zi în care mai puteam să-i spun despre Julian înainte de întoarcerea lui, iar eu vorbeam despre îngrijirea pielii. Comportamentul meu era fascinant.

— Ai auzit că poți să faci cancer de la sutiene? a zis ea. Probabil e o prostie, dar tot îmi fac griji. În țările în care mai puține femei poartă sutien, rata de cancer la sân e mai mică. Dar e greu de stabilit cauza, fiindcă absența sutienului e corelată cu alți factori, cum ar fi absența junk foodului din alimentație.

Am întrebat:

— Poți să faci cancer de la junk food?

— Nu ştim de la ce poți să faci cancer, a zis ea. În afară de băut şi fumat. Dar ştii deja că astea-s rele.

— Da, am zis, ştiu.

Pe urmă:

— Apropo, Julian se întoarce săptămâna viitoare.

Eram o idioată. Habar nu aveam de ce spusesem asta. Probabil din cauză că îi mărturisisem lui Tom că o să tot amân. Odată ce îi zic cuiva că o să fac ceva, mă duc şi fac exact opusul.

Părul ei era o pensulă neagră şi groasă pe perna mea. Mi-a trecut prin minte că majoritatea paturilor nu au o Edith inclusă, că, de fapt, majoritatea oamenilor nu au o Edith deloc şi sunt nevoiți să doarmă în paturile alea sau în altă mobilă similară şi să se prefacă fericiți.

— Serios, a zis ea.

Nu-mi dădeam seama ce gândeşte.

— Abia ce am aflat şi eu, am zis.

— Şi chestia asta, a zis Edith, făcând o pauză, nu pentru a hotărî ce înseamnă „chestia asta“, ci ca pauza să fie destul de lungă încât să nu trebuiască să o umple cu cuvinte, chestia asta dintre voi o să continue?

— La ce te referi?

— La locuitul cu el.

— E colegul meu de apartament, deci.

— Nu plăteşti chirie, a zis ea, pe tonul ăla de „doar făceam o observație“ pe care îl folosea şi Julian.

— E complicat, am zis.

— E ciudat – tot aparent doar făcând o observație.

— Ție îți plac chestiile ciudate.

— Mulțumesc, Ava, dar nu cred că ăsta e cel mai potrivit moment să-mi spui ce-mi place.

— Uite, am zis, asta e între mine şi el.

— Exact, a spus Edith.

S-a dus la baia din hol. Am dat să întreb de ce nu a folosit-o pur şi simplu pe cea de lângă cameră, dar plecase deja. Ştiam că tablourile de pe perete înfățişează Londra doar pentru că-mi spusese el. Cel din mijloc reprezenta o fațadă în stil Tudor, cu gratii în loc de ferestre. Clădirile înalte englezeşti arătau ca nişte închisori britanice englezeşti, dar când îi ziceai asta unui englez, credea că le complimentezi şi închisorile.

Edith s-a întors. A rămas în prag şi a ridicat un tricou pe care mi-l

împrumutase. Am dat să zic ceva, dar am văzut că la asta se şi aştepta şi nu am putut.

Foarte încet, m-a întrebat:

— De ce era ăsta în camera lui?

— Ce? am zis.

— Tricoul meu. Era pe patul lui.

— Ce ai căutat acolo?

— Asta am întrebat şi eu.

— Nu pot să cred că te-ai dus în camera lui.

— Exact.

— Edith.

— De ce dracu' ai fost acolo?

— E în Londra, am zis. Mă uitam la filme în patul lui.

— De ce te uitai la filme în patul lui? Şi Ava, te rog să nu uiți că sunt o persoană foarte inteligentă.

A avut o ținută impecabilă cât timp i-am povestit tot, fixându-mă cu privirea ca pentru a-mi spune că e prea târziu ca să mai creadă în sinceritatea mea. Era complet neclintită: maxilarul, mâinile. De câte ori făceam pauză, încuviința din cap. Aveam senzația că ea e cea care controlează robinetul: că voi vorbi cât timp va dori ea şi că mă voi opri când îl va răsuci.

În sfârşit, s-a apropiat şi s-a aşezat pe marginea patului, ca semn că a auzit destul. A împăturit tricoul în jumătate, pe urmă în sferturi şi, când l-a adus la cele mai mici dimensiuni posibile, mi l-a întins.

— Nu mi-ai spus ce sentimente ai față de el, a zis ea.

— Credeam că-l iubesc, am spus. Pe urmă te-am cunoscut pe tine.

— E al dracu' de aiurea că, de fapt, eşti o femeie întreținută, a spus Edith. Şi aş vrea să zic că ăsta e lucrul care mă deranjează cel mai mult, dacă nu ar fi altul şi mai grav. Şi este unul şi mai grav.

Voiam să-şi deşerte sacul. Voiam să nu mai rămână nimic nespus şi să-mi înşire toate neajunsurile în față.

— Nu-mi dau seama ce simți pentru el, a zis. E evident că el simte ceva şi cred că eşti suficient de disperată să primeşti validarea lui, încât să te întorci la el. Am multe păreri despre legătura dintre monogamie şi

patriarhat, păreri care sunt disponibile la cerere, dacă te interesează, dar probabil părerile lui sunt foarte convenționale. Aşa că nu putem fi împreună. Dacă se întâmplă asta.

Deşi se putea demonstra că nu prea mă pricep s-o citesc pe Edith, am simțit că nu e cel mai bun moment să o informez că Julian ştie deja şi că nu-l deranjează, după cum susținuse.

— Uite, Edith, am spus, nu sunt genul de persoană pentru care să aibă sentimente.

— Ce vrei să spui?

— Are bani şi e mai deştept decât mine. Şi mai înalt.

— Din câte am înțeles, bărbaților heterosexuali le place ca femeile să fie mai scunde decât ei. În plus, nu vrea nimic serios – şi aici nu speculez eu, ci chiar tu ai spus asta. În momentul ăsta apari tu şi nu trebuie decât să-ți dea o cameră pe care nu o foloseşte. Cunosc genul. Sunt pline firmele de avocați de ei. Nu vrea o femeie din „liga“ lui.

Am răspuns că e o uşurare să ştiu că Julian e cu mine doar pentru că sunt scundă, plictisitoare şi banală.

— Parcă ai zis că el nu consideră că e cu tine, a observat Edith.

Am recunoscut că are dreptate şi că spusesem asta doar pentru efectul oratoric.

— În fine, a zis ea. Nu am ştiut până acum cât de mult te iubesc, dar se pare că destul cât să-ți ascult aberațiile astea cu efectul oratoric şi e mai înalt decât mine, deci cum ar putea să mă placă şi bineînțeles că e normal să faci sex cu două persoane în acelaşi pat şi să nu-i spui nici uneia.

— A fost mereu în patul lui, am zis eu.

Voiam să o iau de mână, dar nu îndrăzneam.

— În al meu nu ai fost decât tu.

Această clarificare logistică a liniştit-o mai mult decât m-aş fi aşteptat.

— Deci o să continui să ți-o tragi cu el după ce se întoarce? a întrebat Edith.

— Nu, am zis.

Când mi-am auzit răspunsul, mi-am dat seama că hotărâsem deja.

— O să te muți de aici, a zis ea.

— Mda. Dar e OK dacă mai stau câteva săptămâni? Doar până când îmi

găsesc alt loc.

A făcut o față de parcă avea ceva rece în gură, de la care o dureau dinții.

— Şi să ştii că nu-i adevărat că Julian nu e de treabă. E de treabă.

— Dacă tu crezi că asta dovedeşte că nu-l iubeşti, asta spune multe despre tine.

Nu puteam să o privesc. Avea prea mare dreptate.

— Ăsta e aşa un clişeu misogin! am zis. Că femeilor nu le plac tipii de treabă.

— Unii oameni, a zis Edith, găsesc loc pentru o mulțime de clişee misogine în viața personală.

PARTEA A III-A
Edith şi Julian

39
Septembrie

Am luat feribotul către Insula Lamma. Edith purta o pălărie de paie cu panglică neagră. Julian şi-a adus laptopul şi a scris e-mailuri. Eu am stat între ei şi am privit spuma care fremăta la baza navei în înaintarea ei prin apă.

— Cred că-i nebună, zisese Julian când îi spusesem că Edith vrea să facem ceva toți trei.

— V-ați înțelege bine.

— Nu văd de ce ar vrea să mă cunoască.

Cu toate acestea, una dintre ciudățeniile lui Julian era că refuza ceva, după care revenea şi spunea: nici o problemă. Nu puteam să forțez o întoarcere la o sută optzeci de grade, dar puteam să mă aştept la ea în mod rezonabil dacă aveam grijă să nu menționez subiectul între timp.

— Mai crezi că ar trebui să ieşim cu Edith? îmi zisese el în bucătărie peste câteva zile.

Măcar încă mai eram bună la ceva.

Mai întâi, am făcut o plimbare pe jos. Edith a deschis o umbrelă de soare. Era plin de verdeață, de buticuri şi de restaurante cu mese de plastic, unde serveau fructe de mare. Peştii care urmau să fie gătiți îşi petreceau ultimele clipe din viață înotând în acvarii înghesuite. Am zis:

— Putem să salvăm unul?

Julian a hotărât că lui mă adresez şi a răspuns:

— Nu.

Edith părea că încearcă să-şi dea seama dacă asta este o glumă a noastră. Voiam să-i spun că nu am fi niciodată aşa de nepoliticoşi cu ea, dar, de fapt, nu aveam nici un precedent pe care să mă bazez. Am trecut pe lângă case cu balcon, răspândite în sus pe deal.

El se întorsese în urmă cu două săptămâni, la începutul lui septembrie. Cu o noapte înainte, aruncasem ajustările făcute de Edith: florile, mostrele de hârtie înrămate. L-am aşteptat la aeroport şi, când ne-am întors, s-a

descălțat în hol şi şi-a pus pantofii lângă cei cu toc ai mei pe care îi lăsasem mai devreme. Am adăugat sandalele cu care eram încălțată atunci şi mi-am dat seama că această combinație, o pereche a lui şi două ale mele, seamănă mult cu altceva. Am făcut ceai.

— Am şi cafea, am zis. Avem cafea.

Ceai era OK, a zis el. Ceainicul a păcănit şi a huruit. Am întrebat dacă pot să rămân până când îmi găsesc altceva.

Pentru prânzul de pe Lamma, Julian făcuse rezervare la o cafenea *raw vegan*. Chiar şi când nu era entuziasmat de ceva – fie bucătărie pe bază de plante negătite, fie compania lui Edith –, voia să se ocupe el. Ea i-a spus că restaurantul e drăguț, iar el a privit-o cu milă, de parcă ea ar fi crezut că el l-a construit cu mâna lui şi nu voia s-o dezamăgească. M-am întrebat dacă crede că Edith e vegană – era genul de lucru pe care îl presupunea despre femei. Am comandat tăiței *Sichuan dan dan* cu zucchini şi lapte cald cu turmeric. Mesele erau minuscule. Ne-am aranjat coatele cu grijă pe lângă farfurii.

— Ava mi-a spus că nu avem voie să vorbim despre muncă, i-a zis Julian lui Edith, aşa că nu o să te întreb dacă ai oferit consiliere băncii mele.

— Nu am zis aşa ceva, i-am spus eu. Să nu crezi nimic din ce-ți spune tipul ăsta despre mine!

Edith a întrebat:

— Julian, Ava a menționat că ai studiat la Oxford?

— Ca penitență pentru păcatele mele, da.

— Mă tem că eu am fost la concurență.

— Mi-a zis Ava, a răspuns Julian. Nu-i nimic, toată lumea greşeşte.

Am spus:

— Cum au greşit ăia de la Oxford când te-au primit pe tine.

— Şi ție îți face aşa, Edith? a întrebat Julian.

— Îi place când îl tachinez că a fost la Oxford, i-am zis ei. Îi aminteşte că a învățat acolo.

După prânzul nostru crud, ne-am plimbat iar pe jos. Edith a mers în față. Rochia ei m-a trimis cu gândul la lenjeriile de hotel: bumbac şifonat, cu urme lăsate de membre. Fizic, mi se părea derutant să fiu lângă amândoi odată: fața mea tot voia să adopte expresii, ceea ce – îmi dădeam seama

acum – nu-mi îngăduiam să fac în preajma lui Julian. Credeam că au acelaşi simț al umorului, dar acum, că îi vedeam împreună, nu-mi venea în minte nici o glumă pe care să o guste şi unul, şi altul.

Când am ajuns pe la jumătatea drumului de întoarcere către chei, lui Julian i-a sunat telefonul.

— Nu vă deranjează, nu? a zis el.

Eu am luat-o înainte cu Edith. Umbra banienilor chinezeşti se prelingea deasupra noastră. Făceau smochine – Edith îmi spusese asta mai demult. Îi tot aruncam priviri, dar mi le abăteam repede de la ea.

— Când te muți din apartament? a întrebat ea.

— Peste două săptămâni, am improvizat.

— Poți să stai la noi. Doamna Zhang ar putea să te îmbunătățească. Ea găseşte ceva de îmbunătățit la orice persoană pe care o întâlneşte.

Am ajuns la magazine. Pe Central Pier, indicatoarele blocau linia orizontului ca nişte bannere, zece pe fiecare felinar, câte unul pentru fiecare etaj al unei clădiri de douăzeci de etaje, însă pe Lamma erau spații între ele. Faleza era umbrită de marchize. Un magazin cu uşi glisante şi cu nume neenglezesc vindea vederi şi carne uscată.

În dimineața dinaintea acestei ieşiri, soarele mă trezise devreme. Băusem apă umblând de încoace şi încolo prin living. Îmi tăiasem un măr, fără să-l mănânc, şi observasem în hol o pereche de pantofi roşii, cu toc, alături de pantofii lui Julian, dar nu îmi păsase. Nici când îi studiasem mai de-aproape nu-mi păsase şi, văzând că sunt mărimea 41, nu-mi formasem nici o imagine discutabil feministă a picioarelor ei mari şi urâte. Pe urmă, mă dusesem în camera mea şi plânsesem, un lucru pe care îl fac oamenii uneori, şi în timpul ăsta o auzisem pe Victoria zicând că ar fi mai bine să plece.

— E greu să mă mut, i-am zis lui Edith.

— Din punct de vedere practic, adică? a întrebat ea.

Am zis:

— Te iubesc.

O iubeam în momentul acela, da, dar şi pentru că, în dimineața în care o auzisem pe Victoria plecând, mă îmbrăcasem cu un cardigan pe care îl aruncase Edith pe jos. La fel ca Edith, mirosea a săpun. Îmi amintisem cum

asculta ea ori de câte ori îi povesteam despre limba irlandeză, iar pe urmă mă gândisem la locurile în care locuiau lucrurile în poşeta ei. Acum eram şi eu un astfel de lucru, eram în siguranţă acolo şi nu mă mai putea răni nimeni, în afară de Edith. Aşa că, mai târziu, când Julian întrebase dacă mai rămâne valabilă excursia pe insulă de a doua zi, spusesem „totul e în regulă“ şi chiar crezusem asta.

Edith s-a oprit să ne facă o poză. Am întrebat dacă vrea s-o posteze pe Instagram, iar ea a răspuns că nu, e doar ca s-o aibă ea. Am văzut-o încercând filtrele. Ca de obicei, eram entuziasmată să apar în feedul ei, dar şi îngrijorată că aş putea să par nelalocul meu acolo. Ştiam că descrierea pozei le va aminti celor cărora le spusese despre orientarea ei sexuală că sunt iubita ei, dar că nu le va trăda nimic celorlalţi. Era mai mult decât făcusem eu vreodată ca să anunţ relaţia noastră.

Cheiul era chiar în faţă acum. Următorul feribot pleca peste zece minute. Julian îşi terminase convorbirea telefonică şi ne ajunsese din urmă. Edith a întrebat dacă vreunul dintre noi vrea gumă de mestecat sau apă, iar când am răspuns că nu, s-a dus să cumpere pentru ea.

— A fost distractiv, i-am spus lui Julian după plecarea ei. Mi s-a părut că v-aţi înţeles bine.

El începuse o ţigară şi mi-a făcut semn spre pachet, pentru a-mi oferi şi mie.

— Nu fumez, am zis. Nu mai ştii?

— Scuze, a zis el.

Feribotul se apropia pufăind şi stârnind valuri mici. Cerul sângera din galben în albastru. Era devreme pentru apus. I-am spus asta şi lui Julian, iar el a încuviinţat din cap. Pe urmă şi-a dres vocea.

— Ar trebui să-ţi spun înainte să se întoarcă, a zis.

I-am urmărit privirea şi am văzut-o pe Edith ieşind din magazin.

— Ce să-mi spui? am întrebat.

— Tocmai m-au sunat. Scuze, stai să…

Şi-a stins ţigara şi şi-a aprins încă una.

— Ce s-a întâmplat, Julian?

A expirat.

— Tata a făcut infarct.

40

Julian a spus că denumirea corectă este infarct miocardic acut. La început, citise greşit „infractor“, dar era un cuvânt cu totul diferit – infarct. Prima oră după eveniment, prin „eveniment“ înțelegându-se „infarctul miocardic acut“, era crucială pentru stabilirea rezultatului. „Rezultatul“ la care se referea Julian era binar.

— Are boala arterială coronariană, a spus Julian. La şaizeci şi trei de ani, e tânăr pentru aşa ceva. Doctorii spun că e din cauza băuturii şi a țigărilor. Asta sau dispoziția genetică.

Julian şi-a aprins o țigară, pe urmă a părut să-şi aducă aminte ce spusese despre factorii care îi afectaseră arterele lui Miles. Asta nu l-a împiedicat să fumeze, dar a rămas tăcut.

Când a terminat, ne-am întors în spital. Am făcut un semn spre lift, dar el a vrut să urcăm pe scări.

— Vă agitați prea mult amândoi, a zis Miles. I-am supraviețuit lui Thatcher.

Julian şi-a încheiat şi descheiat mânecile cămăşii.

— Am sunat-o pe mama, a zis. Vine cu primul avion.

— Drăguț din partea ei că dă fuga să te susțină, a zis Miles.

— Tata!

— Tu nu trebuie să mergi la birou?

— Pot să se descurce şi fără mine o zi.

— Doamne, probabil chiar crezi că-s pe ducă.

În noaptea aceea, în salon, l-am văzut pe Julian uitându-se la un videoclip pe laptop. Arăta o inimă ca o mănuşă de box cauciucată şi o pată neagră care se răspândea dintr-o arteră. Depunerea de grăsime era reprezentată artistic sub formă de broboane galbene. Julian a aflat că Miles ar fi trebuit să mestece o aspirină. Asta ar fi redus riscul producerii unui cheag de sânge. Am zis:

— Poate îi spui acum.

— Mersi de sugestie, a răspuns Julian, dar nu sunt sigur că vreau să-i dau sfaturi tatălui meu pentru data următoare când n-o să-i mai funcționeze inima. Nu prea e dovadă de optimism, nu-i aşa?

Peste câteva zile, a venit şi rezultatul ultimei analize a lui Miles. Julian a considerat că e destul de liniştitor încât să se întoarcă la muncă, dar tabieturile lui au devenit mai ciudate şi mai haotice. Când era suficient de flămând încât să-şi amintească să mănânce, recurgea la ce era mai simplu de pregătit: cereale uscate, un covrig – nici măcar tăiat în două. Orice fleac îl irita.

— De ce mi-ai pus telefonul pe canapea? a întrebat.

— Am crezut că e al meu, până să se aprindă ecranul, am răspuns eu.

— Trebuia să-l pui la loc. Poate primeam vreun telefon.

— L-ai fi auzit sunând.

— Ba nu. A rămas pe mut de când am fost la spital. De ce nu poți să laşi lucrurile unde le găseşti?

Mai târziu, şi-a cerut scuze. I-am zis că poate să se enerveze pe mine cât vrea, iar el a răspuns:

— Nu spune asta. Am nevoie să fii normală.

— Nu vreau să te supăr, am zis.

— Dacă folosesc vreodată cuvintele „asta mă supără“, împuşcă-mă! a zis el.

Florence a sosit după trei zile de la spitalizarea lui Miles. A rămas patru nopți. Ştia că Julian are un apartament cu două camere, dar nu ştia că locuiesc eu acolo, aşa că el i-a rezervat o cameră la hotel cu pretextul că lucrează până târziu şi nu vrea s-o trezească.

Miles avea voie să primească doar doi vizitatori odată, aşa că nu m-am întâlnit niciodată cu Florence. Julian a spus că e mai bine aşa. Nu îi plăceau alte femei. Am întrebat dacă asta înseamnă femeile, în general, sau doar cele din viața lui. Nu a răspuns.

După câteva săptămâni, Miles a fost externat cu o rețetă de medicamente şi o listă de substanțe care aveau voie sau nu să-i intre în organism. L-am vizitat acasă. L-am întrebat pe Miles dacă preferă să se ducă singur, iar el a zis că nici nu se gândeşte.

— Eu nici măcar nu zic nimic, am remarcat. Doar stau acolo şi mă uit la voi cum vorbiți.

— Prezența ta ne face civilizați. Nu m-a mai învinuit personal pentru criza financiară globală nici măcar o dată de când ai intrat în viețile noastre.

Iar eu nu îl mai compar cu Stalin.
Am recunoscut că ăsta e un progres ce nu trebuie trecut cu vederea.

*

Mama a zis că mătuşa ei Maggie are nevoie de o operație de înlocuire a şoldului. Din nou, a precizat mama. Maggie avusese o relație turbulentă cu protezele. Primul şold fals îi afectase ce îi mai rămăsese din pelvis, aşa că acum se ducea să-i pună altul şi probabil îi dădea în judecată pe primii doctori. Nu ştiai niciodată, cu avocații ăştia.
Am spus că prietena mea Edith lucrează în domeniul juridic, chiar dacă în altă jurisdicție, şi m-am oferit s-o întreb ce ar fi de făcut. Mama a zis că pare o fată drăguță.
— Mai am un prieten, care trece printr-o perioadă dificilă, am zis. Tatăl lui tocmai a ieşit din spital.
Mi s-a părut indiscret să precizez că prietenul era bancherul.
— Bietul de el! a zis mama.
Cred că era prima dată când cineva se referea la Julian cu apelativul ăsta.
— E grav?
— Acum se simte bine. A făcut infarct, dar se recuperează.
— Doamne ajută!
— Pe amândoi, am zis eu.
— Aşa-i!
Tatăl mamei a murit când eu aveam şase ani. La fel ca mulți alții din familia noastră, fusese alcoolic. Trebuia să fii atent cu lucrurile astea, a zis mama. Nu mi-am dat seama dacă se referă la faptul că bărbații trebuie să fie atenți la băutură sau că noi trebuie să fim atente la bărbați. Înmormântarea avusese loc în casa mare, albă, care mirosea a gazon, din Roscommon. De atunci, mă întorsesem de două ori pe an s-o vizitez pe buni, care mai trăise opt ani. George şi Tom se uitau la televizor cu ea, iar eu mă duceam să spăl vasele.
— Bravo, zicea ea. Ai inițiativă.
La facultate, descrisesem anecdota asta ca pe un exemplu de condiționare patriarhală, dar, de fapt, mă simțisem superioară că făceam treabă, în timp ce băieții zăceau acolo ca nişte momâi.

Am întrebat-o pe mama ce să fac în privința lui Julian.

— Mai bine să nu-ți bagi nasul, a zis mama. Doar fii alături de el.

Mi l-a dat pe tata la telefon. A zis:

— Serile sunt mai lungi acum?

Am zis că da. El a răspuns că pentru unii e bine.

— Este, am spus eu.

Mă simțeam importantă pentru că, de data asta, eu nu mă puteam întâlni cu Edith. Mi-a trimis un SMS să ieşim şi am răspuns că-s ocupată. Mă refeream la faptul că vreau să fiu alături de Julian când se întoarce acasă, dar evident că nu puteam să-i spun ei asta. Aşa că probabil a crezut că sunt dinamică şi căutată în moduri pe care eram prea ocupată şi să i le explic. Ori asta, ori că trebuie să-mi gestionez timpul mai bine.

*

După o săptămână de la spitalizarea lui Miles, Julian m-a dus la Marriott, în Admiralty. Era prima dată când ieşeam împreună de-adevăratelea de la întoarcerea lui, la începutul lui septembrie. În lift, o femeie în haină de nurcă ne-a măsurat din ochi: mai întâi pe el, de parcă nu era sigură că are nevoie să fie atât de înalt, iar apoi pe mine, de parcă era sigură că am nevoie de o fustă mult mai lungă.

El m-a lăsat să comand pentru amândoi şi mi-a zis distras că îmi stă destul de bine părul. Am dezbătut dacă „destul“ amplifică sau diminuează un compliment. Am făcut o schemă pe un şervețel de hârtie şi am notat „destul“ între „puțin“ şi „foarte“. Era plăcut să fiu Edith pentru altcineva. Julian a desenat propria schemă, în care a plasat „destul“ între „foarte“ şi „extrem“ – în acest context, a precizat el. În alte contexte, aveam destul de multă dreptate. Am întrebat pe care „destul“ l-a folosit aici şi el a zis că se miră cum de i-a fost dor de mine în Londra.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, am zis.

A spus că i-am fost o prietenă bună.

— Vreau să fiu şi acum, am spus.

Scaunele erau tapițate cu materiale diferite, iar deasupra, pe pereți, atârnau tablouri cu stânci. Femeile din restaurant purtau rochii viu colorate, ca pentru a compensa costumele posomorâte ale bărbaților. Am început să

inventăm poveşti despre oamenii din jur. El a luat ca exemplu un cuplu pe care îl credea căsătorit, deşi eu eram convinsă că cei doi aveau o aventură.

— La Marriott? s-a mirat Julian.

Am zis:

— Scuze, am uitat că toată lumea e într-o bulă socială, în care cu siguranță se va întâlni cu cineva cunoscut, la un hotel de cinci stele.

Mă simțeam calmă aşa cum nu mă simțisem niciodată înainte de plecarea lui. Acum o aveam pe Edith, cu care să ies la întâlniri adevărate, aşa că nu mai aveam de ce să mă întreb dacă eu şi Julian suntem la întâlnire sau nu. Puteam pur şi simplu să mâncăm.

Mi-a spus că Londra se schimbase: nu pentru toată lumea, bineînțeles, ci pentru el. Nici o clădire nu mai era înaltă, în afară de Shard. Metroul era şi mai ponosit. Cel puțin, în ambele țări, femeia care rostea anunțurile era la fel de anxioasă când spunea vă rugăm să faceți loc pentru călătorii care coboară. S-a întrebat dacă pe ea o deranja să-şi audă vocea în stații. El nu ar fi acceptat pentru nimic în lume să şi-o audă pe a lui în difuzoare, în timp ce încerca să nu verse cafea pe el. Crezuse că nu observase caracterele chinezeşti peste tot în Hong Kong, dar în Londra indicatoarele i se păruseră goale fără ele, deşi capacitatea lui de a citi chineza era încă sub nivelul unui copil mic. Iar în ceea ce priveşte clasa de mijloc engleză, adică Londra: nu-i venea să creadă ce mulți albi erau acolo.

— Să nu pui piciorul în Oxford, atunci! am zis eu.

După aceea, am luat tramvaiul din Admiralty până pe Pottinger Street, apoi scările rulante exterioare. Firme, ca de obicei: Sunny Palms Sauna, Paris Hair Salon, Open Late SEX TOY SHOP (emfaza le aparține). Mi s-a părut amuzant că Julian putea să stea pe partea dreaptă a scărilor, arătând ca noi ceilalți, chiar dacă noi rămăseserăm, iar el plecase.

Mi-am dat seama că acum mergeam înaintea lui. Prima dată când mă invitase la prânz, ajunsese primul la scara rulantă de la metrou şi mă lăsase în față, pentru ca – am înțeles curând – diferența de înălțime să nu fie şi mai mare din cauza treptelor. Asta îmi dăduse emoții. Dacă se gândea la lucruri de genul ăsta, mă întrebam ce alte observații ar mai putea face. La douăzeci şi trei de ani, era prima dată în viața mea când ideea că cineva m-ar putea remarca nu mă mai umplea de o groază nespusă. Mai bine mai târziu decât

niciodată, bănuiesc.

Ajunşi în apartament, am făcut ceai de muşețel. Am spus:

— Ştiu că probabil nu vrei să vorbeşti despre Miles, dar sunt aici, dacă vrei.

— Mersi, Ava, a spus Julian.

Am stat pe canapea şi ne-am uitat la ştiri pe laptopul lui. A zis că se gândeşte să-şi cumpere un televizor adevărat. Am zis:

— Doamne, chiar că te apropii de treizeci de ani!

Guvernul din Hong Kong închisese trei lideri importanți ai studenților pro-democrație. Angajații McDonald’s din Regatul Unit făceau grevă din cauza contractelor „cu zero ore“. („Cum poți să fii atât de acord cu mine şi să nu-ți placă Corbyn?“ „Cred că diferența vine din părerile noastre apropo de întrebarea: ar fi în interesul țării să o transformăm într-un gulag?“)

Julian s-a jucat cu mânecile cămăşii şi a întrebat:

— Avem o dată de mutare?

— Poate peste două săptămâni.

— OK.

Am băut din ceai ca să pot să mă ridic şi să-mi mai pun apă.

— Dacă e în regulă şi pentru tine, am completat eu.

— Păi, a zis Julian, nu ai prea mult timp să-ți găseşti în altă parte.

— Locurile se eliberează rapid aici, am spus. Şi aş putea să închiriez într-un Airbnb, dacă ar fi nevoie.

— Adevărat. Ei, doar să ştii că eu nu mă grăbesc, dacă ai nevoie de mai mult timp.

Pe urmă s-a ridicat şi şi-a căutat încărcătorul de laptop. Chiar ar trebui să-şi cumpere altul, a zis. Şi dacă şi-ar cumpăra câte unul pentru fiecare priză din apartament, tot ar reuşi probabil să le piardă pe toate.

— Îmi pare rău pentru mesaj, am zis adresându-mă pernuței pe care o țineam în brațe. A fost un accident.

— Se mai întâmplă, a spus el, de parcă oamenii îi trimiteau mereu declarații incoerente despre cei cu care şi-o trăgeau.

Asta nu era imposibil. Prietenii lui erau destul de ciudați.

— Deci, Victoria… am zis eu.

Nu ştiam dacă mai venise între timp, nu observasem.

— De unde ai…
— Sunt o persoană foarte inteligentă.
— Nu te deranjează?
— Nu, am zis. M-a deranjat, dar dacă eu am pe cineva…
A râs.
— Sper să nu-mi reproşeze nimeni greşelile la fel de mult.
Nu înțelesesem niciodată de ce bărbații cred că femeile cu care au făcut sex ar vrea să-i audă vorbind de rău alte femei cu care au făcut sex. Ar trebui să fii o egocentrică absolută, m-am gândit eu, să crezi că bărbații aceia nu au vorbit la fel şi despre tine. Cel mai rău lucru pe care Julian îl spusese despre Kat fusese că e „simpatică“ şi ăsta era unul dintre motivele pentru care aveam încredere în el. Nu era treaba mea să mă deranjeze că acum făcea şi spunea lucruri care nu-i stăteau în obicei, dar mă îngrijora.
M-am dus la fereastră ca să nu fie nevoit să se uite la mine şi am întrebat:
— Vrei să rămân până când o să se simtă Miles mai bine?
— Doctorul a zis că o să se recupereze în câteva săptămâni, a spus Julian.
Am şters cu degetele nişte pământ căzut dintr-un ghiveci de pe pervaz, pe urmă m-am dus la gunoi şi l-am scuturat de pe mâini. Planta era un cadou de la Edith. Spusese că nu am cum să mă simt în siguranță într-un loc în care nu creşte nimic.
— Pot să rămân, am zis. Dacă ar ajuta.
Mă aşteptam să spună „dacă vrei“ şi să am nevoie de o jumătate de oră ca să-mi dau seama dacă s-ar putea descurca fără mine. Femeile au grijă de bărbați şi îi lasă să creadă că nu e aşa. Ştiam că nu e corect să-l compar pe Julian cu cineva care nu fusese educat toată copilăria că numai femeile şi săracii plâng, dar mi-am adus aminte că Edith îmi mulțumise pentru cum mă purtasem cu doamna Zhang.
— De ce bem ceai? a întrebat Julian. Hai să bem Pinot Noir!
— Chambertin sau Clos de Vougeot?
— Ăsta nu e accentul meu.
— Bine, dar care dintre ele?
— Stai aşa, să-mi bag, încă avem Clos de Vougeot?
Parcă l-am auzit gândind: Şi ne-a dat ceai.
Mâna mi-a alunecat când am turnat, aşa că aproape i-am umplut paharul.

Am început să mă scuz, dar Julian a zis că nu merită să-mi cer scuze pentru aşa ceva. I-am zis că arată bine, iar el a răspuns că asta e surprinzător, fiindcă aplicația care măsoară poluarea aerului, pe care i-o arătasem eu, fusese la fel de negativă în Londra ca şi în Hong Kong. I-am mărturisit că o ştersesem cu mult timp în urmă. El a spus că e tipic pentru noi. Avea dreptate, deşi nu eram sigură în ce privință.

— Nu te simți obligată, a spus Julian, dar aş aprecia dacă ai rămâne.

— O să rămân, am zis. Îmi face plăcere.

— Ca prieteni. Până când o să ştiu că se simte bine.

„Prieteni“ putea să însemne orice.

41
Octombrie

Era 1 Octombrie, Ziua națională. Eu şi Julian ne-am oferit s-o petrecem cu Miles, dar el a râs şi a zis că are deja alte planuri. Edith a sugerat să vedem artificiile din portul Victoria. Nu eram sigură ce avea de gând de-l invita şi pe Julian, dar nu am întrebat-o nimic. El a fost de acord să vină.

Mergând prin mulțime, m-am gândit la concluziile pe care le putea trage lumea văzându-ne. Un bărbat înalt şi blond şi două femei scunde, brunete. Doi albi, o asiatică. Nu puteam fi rude, dar eram prea diferiți pentru a alcătui un grup evident de prieteni. Hainele lui Edith păreau cele mai scumpe, aşa că noi puteam fi asistenții ei personali. Dar de ce petreceam Ziua națională împreună? Poate eu şi Julian eram prietenii lui Edith de la universitate şi veniserăm din Londra pentru o săptămână. Studiaserăm cu toții la acelaşi colegiu de la Oxford, iar eu şi Julian eram căsătoriți şi o vizitam pe Edith după întoarcerea ei în Hong Kong, ca să ne ajute să facem o incursiune în cultura locală. Îți poți da seama dintr-o privire că o femeie este lesbiană? Este una dintre superputerile atribuite femeilor cărora le plac femeile, dar era evident că eu nu o avusesem niciodată.

Edith a găsit o poziție bună şi i-a zis lui Julian să se folosească de înălțimea lui ca să ne facă loc.

— E minunat, nu-i aşa? a zis el fără să ridice intonația. O zi frumoasă în

aer liber cu fetele mele.

Edith l-a şâşâit şi el a râs.

— Ce, a zis, îți faci griji că n-o să auzi artificiile din cauza mea?

Eu am stat în mijloc. De fiecare dată când exploda un artificiu, o strângeam de mână pe Edith. Julian îşi întindea gâtul în față, de parcă voia să pară mai atent decât era. Ştia – la fel şi eu – că în Londra nu era sărbătoare legală şi clienții lui vor aştepta răspunsuri în cel mult o oră. Lucrurile stăteau la fel şi pentru Edith, numai că ea rezolvase mai multe prin telefon pe drumul până acolo, aşa că fereastra ei orară se termina mai târziu. La început, m-am întrebat ce gânduri au alungat pentru a face spațiu considerațiilor prezente. Numai că nu se susținea din punct de vedere ştiințific. În realitate, creierul creează celule noi pentru a stoca informațiile pe măsură ce le primeşte. Nu-mi plăcea acest lucru şi îmi părea rău că mă gândisem la el, pentru că asta însemna că ei deveneau tot mai deştepți față de mine pezi ce trece.

Artificiile de deasupra noastră au explodat în roşu, alb şi auriu. Copiii au strigat şi eu m-am întrebat dacă erau sunete pe care nu puteau încă să le pronunțe în cantoneză.

După aceea, am condus-o pe Edith la stația Sai Ying Pun. Înăuntru, era o pictură murală care înfățişa oameni dezamăgiți de viața urbană. Edith a spus că s-a simțit bine şi că îi place Julian. Pe urmă a întrebat dacă mi-am găsit apartament.

— Mă gândesc că pe la jumătatea lui octombrie, am zis eu.

— Te gândeai că la sfârşitul lui septembrie, ultima dată când am întrebat.

— Tatăl lui a făcut un atac de cord.

— Ştiu că vrei să fii o prietenă bună, a zis Edith, dar nu cred că el le-ar cere asta celorlalți prieteni ai lui.

— Asta pentru că ceilalți prieteni ai lui sunt sociopați.

— Chiar şi aşa.

— Doar câteva săptămâni.

— Dacă eşti sigură, a zis ea.

Ne-am îmbrățişat şi ea a trecut de turnichete. Am rămas până când a dispărut în mulțime ca să văd dacă o să privească în urmă, dar nu a făcut asta.

*

Elevii mei reîncepuseră şcoala, deşi la cursurile mele continuaseră să participe şi pe durata verii. Cei de şapte ani erau la jumătatea modulului despre sintaxa frazei. La câteva zile după artificii, am avut o lecție despre substantivele generice şi cele specifice. Eu nu auzisem de distincția asta înainte să deschid manualul. De exemplu, „legume“ este un substantiv generic, iar „sfeclă“, „morcovi“ şi „broccoli“ sunt specifice. E mai bine să foloseşti substantive specifice, pentru că astfel scrisul tău devine mai precis şi mai interesant.

Capitolul conținea o scurtă explicație, urmată de un exercițiu: o pagină A4 împărțită în coloane. În stânga, erau diverse substantive generice. În dreapta, trebuia să completezi cel puțin trei substantive specifice corespunzătoare. Le-am spus copiilor că au voie să folosească dicționarele cantonez-englez.

Cynthia Mak a întrebat ce să treacă în dreptul cuvântului „oameni“. Însemna „soră“, „frate“, „tată“ sau „profesor“, „doctor“, „artist“ sau –

— Toate se potrivesc, am spus eu.

— Dar dacă trec „soră“, „frate“, „tată“ la „oameni“, atunci aici ce mai pun?

A arătat spre caseta marcată drept „familie“.

— Bine, nu le pune pe astea. Pune „profesor“ sau ceva.

— Şi atunci aici? a zis ea arătând spre rândul cu „profesii“.

— Bine, altceva pentru „oameni“.

— Oameni fericiți, oameni trişti?

— „Oameni fericiți“ nu este un substantiv specific, ci un substantiv generic şi un adjectiv.

— Şi atunci ce să scriu?

Ne-am uitat una la alta. Într-adevăr, era o provocare să descrii oamenii într-un fel care să nu aibă o legătură imediată cu felul în care câştigă bani sau cu poziția lor în cadrul familiei. Am zis:

— Ce spui de prieten, iubit, coleg?

— Nu vreau să scriu „iubit“.

Nu puteam s-o învinuiesc că pune atâtea întrebări despre exercițiu. „Prieten“, „duşman“ şi „coleg“ nu păreau destul de specifice față de

„persoane“ ca „măr“ față de „fructe“. Un măr ar fi tot fruct şi dacă nu ar avea alte mere în apropiere, dar nu poți să fii duşmanul cuiva fără ca acesta să-ți stea în preajmă, pentru a completa definiția. Aceeaşi problemă s-a ivit şi pentru sugestiile mele precedente. „Familia“ se referă la relații, iar „profesia“ e creată de structuri externe, care îi dau un sens. E adevărat că „adult“, „copil“ şi „adolescent“ sunt autonome. Dar tot mi se părea deprimant că felul în care ne specificăm – felul în care ne facem precişi şi interesanți – se referă la stadiul nostru de dezvoltare şi la distanța probabilă față de moarte. Fructele nu au problema asta.

*

Chiar şi un britanic atât de britanic şi de masculin ca Julian avea cu siguranță limitele lui în ceea ce priveşte lucrurile pe care se poate preface că nu le observă – auditiv, dacă nu emoțional – aşa că, de la întoarcerea lui, în urmă cu câteva săptămâni, eu şi Edith ne întâlneam în hoteluri dedicate. Primul se afla pe Lockhart Road în Wan Chai. Edith mi-a zis că acolo se închiriază camere cu ora, motiv pentru care mi l-am închipuit ca pe ceva strident, dar era tapițat şi gestionat ca orice alt local ieftin. Singura diferență era că trebuia să predai camera mai devreme. Cearşafurile miroseau a curat, probabil pentru că fuseseră date cu spray în acest scop. Am rezervat toată seara, ca să ne putem uita la televizor după aceea.

— Aş vrea să le putem spune celorlalți, am zis eu în timpul reclamelor.

— Îmi place să am un secret, a zis Edith.

— M-ai plăcea dacă nu ar fi secret?

— Nu ştiu. Am putea încerca să le spunem celorlalți şi vedem atunci dacă mă mai interesezi.

— Cui să spunem?

— Familia mea nu e pregătită, a răspuns ea. Le-am zis lui Cyril şi Tony despre noi. Cei de la Cambridge ştiu că sunt lesbiană, dar nu cred că mai ştie cineva. Bănuiesc că aş fi expusă dacă le-aş prezenta-o pe iubita mea.

Se exprima formal când încerca să fie amuzantă. Uneori mă deranja, dar ştiam că aşa face ea față situației.

— Cine mai rămâne atunci? am zis.

— Julian, bănuiesc.

— Dar el ştie deja.

— Păcat, a zis Edith. Ar fi fost aşa de bine dacă i-am fi spus împreună. Ar fi făcut: „O, ce mă bucur pentru voi, fetelor, sunt emoționat că ați fost deschise cu mine, nu e minunat că ne spunem ce simțim?“

— L-ai imitat perfect pe Julian. Preț de o secundă, chiar am crezut că e aici.

Nu s-a prins de glumă – în orice caz, nu a râs – aşa că am adăugat:

— Dar poți să-i zici. Numai să nu te aştepți la cine ştie ce reacție.

Nu se uita la mine. Nu mi-am dat seama dacă e intenționat, dar nu am vrut să insist pentru că, dacă mă uitam eu la ea şi ea nu se uita la mine, atunci aş fi ştiut că e intenționat.

A continuat:

— Crezi că o să le zicem vreodată celorlalți?

— Nu m-ar deranja, am spus.

— Să le spunem sau să nu?

— Oricare. Cum vrei tu.

— Dar vreau să fie cum vrei tu, a zis Edith.

Pe urmă a râs uşor. Mi se părea că efectul de atenuare e mai puternic în scris.

— Nu e nevoie să discutăm despre asta acum, am zis.

— Exact asta ar spune Julian.

— Ce legătură are el? am întrebat.

— „Vorbim despre asta mai târziu“ şi pe urmă nu mai vorbim, de fapt.

— Nu cred că ți-am spus vreodată asta.

— Ce, a zis Edith, crezi că ți-am pus microfoane în apartament?

— Pe cuvânt că nu-mi amintesc să-ți fi spus vreodată asta.

— Ba ai spus. Poți să crezi sau nu. Şi nu vreau să te bat la cap, dar…

— Mă ocup de asta.

— Sper.

42

În a treia săptămână din octombrie, Edith a spus că ar trebui să facem

ceva responsabil din punct de vedere social. Julian a adus sacii de plastic. Ne-am plimbat de-a lungul plajei şi am adunat gunoaiele. Julian s-a plâns că nu are nici un rost, pentru că, dacă ne întoarcem a doua zi, vom găsi alte gunoaie aruncate pe țărm. Edith l-a întrebat dacă a auzit de parabola cu omul care arunca stele de mare în apă. Julian a răspuns că da şi că, după părerea lui, e o prostie, pentru că omul ar fi trebuit să încerce să determine cauza crizei stelelor de mare, nu să o peticească. Ea a întrebat dacă se referă la confiscarea mijloacelor de producție, iar fața lui a spus: de ce toți cei pe care îi cunosc sunt sclavi de birou sau bolşevici săriți de pe fix sau, în cazul ăsta, şi una, şi alta.

Am continuat până când pe țărm nu au mai rămas gunoaie, pe urmă am legat sacii şi i-am aruncat. Julian a spus că toate containerele de reciclare sunt doar de ochii lumii şi că gunoiul se duce amestecat la groapă, unde probabil o să facă mai mult rău decât dacă l-am fi lăsat pe nisip. Edith a răspuns că, dacă are el o idee mai bună de petrecut următoarea sâmbătă responsabilă social, atunci n-are decât să planifice el următoarea excursie în trei. El a întrebat-o dacă e sigură că trebuie să existe o excursie următoare.

Nu m-am amestecat. Aveam alte lucruri pe cap.

S-au ciorovăit din nou când a fost vorba să mâncăm undeva. Edith a sugerat o pizzerie. Julian a zis că, pentru aşa ceva, e mai ieftin şi mai bine în Londra. Edith a remarcat că nu suntem în Londra, aşa că nu vede relevanța observației lui. Până la urmă, ne-am dus să mâncăm fructe de mare la Boathouse pe Stanley Main Street, unde nici unul dintre ei nu voia, dar asta i-a dat fiecăruia satisfacția că celălalt nu a obținut ce a vrut. Terasa avea vedere spre golf. Edith şi Julian au comandat un platou cu languste şi scoici. S-au chinuit să-i facă loc lângă macii falşi de pe masă. Eu mi-am luat supă de ciuperci şi nu am mâncat-o.

Chelnerița de la Boathouse ne-a adus nota. Am întrebat-o pe Edith dacă în cantoneză există o expresie care să însemne „minciună prin omisiune“. A zis că nu-i vine în minte o traducere directă, dar că exista pe vremuri un serial TV, un thriller, numit *Lives of Omission*, despre poliția din Hong Kong. În rolul principal juca Michael Tze. A fost anulat după treizeci de episoade.

Julian a spus:

— De unde ai timp să te uiți la atâtea porcării la televizor?

— Cel mai mult m-am uitat când eram la şcoală, a spus Edith. Şi, de fapt, serialul ăsta e chiar bun. A fost nominalizat la o mulțime de premii.

— Care?

— Nu contează.

Păreau cordiali, dar aşa era mereu. Mă întrebam ce gândesc, de fapt, şi ştiam că, cel puțin în cazul lui Edith, gândurile acelea erau probabil ostile. Voiam să înțeleagă că Julian nu mă trage înapoi în vechea noastră dinamică. Faptul că avea nevoie de mine era ciudat şi nou. În plus, tatăl lui fusese bolnav. Părea ridicol să trebuiască să-i explic lui Edith de ce nu puteam să-l abandonez acum. Pe de altă parte, ştiam că abuzasem de încrederea ei şi că îmi încălcasem din nou promisiunea, de la prima scuză, rămânând cu Julian şi după expirarea termenului inițial. Cu această interpretare a evenimentelor, care probabil era cea sănătoasă, nu îmi cerea prea mult dacă voia să nu mai locuiesc cu bărbatul cu care mi-o trăsesem şi în privința căruia o mințisem. Dar ce fel de om îşi făcea bagajele când tatăl prietenului său tocmai ieşise din spital? Asta e problema – m-am gândit eu – când investeşti emoțional în doi oameni articulați, care îşi pledează cauza elocvent. (Julian nu făcuse neapărat asta, dar i-o susținusem eu, folosind genul de analiză pe care ar fi folosit-o el.)

— Şi tu, Ava? a întrebat Julian.

— Te întreabă ce părere ai despre Martin Schulz, a zis Edith. Liderul social-democraților germani? Julian îl place. Eu nu.

— Atunci nici eu, am zis şi Julian a felicitat-o pe Edith că are un lacheu aşa loial.

Fusese însorit când intraserăm în restaurant, dar la plecare grindina cădea cu atâta forță de parcă era mitraliată. Aveam o singură umbrelă ieftină, care părea complet nepregătită pentru sarcina care o aştepta. Au zis să o țin eu. Fiind de înălțime medie, aveam s-o țin la cea mai corectă înălțime pentru toți trei.

La sfârşitul lui octombrie, la o săptămână de la excursia pe plajă, m-am dus cu Edith într-o cafenea-librărie pe Park Road. Avea o uşă roşie şi abajururi din răchită, ce atârnau din tavan. Am adus cafea şi brioşe, iar Edith a citit cu voce tare dintr-un articol din *Scientific American*.

„Conform unui studiu recent, capacitatea noastră de a interpreta propoziții poate deriva din memoria procedurală“, a citat ea. „Acelaşi sistem simplu de memorie datorită căruia câinii noştri învață să şadă la comandă.“

Memoria procedurală stochează abilități precum înotul şi mersul pe bicicletă, iar memoria declarativă este pentru evenimente şi amintiri. Alcătuieşti expresii oglindind tipare din propozițiile pe care le-ai auzit în trecut. De exemplu, Edith putea să spună „Îl ai la tine?“, iar eu, „L-ai luat cu tine?“. În copilărie, auziserăm versiuni diferite şi, conştient sau nu, acum le reproduceam.

— Dar eu nu zic „L-ai luat cu tine?“, am protestat. Zic la fel ca tine. Şi tu nu ai auzit în copilărie engleza britanică. Ai zis că aveai accent american până să te duci la şcoala cu internat.

— E un exemplu, Ava.

Căutam nod în papură ca s-o fac să vorbească, dar, de fapt, toată treaba asta mi se părea reconfortantă. Eram mai puțin responsabilă pentru ce ziceam, dacă doar absorbisem totul de la alți oameni. Dacă cineva spunea ceva ca să mă rănească, asta însemna nu că aşa intenționase, ci că fusese înconjurat de oameni răutăcioşi în trecut. Şi dacă voiam să lansez replici criminale şi să nu trădez încrederea celor din jur, nu trebuia decât să-i ascult pe oamenii pe care voiam să-i imit. Creierul meu avea să turuie expresiile lor.

— Dar e deprimant, am zis – şi de data asta, mai mult ca să aud răspunsul lui Edith. Cuvintele noastre nu înseamnă nimic.

— Nu cred că selectarea conținutului este procedurală, ci doar felul în care folosim gramatica pentru a-l exprima.

Pe urmă s-a dus să cumpere o carte. A aşezat-o în secțiunea din mijloc a genții, când s-a întors. După atitudinea ei, era evident că se aştepta să abordez subiectul pe care îl tot evitaserăm.

— Îmi fac griji pentru el, am zis. Bem vin şi îmi povesteşte lucruri. Nu

cred că mai are cu cine să vorbească, în afară de mine.

— Ce fel de lucruri îți povesteşte?

— Crede în Dumnezeu.

— Chiar este nevoie să locuieşti cu el ca să aveți dezbateri teologice?

— Nu dezbatem, am zis.

Fața ei era impasibilă, aşa că şi eu mi-am păstrat-o pe a mea la fel.

— Mie nu prea-mi pasă.

— Ăsta nu mi se pare un contraargument aşa puternic cum crezi tu.

O spusese calm.

— Edith, prea eşti avocată.

Voiam să sune jucăuş. Nu a fost aşa.

— Ava, prea eşti nehotărâtă.

Era tot calmă şi o uram că putea să se prefacă mai mult decât mine. Probabil Edith nu simțea la fel de intens ca mine. Avea un avantaj nedrept. Sau avea aceeaşi intensitate a emoțiilor ca mine, dar sentimentele ei erau normale şi adecvate, în timp ce ale mele erau bolnăvicioase şi îndreptate spre cine nu trebuia.

— Nu sunt nehotărâtă, am zis. Te iubesc.

Ceea ce era adevărat, altfel nu aş fi urât-o.

— Dar nu o să le întorc spatele tuturor celorlalți. E tipic pentru tine. Eu sunt într-o țară în care nu am pe nimeni în afară de tine, la propriu – nu mi-am văzut familia de peste un an – dar pentru tine nu e de-ajuns.

— În primul rând, a zis Edith, e necinstit să iei „Te rog să nu locuieşti cu un tip cu care ți-o trăgeai înainte“ şi s-o înlocuieşti cu „Te rog să te izolezi de toți cunoscuții tăi“.

Vocea i-a tremurat pentru prima dată. Am fost mândră de mine.

— Asta este consecința practică a ceea ce-mi ceri, am zis.

— Lasă-mă să termin. Asta a fost prima chestie.

A ridicat un deget, de parcă urmărea o ordine de zi. Combinația dintre gestul acesta şi tonul ridicat m-a îngrozit.

— În al doilea rând, mănânci rahat că nu ai pe nimeni.

Al doilea deget, ca să arate că eram la punctul doi.

— Colegii tăi te invită tot timpul să ieşi cu ei şi nu te duci niciodată. Fostele tale colege de apartament nu-ți scriau să vă mai vedeți? Şi Victoria a

zis că nu-i răspunzi niciodată la mesaje.

— Nu e o idee bună s-o amesteci pe Victoria în discuția asta.

— Eu – în fine, nici nu vreau să ştiu.

— Auzi, Edith, am zis, apropo, ce s-a mai întâmplat cu multele tale păreri despre legătura dintre monogamie şi patriarhat?

Edith a luat un şervețel şi a strâns firimiturile pe el.

— Cred că aici sunt mai relevante părerile mele despre minciună, a zis ea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă tu chiar crezi că nu e nimic greşit în a te culca cu mai mulți oameni în acelaşi timp – şi ai dreptate, nu e – atunci de ce m-ai mințit?

— Iar răscoleşti trecutul.

— Îmi pare rău dacă sentimentele mele după ce am fost mințită se revarsă unde nu le vrei, a zis Edith, dar, la fel ca părerile despre monogamie şi patriarhie, şi astea sunt multe.

Renunțase să mai enumere pe degete punctele de pe ordinea de zi.

— Ai zis că m-ai iertat, am spus.

Edith a şters iar masa, cu alt şervețel, deşi nu mai avea ce să şteargă. S-a uitat la el, mototolit şi gol, pe urmă l-a pus cu grijă în ceaşca ei goală de cafea.

M-am uitat prin cafenea. Era aglomerat, dar la fel era peste tot în Hong Kong. Cărțile erau amenințătoare. Le uram – mirosul prăfos, senzația de tablă de scris.

În cele din urmă, Edith a spus:

— Când am zis eu că te iert pentru că m-ai mințit?

— Ai zis că vrei să-l cunoşti şi acum v-ați cunoscut, am răspuns.

— Scuze dacă mă agăț de detalii, dar nu cred că asta înseamnă că te-am iertat.

— Deci o să-mi scoți ochii cu asta toată viața.

— Nu, Ava, a zis ea. O să-ți scot ochii cu asta până când o să faci ceva să-mi arăți că sunt importantă pentru tine măcar o zecime din cât eşti tu pentru mine.

— Ai atât de multe, am zis. Ai o familie mare şi e aproape toată aici. Te iubesc cu toții. Chiar şi doamna Zhang te iubeşte. Câştigi de două-trei ori

mai mult decât mine şi, din câte ştiu, te lasă să faci pipi. Ai prieteni.

— Dacă vrei, putem să ne întoarcem la faptul că îi respingi pe toți cei care vor să fie prieteni cu tine.

— Pe tine nu te-am respins.

— Nu? a zis Edith. Eu te invitam mereu să ieşim. Mă gândeam: e jalnic, şi aşteptam să văd dacă o să mă inviți tu, după care, atenție, gândindu-mă în continuare că e jalnic, cedam şi te chemam. Şi ştii mult mai multe despre mine decât ştiu eu despre tine. Adevărul este că-ți place Julian pentru că îți confirmă impresia asta pe care o ai despre tine că eşti o persoană detaşată. O mulțime de oameni sunt gata să-ți ofere intimitate. Asta te îngrozeşte. Preferi să simți că nu o să te iubească nimeni niciodată.

— Prietenia mea cu Julian nu e treaba ta.

— Mă faci să mă simt ca şi cum nu aş fi destul de bună pentru tine.

— Edith, am spus, tu mă faci să mă simt tot timpul ca şi cum nu aş fi destul de bună pentru tine.

Şi-a luat poşeta cu fermoarul închis peste cartea dinăuntru, a aşezat farfuriile una peste alta, apoi a pus amândouă ceştile peste cea de sus.

— Vino şi stai cu familia mea, a zis. Vino în seara asta.

— Ce?

— Avem o cameră liberă. Doamna Zhang te place. Avem nevoie de a patra persoană la mah-jong. Fă-ți bagajul şi vino.

— Asta e o amenințare?

— Nu, a zis Edith. Mă despart de tine dacă nu faci asta, dar ca să te amenință, ar trebui să fie ceva de care să te temi.

Am spus:

— Mă despart oricum de tine.

Edith a râs, a dus farfuriile la tejghea şi a ieşit.

44
Noiembrie

La Starbucksul de pe Caine Road, am scris nişte scuze false şi leneşe. Am tastat direct în aplicația de mesagerie, la început pentru că am crezut că asta

m-ar forța să le trimit, din moment ce Edith ar vedea că scriu. Nu a funcționat, dar am continuat pentru că – cu claritatea care mă caracterizează – m-am gândit că ar aduce ghinion să trec la notițe. În prima schiță, ziceam: îmi pare rău. În versiunile ulterioare, am elaborat. Faza aia cu „mă despart de tine“ a ieşit procedural, am zis. Dar Edith era de părere că memoria procedurală hotăra doar cum spui, nu şi ce spui, aşa că asta nu avea să ajute.

Decorul cafenelei în verde şi maro m-a trimis cu gândul la copaci pe moarte. Nu am salvat ce scrisesem, ci am păstrat şablonul în cap pentru versiunea următoare. Formatul de bază mi s-a întipărit atât de bine în minte prin repetiție, încât aproape am început să simt că reacția mea avea logică. Pe urmă m-am uitat la brioşa cu afine abandonată, cu care împărțeam masa, şi mi-am amintit care era, de fapt, situația.

Versiunile precedente erau toate versiuni ale acesteia:

> nu ştiu de ce am spus asta. nu vreau să mă despart de tine. dar poți să înțelegi de ce mi-e frică să mă mut din apartament? casa lui julian e şi casa mea. aşa că m-am panicat şi am zis o prostie, nu asta am vrut. n-am putut să mă mişc după ce ai plecat. am rămas acolo şi am inspirat mirosul cărților moarte. am numărat silabele, ca să văd diferențele dintre pronunția mea şi a ta. asta ar putea fi important, dar poate că nu e.

Săptămâni întregi am ținut-o aşa. Octombrie a devenit noiembrie şi eu tot nu aveam iubită. M-am întrebat dacă aş putea scrie un poem despre asta.

Pentru că tastasem prima schiță de scuze în Starbucksul de pe Cain Road, am simțit că ar aduce ghinion dacă aş schimba locul. Bariştii au început să mă recunoască, ridicând astfel la trei numărul total al cafenelelor din Hong Kong care mă ştiu. Nu-mi păsa. Dacă voiau să se uite la părul meu slinos şi la puloverele pătate de pix şi să decidă că persoana aceea sunt eu, n-aveau decât. Nu mă mai dădeam cu ruj şi mă îmbrăcam cu orice găseam pe jos dimineața, ceea ce practic însemna că purtam aceleaşi haine în fiecare zi.

> când eram împreună simțeam prea mult uneori şi mă duceam şi vorbeam cu el ca să mă calmez. el nu mă face la fel de fericită sau de tristă cum mă faci tu. asta înseamnă că țin mai puțin la el, dar şi că mi-e greu să renunț la el de tot. e precum curentul golfului. ai auzit de curentul golfului? ține irlanda la o climă temperată.

Prima dată când m-a întrebat Julian ce s-a întâmplat, i-am spus că sunt la ciclu. Era atât de ignorant în ceea ce priveşte funcționarea corpului feminin, încât am lungit alibiul ăsta primele două săptămâni de după despărțire. Pe

urmă, am spus că situația de acasă e dificilă.

— În Irlanda? a zis el.

— Tu ce crezi? am răspuns.

Nu aveam pe nimeni cu care să vorbesc. Tom n-ar fi înțeles. Tony sau Cyril ar fi putut, dar îi cunoscusem prin intermediul lui Edith, aşa că nu ar fi fost potrivit să-i caut. Ne întâlniserăm doar de câteva ori şi încercaseră să mă placă de dragul lui Edith. Şi cu siguranță le spusese ea deja. Mă urau. Eram o persoană rea care nu ştia cum să iubească.

Pentru prima dată de nu ştiu cât timp, am ieşit la băut cu profesorii de la centru în LKF. De pe acoperiş, liniile oraşului se vedeau ca nişte partituri. George Sand îl iubise pe Chopin, iar el îi murise – „Neglijent“, pufăise Edith. Îi ascultaserăm mazurcile pe laptopul meu cu lumina stinsă. Ecranul albastru era un far ce stătea de strajă. Mai târziu, Edith a spus că există o aplicație care face culorile calde pe timp de noapte. Te ajută să dormi. Am încercat-o, dar nu mi-a plăcut nuanța portocalie.

Profesorii m-au făcut să mă comport ca şi cum aş fi fost fericită.

— Hai să dansezi! m-a chemat Madison din Texas.

M-am dus/am dansat. Un bărbat m-a întrebat cum mă cheamă.

— Kitty, am răspuns.

El a zis că ăsta e nume de stripteuză.

— De ce ai spus asta? m-am mirat.

El a explicat că fusese o glumă. Am întrebat în ce consta umorul şi el a explicat că e amuzant pentru că, în realitate, nu sunt stripteuză. Am pretins că mi-e rău şi m-am dus la toaletă, unde am stat într-o cabină şi am scris „îmi pare rău“, după care am şters, iar am scris, iar am şters.

*

— Cine a pictat Mona Lisa? a întrebat una dintre fete.

— Leonardo da Vinci, am răspuns.

Indiferent cât de sumbru era totul în rest, puteam să mă scufund destul în lumea lor cât să fiu mulțumită de mine că ştiu astfel de lucruri. Şi nu era vorba doar despre oameni celebri. Le spuneam ce verb să folosească pentru cuțit („a tăia“) şi simțeam că fusesem dotată cu unul dintre creierele bune. De asta devin oamenii profesori, îmi ziceam. Nu ca să-i ajute pe ceilalți. Ci

ca să fie întotdeauna cei mai isteți din cameră sau măcar să fie considerați astfel de alții, care să le dea jobul ăsta, pentru care să-i şi plătească. În realitate, era mai impresionant că elevii mei de opt ani ştiau că există Mona Lisa decât că ştiam eu cine o crease.

Mi-au spus că citiseră la ştiri că Leonardo da Vinci aparținuse unui – „cult“, am completat eu – şi că lăsase – „simboluri“ am zis – în tablou. I-am întrebat dacă se referă la Illuminati, desenând un triunghi cu arătătorul în aer. Ei au răspuns „poate“. Mona Lisa avea mici cifre şi litere pictate în ochi. Erau invizibile de departe, dar se vedeau dacă foloseai o – „lupă“.

— Domnişoară, v-ați dus la Paris? a întrebat unul dintre băieți.

Voia să spună „ați fost vreodată“, dar am înțeles şi aşa. Am răspuns că „am fost“ şi am sperat să deducă singur unde greşise. Copiii au desenat Turnul Eiffel pe tablă.

— Termin, a zis Phillip Goh.

I-am amintit să folosească „terminat“ sau, şi mai bine, „am terminat“. I-am bifat răspunsurile mecanic. Dacă toți ar fi la fel de buni ca Phillip, m-am gândit, atunci în curând aş putea fi înlocuită de inteligența artificială. Într-un fel, asigurându-mă că elevii fac un anumit număr de greşeli, îmi păstram jobul. Am scris „Super!“ în partea de jos a paginii, conştientă fiind că şi un computer ar putea să facă asta.

Altcineva a zis:

— Domnişoară, aveți soț?

*

Schițele de mesaj către Edith progresau de la de-a dreptul miloage către şirete şi confesive.

> nu-mi vine să cred că mă crezi detaşată. am mai multe sentimente decât sistemul nervos central. dar nu asta ai spus, nu? ai spus că vreau să *cred* că sunt detaşată. ştii ce, asta e adevărat. lumea mă ura la şcoală. la facultate, nu am mai dat nimănui ocazia. simțeam că sunt în întregime un secret. ştiu acum că doar îmi plăceau fetele, dar credeam că trebuie să ascund tot. credeam că, dacă las pe cineva să mă cunoască, o să afle ce e în neregulă cu mine. şi atunci nu doar că o să ştie celălalt, dar o să ştiu şi eu.

Nici pe ăsta nu l-am trimis.

*

La jumătatea lui noiembrie, eu şi Julian l-am însoțit pe Miles la Catedrala St. John. Am mers pe Garden Road spre clopote. Exteriorul era banal, ca al tuturor bisericilor. Pe turn erau inscripționate literele „RV“, Regina Victoria. La interior, mi-a amintit de catedrala catolică din Dublin: pereți crem, lemn închis la culoare. Miles a spus că una dintre strane încă poartă blazonul familiei regale. Fusese rezervată pentru vizita lor înainte de transferul suveranității. Am încercat să-mi închipui o viață atât de restricționată, încât, oriunde ai merge, să fie prestabilit unde îți parchezi fundul. Deşi expunerea săptămânală la mulțimile de săraci era bună pentru constituție, nu puteau risca să se şi aşeze lângă ei. Fericiți cei blânzi, dar mai la distanță, unde să nu-i miroasă nimeni.

Mai târziu, Julian m-a scos la prânz la Sorabol, pe Percival Street. M-a învățat cum să pronunț *jaengban guksu* şi că sistemul coreean de scriere este o combinație dintre un alfabet şi un silabar. Voiam să ajungă mai repede şi mai vioi la concluzii, eram conştientă că asta ar fi însemnat să fie cu totul altă persoană şi ştiam exact cine era persoana aceea.

La plecare, şi-a aprins o țigară.

— Înțeleg că nu vrei să vorbeşti despre ce se întâmplă cu tine, a zis el.

— Nu, am zis. Dar mersi.

*

Edith nu-mi deschisese poveştile de pe Instagram de la despărțirea noastră, cu o lună în urmă. Ştiam că asta nu înseamnă neapărat că nu se gândeşte la mine, pentru că nici eu nu le vedeam pe ale ei, dar mă gândeam tot timpul la ea, numai că ea era ocupată şi plăcută, iar eu, nu. Am descoperit o şmecherie: puteam să deschid povestea de alături, pe urmă să glisez pe jumătate spre dreapta şi să văd o parte din postarea lui Edith, fără ca Instagram să înregistreze că am deschis-o. Odată, am glisat din greşeală până la capăt. Aproape am scăpat telefonul din mână. Conținutul în sine nu justifica această anxietate: era o poză cu un *chai latte* în Sheung Wan. Am făcut oricum o captură de ecran, pentru că Edith avea să afle că o urmărisem şi voiam să păstrez ceva din experiența asta.

Îmi doream ca cineva să ne rănească pe mine şi pe Edith într-un mod care să ne unească, de exemplu, să ne jefuiască economiile de-o viață sau să

posteze poze pe care ni le trimiseserăm una alteia online. Pe urmă, am fi urât persoana care furase de la noi sau postase poze intime cu noi din răzbunare sau mai ştiu eu ce ne făcuse şi ne-am fi plăcut din nou, fără să trebuiască să fiu eu curajoasă. Nu voiam cu adevărat să se întâmple asta, bineînțeles. Doar că orice mi se părea mai uşor decât să-mi cer eu scuze. Fusesem îngrozită de Edith când amenințase că-i pune capăt. Nu puteam să-mi cer scuze acum, pentru că aş fi simțit din nou frica aceea.

> m-am despărțit de tine pentru că ai amenințat că te desparți de mine. ți-am simțit puterea şi am vrut să o simt şi eu pe a mea. am făcut-o. a funcționat. şi acum urăsc asta.

45

Supraviețuisem primei ierni în Hong Kong fără Edith. A doua se dovedea dificilă. Percepția de bancher a lui Julian despre ce înseamnă o plimbare mi se imprimase atât de mult, încât acum îmi petreceam viața pendulând între patru locuri: apartamentul, şcoala de engleză, Starbucks şi 7-Eleven, toate aflate pe linia de metrou Island. Dimineața, mă amestecam în masa navetiştilor, mergeam pe jos – urcam cu liftul – mergeam pe jos – luam trenul – mergeam pe jos şi căutam informații pe telefon. Am descoperit că şi Columbia are scări rulante exterioare, că 7-Eleven are magazine în şaptesprezece țări şi că Starbucks se amestecase în traficul cu aripioare de rechin din Hong Kong.

Activitatea de la şcoală mă ținea ocupată. Uneori, rezistam până la ora prânzului înainte să mai scriu o schiță de mesaj către Edith.

> mai întâi mi-au plăcut femeile. abia pe urmă bărbații. când am aflat ce e dragostea, îmi plăceau fetele. dar când am aflat ce înseamnă faptul că-mi plac fetele, a fost o acuzație. cred că de asta îmi e greu să iubesc. primele mele amintiri despre dragoste sunt legate de primele amintiri despre ura îndreptată împotriva mea. ştiu că şi tu ai trecut prin aşa ceva şi că nu e o scuză. dar aş vrea să pot vorbi cu tine despre asta.

În cancelarie, am menționat că am dăscălit-o pe Jessica Leung pentru că era agresivă cu colegii. Profesorii mi-au spus că „a dăscăli“ nu face parte din limbajul standard. Steve din Vancouver a zis că pare un eufemism. Am răspuns că engleza din Irlanda e în multe feluri, dar nu se poate spune că

edulcorează limba. „A călări“ era cel mai literal mod în care se putea descrie sexul, pentru heterosexualii plicticoşi, în orice caz. În irlandeză, am explicat eu, se zice *ag bualadh craiceann*, adică „a bate pielea“. În Dublin, „trânta“ e doar o „trântă“, dar în altă parte ar putea însemna mult mai mult. Madison din Texas a dat să spună ceva. Am întrerupt-o. Aveam impresia că Edith mă învățase multe despre cum să le tai elanul tâmpiților şi că tâmpiții aveau noroc că eu şi Edith ne despărțiserăm înainte să-mi cizelez această aptitudine astfel încât să-i reduc definitiv la tăcere.

Înainte nu vorbeam despre Irlanda cu colegii mei, nici despre sex, nici despre alte lucruri interesante. Nu încercasem deloc. Ştiam că îmi mediez noile eforturi prin aprobarea închipuită a lui Edith, deşi, de fapt, ea mă ura şi pe bună dreptate.

> mă prefac blazată când vine vorba de familia mea dar habar n-am cum ar reacționa. credeam că, dacă mă mut la hong kong, o să fie mai bine, dar aici am mai multe de ascuns. tom e în regulă şi cred că george şi părinții mei au votat da pentru căsătoria între persoane de acelaşi sex, dar la fel făcuseră şi fetele din clasa a şasea care au inventat că mi-o trăsesem cu cea mai bună prietenă, iar ea n-a mai vrut să vorbească cu mine din cauza lor. ştii cât de tare a durut când le-am văzut susținând egalitate pentru toți în 2015? şi cel mai rău e că ele nici nu-şi aduc aminte. îşi zic „aliate“ acum. şi poate că sunt. dar futu-i.

Elevii mei de doisprezece ani studiau substantivele care exprimă cantitatea: un tub de, o stivă de, un baton de. Unele cuvinte se potrivesc numai cu anumite substantive şi nu există nici un fel de logică, i-am informat eu vesel. Ei au încuviințat din cap. Nu se aşteptau să existe. La urma urmei, era vorba de engleză.

Şi-au făcut exercițiile. În timp ce lucrau, m-am gândit la Edith. Îmi explicase odată că, în cantoneză, există câte un cuvânt care exprimă cantitatea pentru aproape orice. Mi-a amintit că, uneori, asta se întâmplă şi în engleză: poți să zici *a piece of news*, dar nu *a loaf of news* sau *a bottle of news* şi zici *two pairs of pants*, nu *two pants*. Apoi mi-a zis să-mi închipui că majoritatea substantivelor au astfel de constrângeri.

— Asta e cantoneza, spusese ea. Aşa funcționează ea.

Mă pusese să repet expresii după ea. *Yat daahp bouji*: un teanc de ziare. *Go bat chin*: o sumă de bani. *Li peht laih*: bucata asta de teren. O întrebasem când anticipează ea că o să am nevoie să discut despre bucata asta de teren – sau oricare alta – în viitorul apropiat, iar ea răspunsese că

oricum nu fac nimic practic cu viaţa mea, aşa că nu e nevoie să mă concentrez pe – citez – expresii utile – am încheiat citatul.

Altă schiță:

> e adevărat ce ai spus că julian mă lasă să cred că sunt detaşată. aşa suntem noi. dar există şi fricțiuni. ai zis că e normal să simt ceva când am un trecut cu el, dar nu cred că sunt încă îndrăgostită de el. mai sunt şi ceva urme, dar nimic important. mai degrabă e vorba că nu suntem în stare să vorbim cu majoritatea oamenilor, dar putem să vorbim unul cu altul. 99% nu-ți trimit mesajul ăsta pentru că mi-e frică, dar restul de 1% simt că vrei să renunț la el, iar eu nu cred că e nevoie. „fricțiune“ e un termen prea sexi pentru ce vreau eu să zic. o să aleg un termen mai bun în schița următoare. e mai degrabă faptul că… suntem asemănători.

În ziua aceea, pe vremea când ne vorbeam, îi spusesem lui Edith că în irlandeză enumerările sunt ciudate, că „doi“ poate să fie *dhá* sau *dó* sau *a dó* sau *beirt*, dar că nu sunt sigură dacă gramatica are legătură cu determinanții cantitativi sau cu altceva complet diferit. Nu ne explicaseră la şcoală. Edith spusese că nici determinanții din cantoneză nu-i explicase nimeni, dar ea îi înțelesese intuitiv.

— Da, răspunsesem. Bravo, domnişoara vorbitoare nativă. Felicitări că nu ți-a furat nimeni limba națională.

Edith comentase că, dacă vreau să mă joc de-a olimpiada de oprimare colonială, n-am decât. Nu voiam să mă joc de-a olimpiada de oprimare colonială.

— Înțelept, spusese ea, pentru că, de obicei, albii pierd.

> aveam nevoie să fiu cu Julian înainte să te pot iubi pe tine. mi-a fost frică prima dată când am făcut sex cu el. credeam că o să fiu nepricepută şi că el o să mă urască. mi-era teamă, indiferent ce făceam. şi cu tine mi-a fost frică, dar eram pregătită să-mi fie frică.

În seara dinainte să o cunosc pe doamna Zhang, îmi exprimasem îngrijorarea că eu folosesc doar numele englezesc al lui Edith şi o întrebasem dacă ignor astfel o fațetă a personalității ei. Ea râsese şi spusese că familia ei foloseşte „Edith“ mai des decât „Mei Ling“ şi că ea se identifică mai mult cu primul nume. Nu spusese că o privesc de sus. Nu era nevoie. Îmi doream să am talentul ei de a mă face înțeleasă.

— Domnişoară, e bine aşa?

Am verificat şi am văzut că Anson Wu încercuise *a kilo of books*. Cu siguranță cărțile pot cântări un kilogram, m-am gândit, ba chiar mai mult

dacă sunt ale lui Julian, dar răspunsurile date în carte nu includeau şi această combinație.

46

În a treia duminică din noiembrie, m-am întors cu Julian şi Miles la Catedrala St. John. Predica era despre ultimul examen care ne aşteaptă la capătul drumului. În fața lui Isus, vom răspunde pentru tot: cuvinte, acțiuni, gânduri. M-am uitat la strana regală şi mi-am amintit de RV, Regina Victoria, pe turnul clopotului. În 1841, Victoria a scris: „Albert este aşa de amuzat că am luat insula Hong Kong.“ Edith mi-a spus asta, adăugând că şi ei i s-ar părea amuzant dacă dinastia Qing i-ar înmâna o feudă.

În noaptea aceea, am stat de vorbă cu Julian în salon. A spus că fosta lui iubită de la Oxford era ca mine. Când o anunțase că îşi caută un stagiu în City, ea fredonase tema lui Darth Vader. Era destul de exasperant din partea ei, având în vedere că tatăl administrator de fonduri de garantare o finanța ca ea să poată face stagii neplătite în edituri, pe care i le aranja sunându-i pe editorii pe care-i cunoscuse la Cambridge. Fosta lui devenise probabil o persoană mai bună între timp, a adăugat el. Toți eram îngrozitori la douăzeci de ani. Am zis:

— Nu-ți face griji, ție îți iese şi la douăzeci şi nouă. Stai, am continuat eu, vorbim despre Charlie anarhista?

— Nu, Charlie era OK. Despre Maddie era vorba.

— Tu şi pasiunile tale de stânga.

— Kat e conservatoare.

— Şi Kate Bush la fel, am zis eu. Nimeni nu ar trebui să-şi numească fiica Katherine.

Ar fi fost mai amuzant dacă aş fi zis „hai să nu ne numim fiica Katherine“, dar am simțit că lui Julian îi e frică, aşa cum le e, de obicei, bărbaților heterosexuali, că în secret vreau copii cu el.

Am rezistat şi tentației de a-l provoca întrebându-l de ce îi plac femeile pentru a căror animozitate față de el poate da vina pe ideologie. Sau de ce, la maturitate, se îndrăgostise de o conservatoare (clişeu invocat adesea de

susținătorii lui Blair care se apropiau de treizeci de ani şi trecuseră la o politică de centru), apoi o pierduse şi regresase la ceea ce eram sigură că pentru el era doar sex cu o fată care avea opinii de campus universitar. Sau de ce se ura din cauza asta – motive cu care nu mă torturam în detaliu, din moment ce nu îl cunoşteam suficient de bine. Sau de ce prezența evidentă a acelor motive făcea să-mi fie greu să-l privesc când se gândea că eu, cel puțin, ştiam să nu fac pe Rosa Luxemburg la petreceri, în timp ce prietenii lui îmi măsurau formele şi discutau despre mine la un volum suficient de tare cât să audă el, dar suficient de încet cât să nu aud eu, deşi, în realitate, stăteau mult mai aproape de mine, şi asta era o chestie care le plăcea foarte mult.

Nu mai aveam Clos de Vougeot, aşa că am băut Clos de la Roche. I-am menționat că Ollie din Melbourne, de la muncă, îmi povestise că australienii beau vin la pungă, numit *goon*. Statisticienii dezbăteau dacă este mai responsabil pentru rata naşterilor din Australia sau pentru cea a deceselor.

— Apropo, am zis, m-am despărțit de Edith.

— Căcat! Eşti bine?

— Nu.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu.

— Mai vrei Pinot Noir?

— Nu.

— Vrei *goon*?

— Nu ai *goon*.

— Am Pinot Noir.

În timp ce turna, mi-a zis că are un gust mineral, taninuri rotunde şi un final plăcut, de lungă durată. Eu am zis că miroase a vin. Mi-a explicat că „clos“ înseamnă podgorie în franceză. Stimatul nostru Clos de Vougeot („Stimatul *tău* Clos de Vougeot, am zis; eu nu stimez podgoriile“) a fost fondat de călugării cistercieni. Alături de Clos de la Roche, erau două dintre multele denumiri de origine controlată din Franța, ceea ce însemna că este ilegal să foloseşti numele regiunii fără să treci nişte teste de calitate.

— Când Kat mi-a zis că vrea să ne despărțim, a spus Julian de parcă asta era continuarea firească, la telefon, subliniez, pentru că e important de ştiut

că nu era în aceeaşi cameră cu mine, mi-a venit să sparg o sticlă. Am hotărât să nu fac asta totuşi, pentru că era vinul meu.

— Deci se acceptă să spargi sticle de vin după o despărțire, dacă sunt ale altora.

— Da.

— Cât de mult ții la Merlot?

— Mai mult decât la tine.

— Asta nu-mi spune nimic, am zis.

A fost de acord.

— Deci putem să facem sex? am întrebat.

— Acum?

— Mda.

— Eşti sigură că nu preferi să spargi sticla de Merlot?

Oarecum, voiam să fac sex cu el şi, oarecum, mi-a plăcut plăcere. Probabil era efectul cathartic al acceptării faptului că nu va fi niciodată iubitul meu. Nu am făcut nici o remarcă satirică şi i-am primit complimentele fără să protestez că, doar pentru că lui îi place corpul meu, nu înseamnă că poate să-mi placă şi mie. Era ca şi cum beam ceva ce păstrasem până când se răcise şi tot mi se părea prea fierbinte, dar îl dădeam pe gât pentru că îmi fusese frig prea mult timp.

Din moment ce acum mă simțeam încrezătoare, nu ca ultima dată când făcusem sex cu el, puteam să-mi dau cu presupusul despre cine mă ajutase, de fapt, să mă schimb.

După aceea, din motive personale diferite, tot a trebuit să ne prefacem că nu a însemnat nimic.

— Opt din zece pe scara deciziilor proaste, am zis eu.

— Un nouă, cu siguranță.

— Opt virgulă cinci. Şi şapte pentru mine.

— Rob crede că meriți un nouă. Ceea ce demonstrează că avocații nu se pricep la adunări.

Julian îl schimbase pe Seb cel fermecător cu Rob de la petrecerea din februarie. Ştiam că va trebui să-l evit pe Rob, dacă numele se schimba din nou.

O vreme nu am mai spus nimic, pe urmă el a mărturisit că are adesea

emoții când e în preajma mea. În urmă cu un an, aş fi dat orice ca să aud asta. Acum, abia am observat. Am zis ce voia el să audă: că nu-mi dădusem seama. Ani întregi la şcoala privată învățase să mimeze încrederea, a spus el, probabil prea mult, pentru unii, cu siguranță pentru irlandeza caustică din patul lui, dar avea emoții.

Am vrut să întreb ce anume îi dădea emoții, dar ştiam că aş face asta doar ca să-l aud făcându-mă caustică din nou. La fel de bine ar fi putut să spună: Tu mă faci să am emoții pentru că îmi dai adesea impresia că mă dispreţuieşti sincer. Ar fi putut să adauge: Dacă mă urăşti aşa de mult, atunci pleacă. Recunosc că nu sunt genul de persoană cu care ar vrea să-şi petreacă timpul cineva cu o atitudine sănătoasă față de intimitate, dar dacă aş fi genul ăla de persoană, tu n-ai mai fi aici. Nu prea vrei să încerci cocaina şi să te prefaci că vrei nu dă bine pentru o comunistă. Interesul tău față de colonialism este uneori serios din punct de vedere moral, alteori doar ceva de care te foloseşti când te plictiseşti să mă urăşti pentru că sunt bărbat şi bogat şi nu poți să mă urăşti pentru că sunt alb, din moment ce şi tu eşti albă. Când găseşti o persoană pe care nu poți s-o urăşti din motivele astea, cum ar fi femeia care face curat, te prefaci că nici nu există. De fapt, te pricepi foarte bine să obții ce-ți doreşti. Adesea, primeşti fără să afirmi sau măcar să recunoşti în privat că vrei lucrul ăla, motiv pentru care continui să te vezi ca pe cineva care pluteşte. În realitate, eşti mai degrabă o zeiță a mării.

(El ar fi numit cu siguranță o zeitate clasică, dar nu era vina mea că nu studiasem la Oxford.)

Ar fi putut să continue: Toate astea sunt adevărate – nu întotdeauna, dar destul de des încât să facă parte din caracterul tău. Dincolo de ele, însă, principalul motiv pentru care mă urăşti, atunci când o faci, este că eşti îngrozită de vulnerabilitate. Asta şi pentru că oamenii au fost răi cu tine în trecut şi pentru că nu te placi şi eşti sigură că toți cei care se apropie de tine vor fi de acord. De asta le este teamă oamenilor să-ți ofere intimitate. Ştiu că o vei respinge. Te-ai despărțit de iubirea vieții tale pentru că ai văzut câtă putere de a te răni avea.

Nu cred că era exact ce mi-ar fi răspuns Julian dacă l-aş fi întrebat de ce are emoții în preajma mea, dar mi s-a părut o tentativă destul de bună.

— Cine e zeița mării? am întrebat.
— Ce?
— În mitologia greacă.
— Salacia. Romană, nu greacă. Soața lui Neptun.
— Mă enervezi că nu vrei să-mi dai cocaină.
— Fă-ți rost singură, a zis el. Doamne!

*

Edna Slatery tocmai îşi vopsise uşa de la intrare grena. Ea plătise pentru vopsea, pentru casă şi pentru zugrav, aşa că mama a fost nevoită să recunoască: din punct de vedere legal, avea tot dreptul. Numai că era o nuanță nefericită. Nu puteai să ai încredere în familia Slatery când venea vorba despre decor. Jim nu distingea toate culorile, lucru pe care toată lumea şi-l amintea, mai puțin Edna. Îi cerea mereu părerea, iar el spunea că arată grozav, pentru că nu voia să-i aducă întruna aminte nevestei de diversele lui neajunsuri vizuale. Edna avea destule să-i reproşeze. Şi ea zicea acelaşi lucru. Alți oameni aveau hobby-uri sau interese, Edna Slatery avea reproşuri. Şi aşa apăreau uşile grena, a zis mama.
— Tata ce face? am întrebat.
— Nu-i place uşa. Trece prin fața ei când pleacă la muncă.
— Bietul tata!
— Şi săptămâna viitoare vine mătuşa Kathleen, a continuat mama. Nu te deranjează dacă doarme în camera ta, nu?
— E mai mult camera lui Tom acum.
— Pe el l-am întrebat deja.
— Zi-i mătuşii Kathleen că am întrebat de ea.
— A încercat să-ți trimită o felicitare de ziua ta, dar i-a fost returnată. A sunat că cică i-am dat eu adresa greşită şi pe urmă mi-a citit-o. Scrisese: Mid-Levels, Insula Hong Kong, Hong Kong, Coreea.
— De unde a scos Coreea?
— De unde l-a luat şi pe unchiu' Ger, a zis mama.
Ne-am întrebat pe urmă când vor stabili data referendumului pentru avort. Speram că vor anunța cu suficient timp înainte ca să-mi găsesc bilet ieftin de avion. I-am zis mamei că prietenul meu britanic – nu, nu-l

cunoaşte – nu mă crezuse când îi spusesem că trebuie să mă întorc în țară ca să votez.

— Nu se poate ca o țară să funcționeze aşa, spusese el, după care se informase pe internet jumătate de oră şi se întorsese să-mi spună că trebuie să mă întorc în țară ca să votez.

— Aşa-s britanicii! a zis mama.

Îmi povestise mai demult despre anul în care lucrase într-un restaurant din Londra. Avea nouăsprezece ani pe atunci. Conflictul nord-irlandez era pe prima pagină a ziarelor, iar britanicii o întrebau dacă e „de partea lor“ sau „de partea celorlalți“ sau din „Éire“. (Mi se părea că britanicilor le plac două lucruri mai mult decât viața însăşi: să arate că ştiu cuvinte străine şi să evite să pronunțe „republică“.) Pe vremea aceea, Londra adunase toți irlandezii în Camden, a explicat mama. N-avea de ales, eram prea mulți.

— Mama, am zis, ți-a fost vreodată frică să-ți ceri scuze?

A răspuns că da. Dacă nu ți-e frică, atunci probabil nu-ți pare rău.

— Şi atunci cum spui? am întrebat.

Mama a răspuns:

— Nu e nevoie să spui tot. Spune doar lucrurile de care eşti sigură.

Nu am întrebat ce să spun dacă nu sunt sigură de nimic.

*

Mi s-a părut mai uşor să mă închipui cu Edith acum, că nu mai era. Puteam să locuim oriunde voiam. Indiferent cum ar fi arătat apartamentul nostru, ar fi găsit ea o modalitate să-l aranjeze drăguț. S-ar fi entuziasmat şi mi-ar fi spus că mă iubeşte şi că uneori îi e frică. Mă pierdeam în astfel de gânduri, după care îmi dădeam seama că, în mare parte, nu era un viitor închipuit. Erau lucruri pe care le trăiserăm împreună în trecutul recent. Mă despărțisem de cineva care îmi spunea ce simte şi mă întorsesem la cineva care ori nu-mi spunea, ori nu simțea nimic.

47

Era o problemă, a zis Julian, cu diviziunea muncii la Starbucksul de pe Caine Road. Din cvartetul de serviciu, în mod normal, doi ar lua comenzile,

al treilea ar prepara băuturile, iar al patrulea ar alterna între sarcina asta şi alergatul la magazie. Dar aleseseră tocmai duminica dimineață să pregătească un barista stagiar, ceea ce provoca o penurie de forță de muncă cu două componente. Aveau numai trei angajați competenți şi unul dintre ei îşi petrecea jumătate din timp îndeplinindu-şi sarcinile, iar cealaltă jumătate, învățându-l pe ucenic.

Era ultima săptămână din noiembrie. Părea că Julian se întorsese de mai mult de trei luni şi m-am întrebat dacă timpul se scurge vreodată normal în Hong Kong.

Înaintam încet la coadă. Am zis că e amuzant că anunțul de pe tejghea invită „noi parteneri“ să aplice la job, dar că mă tem că amuzamentul meu trădează convingerea că joburile pe salarii minime nu merită denumiri pompoase.

— Tu nu te relaxezi niciodată, nu? a spus Julian.

— Tu eşti cel care le analizează deficitul de forță de muncă.

— Asta spune multe despre noi, ce credem noi că merită cercetat amănunțit. Bănuiesc că e ca toate cuvintele alea din irlandeză pentru alge.

Nu mi s-a părut o analogie validă, dar m-am bucurat că şi-a amintit de alge. De obicei, nu reținea prea mult din ce îi povesteam eu despre irlandeză.

După ce ne-am aşezat, Julian mi-a spus că banca îl detaşează la Frankfurt.

Mi-am scăpat portofelul. Monedele au răsunat pe podea.

— Lasă-le! am zis, dar el le ridicase deja.

Le-am luat şi le-am strâns în palmă, ca să-mi răcoresc mâinile, dar metalul s-a încălzit în strânsoarea mea.

Era rândul meu să vorbesc. Ştiam că trebuie să găsesc o întrebare pertinentă. Am zis:

— Când pleci?

— La mijlocul lui decembrie, a răspuns Julian. Deci peste trei săptămâni.

Am început să-mi aşez dolarii de Hong Kong în teancuri de cincizeci. Asta probabil că nu mai însemna cinci euro. Cursul valutar fluctua. Politica europeană avea rolul ei, bineînțeles.

— E din scurt, am zis.

— M-au anunțat acum două luni.

Făcea cercuri minuțioase în cafea, ca pentru a crea un vârtej de o anumită circumferință. Am întrebat:

— De ce nu mi-ai zis?

— M-am gândit, cu Miles… mi-au spus în septembrie. M-am gândit că o să refuz dacă… nu avea rost să spun cuiva înainte să mă hotărăsc.

Băusem mai mult din băutura mea decât Julian din a lui, ceea ce însemna că era din nou treaba mea să fac conversație.

— Îți dau o mărire de salariu? am întrebat.

— Da.

Vestea asta mă consola. Cel puțin nu mă abandona pentru aceeaşi sumă într-o țară mai rece şi mai puțin interesantă. Am numărat teancurile: 300 de dolari din Hong Kong în total. Îmi ajungeau poate pentru chiria pe patru ore.

— Am vrut să-ți spun într-un spațiu neutru, a zis el.

Voiam să-i spun să nu-şi facă griji, pentru că vestea nu e importantă pentru mine, dar nu am găsit un mod natural de a formula asta.

— O să-ți fie dor de mine? am zis.

Speram ca vocea mea să transmită că ştiu că nu are nici o logică să fiu tristă doar pentru că cineva cu care tocmai am reînceput să fac sex se mută departe.

— Am nevoie de o țigară, a zis Julian. Putem să vorbim despre asta mai târziu?

— Sunt gata, am zis.

— Eşti destul de importantă pentru mine.

— „Destul“?

— Am discutat despre asta.

— A, chestia aia cu „destul“.

— Da. Dar, dacă preferi, eşti „foarte“ importantă pentru mine. (M-aş fi lipsit de ghilimele.) Ar trebui să vii în vizită.

Prin asta îmi transmitea, de fapt, că nu vrea să mă duc cu el.

— N-ai avea timp de mine, am spus. Mai ales dacă este un post important.

A zâmbit de parcă tocmai îmi plătisem o mică datorie şi, dacă mi-ar fi

mulțumit, ne-am fi simțit amândoi stânjeniți.

— În fine, a zis, voiam să întreb – ai putea să mai treci pe la Miles cât o să fiu eu plecat? Ştiu că se simte mai bine acum, dar i-ar prinde bine să aibă companie.

— Sigur, am spus.

Dolarii mei din Hong Kong valorau probabil treizeci de euro, dar poate mai puțin acum. Dolarul din Hong Kong era indexat în funcție de dolarul american, dar această informație îți era de folos doar dacă ştiai cum evoluează dolarul american, iar lichiditățile în monedele respective aveau impact asupra valorii acestora pe piața forex. Traderii aveau nume pentru perechile valutare: *euro*, *cable*, *gopher*. Unele monede erau murdare, altele erau noi, dar puteau fi schimbate între ele, pentru că banii sunt interschimbabili. Ştiam cuvântul acela cu sensul general, interschimbabil, dar Julian îmi spusese cum îl folosesc economiştii. Îmi spusese multe lucruri.

Am zis:

— Miles ştie că pleci?

— Da, l-am anunțat acum câteva săptămâni.

— OK.

Am folosit aceeaşi replică pe care o folosea el mereu.

— Şi, apropo, a continuat Julian, trebuie să rezolvăm cu locuința ta.

— Mă descurc eu, am spus.

— Poți? Ştiu că ai zis că salariul tău nu e foarte mare.

— E bun față de al localnicilor. Ei toți locuiesc undeva.

— Cu părinții sau în case-sicriu.

— Chiar nu are nici o legătură cu tine, am spus.

Nu asta intenționasem să răspund, dar gura mi se zbătea de parcă altcineva o controla.

— Mersi pentru camera de oaspeți. Asta-i tot. Am terminat. Mersi.

Am căzut de acord, prin anumite expresii, să ne prefacem că nu-mi vine să plâng. Mi s-a părut generos din partea noastră.

— M-ai adus aici ca să nu pot să reacționez aşa în public, am spus.

— Da, văd că a fost o idee foarte bună.

— Nu am zis că a şi funcționat. Am zis că asta ai încercat să faci.

— Nu mă ajuți deloc, Ava.
— De ce trebuie să te ajut?
— Nu trebuie să mă ajuți. Dar probabil ar fi în beneficiul amândurora dacă ai încerca să ajuți cu situația.
— Situația dintre noi? Nu cred că pot eu să fac ceva ca să ajut cu asta.
Mi se părea profund incorect că el ştia ce o să spună dinainte măcar ca eu să ştiu că o să aibă loc această conversație. Din punct de vedere logic, ştiam că asta nu este o plângere validă. Trebuia să-ți aranjezi lucrurile în cap înainte să le spui cu voce tare, iar în cazul plecării, era normal ca o persoană să ştie înaintea celeilalte. De fapt, problema mea era că el controla totul, nu eu. Dar nu puteam să-l forțez să stea cu mine şi, oricum, nu-l plăceam foarte mult. Şi nu aveam nevoie de el ca să-mi spună cât valorează în euro dolarii din Hong Kong. Exista o aplicație pentru asta.
— Nu vorbesc cu tine, l-am informat.
— Văd.
— Nu, chiar nu vorbesc.
— Da, evident.

*

Unora nu le pasă de bani. E o trăsătură de caracter. Văzusem online că fosta lui Julian locuia în Shoreditch şi declara – fără să elaboreze – că „creează“. Dacă îți poți descrie munca printr-un verb intranzitiv, atunci ai un fond fiduciar care o finanțează. Bravo lui Charlie! Frumos că Charlie putea să fie un spirit liber. Pentru mine, cea mai bună opțiune era cea care îmi plătea chiria. Uneori, erau mai multe moduri de a plăti chiria şi atunci trebuia să aleg dintre ele. Alteori, nu era nici unul.
Am ieşit în balconul lui Julian, cât încă mai puteam. Norii erau umflați, iar drumurile fremătau de maşini. Primul meu Airbnb se afla în partea cealaltă a portului. Aveam să mă duc tot acolo sau într-un loc asemănător. Mă simțisem diferită, departe de gândaci, dar acum vedeam că avem multe în comun: insecte, arivişti, reci pe dinăuntru. Prosperam în medii ostile. Erau locuri în care ne mergea mai bine, dar ne descurcam oriunde. Îi uram nu pentru că erau contaminanți, ci pentru că nu erau. Nu răspândeau nici un patogen pe care să nu-l am şi eu deja. Locuind sus, departe de ei, uitasem

asta. Crezusem că am sângele cald.

*

În noaptea aceea, în patul lui, i-am spus lui Julian că vorbesc din nou cu el. El a zis că nu vede semnificația practică a acestei afirmații, din moment ce continuasem să rostesc cuvinte şi să reacționez la răspunsurile lui, deşi se presupunea că nu vorbesc cu el, dar că apreciază intenția.

— Dar nu cred că am fost vreodată obsedată de tine într-un mod romantic sau chiar sexual, am spus.

— Eu nu am fost niciodată obsedat de tine, punct.

— Credeam că am stabilit asta.

— Nu, vorbesc serios. Singura obsesie pentru care am loc e munca mea.

— Sigur că da, pentru că eşti aşa de ocupat şi de important.

— Credeam că am stabilit şi asta, a zis el.

M-am întrebat dacă chiar vrea să mă duc la el în vizită şi dacă aş putea să apar în Frankfurt cu valiza şi haina de iarnă. Zicea adesea că nu cunoaşte mulți oameni ca mine. Dar nu ştiam dacă asta înseamnă că îşi şi doreşte aşa ceva. Reuşise să se descurce foarte bine şi fără mine, aşa că nu era logic să presupun că m-ar dori înapoi în viața lui.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, am spus.

— Şi eu ție. Nu am mai fost aşa de fericit de multă vreme.

— Aoleo, tre' să fi fost al dracu' de amărât.

A râs. Reuşeam mereu să-l fac să râdă dacă ziceam ceva cinic cu un accent de Dublin mai pronunțat decât aveam, de fapt.

Pe urmă am spus mai multe lucruri. Am spus că nimeni nu mă face să râd la fel de mult ca el – ceea ce era suficient de aproape de adevăr ca să fie adevărat – şi că o să-mi fie dor de el.

— Şi zici că nu e mare lucru că-mi cumperi chestii, dar te gândeşti aşa de mult la bani, încât presupun că nu e ceva lipsit de importanță pentru tine. Aşa că e drăguț din partea ta să cheltui cu mine. Nu ai fost niciodată disponibil pentru mine şi multă vreme am fost supărată din cauza asta, dar nici eu nu m-am deschis în fața ta. Şi mi-ai făcut cunoştință cu Miles. M-ai luat cu tine să-l văd la spital. Mi-ai povestit mai multe despre Kat decât ți-am povestit eu despre foştii mei. Şi ai fost primul meu prieten aici.

— Mersi, a zis el. Cred. Cele mai multe au fost complimente.

A adăugat că s-a gândit şi el la ceva ce-i place la mine.

— Eşti minuțioasă, a zis, eşti preocupată de limbaj, analizezi întruna sensurile şi eşti foarte pretențioasă cu felul în care alți oameni alcătuiesc propoziții. Ceea ce este o trăsătură interesantă pentru cineva care nu poate distinge auditiv între *three* şi *tree*. Dar când vine vorba de bani, eşti lipsită de cuviință. Şi de sensibilitate – îi ceri, îi discuți, îi aduni. Nu întâlnesc prea des oameni care să facă asta fără să tresară. Toți se jenează. Se simt compromişi doar dacă îi menționează. Tu eşti aşa cu alte lucruri, dar nu cu banii. Când vine vorba de bani, eşti un mic animal.

A adăugat:

— Mi-a fost teamă să te întreb mai devreme, dar – vino cu mine la Frankfurt.

M-am auzit răspunzând da.

48
Decembrie

În pauza de prânz de a doua zi, am început un mesaj nou către Edith. În logica şirului nostru de corespondență imaginară, merita o explicație fantomă:

> nu e nimic pentru mine aici. tu, tony şi cyril ați fost singurii oameni cu care aveam ceva în comun. puțin cu miles, puțin cu ceilalți profesori, dar niciodată complet. hong kongul nu m-a făcut fericită, deci cred că o să încerc frankfurtul cu un bancher care şi-ar vinde şi mama ca să-şi diversifice portofoliul. nu e corect să zic asta despre julian. dar nimic din toate astea nu e corect. şi eu pot s-o spun, pentru că prin nu e corect înțeleg că e vina mea.

M-am oprit din scris. Astea nu mai erau treaba ei acum.

Mă întrebase odată cum iau decizii. Am spus: prost, dar tu? A răspuns că ea face liste cu argumente pro şi contra.

— De obicei, le ponderez, pentru că unele argumente pro cântăresc mai mult decât alte argumente pro, iar unele argumente contra cântăresc mai mult decât alte argumente contra. Şi ai nevoie de o coloană şi pentru implicații.

— Implicații?

— Eventuale efecte secundare importante. Nu ca argumentele pro şi contra, pentru că nu ştii sigur dacă se vor produce, dar sunt destul de probabile încât să fie luate în calcul. Mie îmi place tabelul PMI.

— Ce?

— Plusuri, minusuri, implicații.

Pe un şervețel, schițase un tabel PMI ca să-mi arate. Mereu îmi desena lucruri pe şervețele.

O întrebasem cum luase hotărârea să studieze dreptul. Edith răspunsese că avusese de ales între asta şi medicină, iar dreptul îl absolveai mai repede.

— Dar Cambridge? fusesem eu curioasă.

Zisese că profesorul ei preferat studiase acolo. Cea mai grea decizie pe care o luase vreodată fusese să-şi declare orientarea sexuală la universitate. Studenții internaționali din Hong Kong vorbeau. Dacă cineva voia să-i distrugă viața, puteau s-o facă foarte uşor informând familia Zhang. Dar Edith ajunsese la concluzia că nu ar putea niciodată să fie fericită dacă nu s-ar accepta. Nu avusese nevoie de un tabel PMI care să-i spună asta, dar tot recomanda exercițiul.

Peste trei săptămâni, avea să ne despartă un continent.

*

La penultima lecție înainte de Crăciun, elevii mei de doisprezece ani au învățat că vorbitorii de engleză britanică diferențiază între *bring* şi *take*. *Bring* se foloseşte pentru a aduce lucruri de acolo aici, de exemplu, *I'll bring you some biscuits from the other room* („Îți aduc nişte biscuiți din cealaltă cameră“). *Take*, în schimb, se foloseşte pentru a duce lucruri de aici acolo, de exemplu, *Could you take the biscuits back to the other room?* („Ai putea să duci biscuiții în cealaltă cameră?“). Conform textului din manual, capacitatea unui vorbitor de a face această distincție este un indiciu clar dacă este nativ sau nu.

Eu nu auzisem niciodată de regula *bring/take*. În Dublin, se foloseşte mai mult *bring*. Propozițiile date în manual ca exemple de „evident nefireşti, incorecte“ mie mi se păreau normale: *I'll bring you to the airport tomorrow* („Te duc la aeroport mâine“), *I'll bring my camera with me when I go to*

Spain on holiday („O să-mi iau aparatul foto cu mine când mă duc în vacanță în Spania“). Manualul menționa mereu destinații de călătorie din Europa.

Am exersat în gând, ca să fiu sigură că folosesc verbul corect cu Julian când zboară, peste o săptămână: *Don't forget to take your suitcase.* („Nu uita să-ți iei valiza.“) *Will the taxi take you there on time?* („Taxiul o să te ducă la timp?“).

Ne contraziseserăm dacă să luăm bilete de avion la clasa *business* sau *economy*. El spusese că o să-mi cumpere biletul ca să aibă cu cine să stea de vorbă la *business*. Eu spusesem că oamenii vor crede că mi l-am plătit singură şi că n-aş putea să trec peste stânjeneala socială. Închipuie-ți, îi zisesem, cum ar fi să fiu văzută drept genul de persoană care ar plăti atât de mulți bani pentru un simplu loc pe scaun. Julian răspunsese că nimeni nu ar crede vreodată că îmi plătisem singură biletul la *business*. Am întrebat de ce pula mea ar crede asta, iar el îmi explicase că voise doar să mă liniştească şi atunci cearta nu a mai fost despre bilete. Până la urmă, nu a mai contat, pentru că trebuia să rămân la serviciu încă o săptămână, până când îşi primea viza noua profesoară.

— Asta nu e problema ta, zisese Julian.

Am zis că nu, nu e, dar că nu mă deranjează.

— Tot nu înțeleg, a zis Tammy Kwan după ce i-am explicat diferența dintre *bring* şi *take* pentru a patra oară.

Eram complet de acord cu Tammy Kwan.

*

Nu era loc pentru un tabel PMI în toată regula pe şervețelul lui Edith. M-am dus la MUJI în Hopewell Centre să cumpăr hârtie. Lângă standul de papetărie, un difuzor mic şi alb împrăştia aromă de ulei de cedru. Am plătit treizeci de dolari din Hong Kong pe un carnet mare, din hârtie reciclată, cu cotor roşu. Foile erau complet albe. Femeia de la casă a spus că-i plac carnetele astea pentru că poți să umpli foile oricum vrei.

În dormitor, am deschis la prima pagină şi am scris: „Îmi pare rău“. De la elevii mei preadolescenți aflasem de pixurile cu gel care se poate şterge. Lor le plăceau pentru că puteau să facă greşeli fără să-şi dea seama cineva.

Am şters „Îmi pare rău“, am scris „Tabel PMI“ şi am subliniat cu o riglă, tot de la MUJI, am trecut pe deasupra şi cu un marker, tot de la MUJI, pe urmă am început.

*

Eu şi Julian aveam de gând să mergem la plajă duminică, la jumătatea lui decembrie, dar la ştirile de dimineață au anunțat că țărmul este afectat de o deversare de petrol din apele continentale. De-a lungul fâşiei de nisip, erau aliniate cocoloaşe albe cu băşici, asemănătoare cu polistirenul. Autoritățile întrebau de ce îi luase Chinei o zi să anunțe Hong Kongul despre ciocnirea vaselor care provocase incidentul.

În loc de asta, am făcut sex. Îmi plăcea clinchetul plin de autoritate al curelei lui, când şi-o desfăcea. După aceea, m-am ghemuit ca un mic crustaceu şi l-am întrebat de ce vrea să mă duc cu el.

— Nu sunt sigur, a zis. Presupun că-mi face plăcere compania ta.

— Nici măcar mie nu-mi face plăcere compania mea.

— Nu, a zis el, nu pare să-ți placă.

— Deci suntem iar prieteni sau ce?

— Suntem mereu prieteni, a zis. Doamne!

— Nu-i lua numele în deşert!

— Nu crezi chestiile astea.

— Simt vină catolică atunci când ne futem, dar nu sunt sigură dacă futaiul cu tine e sursa vinei sau pedeapsa.

— Mai bine decât să zici rugăciuni. Poți să-mi dai asta în scris?

Indiferent cât de corozivă eram cu Julian, în cele din urmă asta îi întărea convingerea că e genul de bărbat capabil să încaseze sarcasmul şi că eu îl provoc pentru a-i face lui plăcere. Aprecia latura mea incisivă în primul rând pentru că era ceva impresionant la care să poată apela zilnic.

— De fapt, înjuri destul de des, am zis. În pat, adică. Dragule.

— Să te fut!

A spus „Să te fut“ ca irlandezii, cu un zâmbet în voce. Când l-am cunoscut, am lăsat-o intenționat mai moale cu asta, la fel şi cu „du-te în pula mea“ şi „eşti o pizdă“, pentru că, din cine ştie ce motiv, englezilor nu li se par afectuoase astfel de afirmații. M-am întrebat ce alte expresii mai

furase de la mine. M-am simțit ca o pasăre pe care o ținea pentru pene. Mi-am amintit când stăteam întinsă pe burtă, iar el mă masa pe spate şi m-am gândit, foarte rațional: Hoțul! Îi plăcea engleza irlandeză pentru că ştia că cele mai interesante cuvinte erau unele pe care nu le-ar rosti niciodată. Îl detestam din toate puterile, deşi eram foarte conştientă că îmi flatam orgoliul închipuindu-mi că inspir poetul din el, în loc să accept ipoteza mai probabilă că doar se obişnuise cu mine şi nu-i dădeam prea mari bătăi de cap.

Ceea ce descria destul de corect sentimentele mele față de el.

Am început să mă conving singură că eu nu mă comport la fel, pe urmă mi-am dat seama că ador ideea că ne exploatăm calm unul pe celălalt şi că, la moarte, vom ajunge amândoi în iad. Dacă se ducea el primul, eu aş fi primit un avans mai mare pe memoriile mele. Zilele amețitoare cu bancherii hoți de buzunar, aş fi scris. Pe urmă, m-am stabilit cu unul în Richmond. El făcea naveta şi le spunea oamenilor că e din cauză că mie îmi plac spațiile verzi, fiindcă sunt irlandeză. Nu poți planta un suflet celt în Canary Wharf[21] – sau un suflet de orice fel, adăuga el, ironic bineînțeles. S-a căsătorit cu mine, şi-a luat o amantă şi mi-a cumpărat o maşină de gătit ca în anii ’40. A negat că, prin asta, se revanşa pentru infidelități, pentru că asta ar fi însemnat ca oricare dintre noi să aibă sentimente. Cinam adesea cu mama lui.

21. Cartier celebru din Londra.

Cum Julian nu avea să fie niciodată iubitul meu, nu aveam să ne căsătorim niciodată. Faptul că puteam să-mi închipui o lume în care am fi făcut asta, dar nu şi în care am fi fost fericiți, era interesant.

Nu-mi dădeam seama dacă el nu mă considera suficient de bună pentru el sau dacă îi atribuiam eu părerea asta, ca să-l pot urî, sau era vorba de cu totul altceva. Poate că acest altceva era că-i plăcea să aibă bani, iar mie îmi plăcea să mă pricep la bărbați. Nici unuia dintre noi nu îi plăceau prea multe la propria persoană. Julian ştia că e un peşte mic față de clienții lui, iar eu ştiam că sunt absolut nepricepută la bărbați dacă metodele mele îi făceau pe ei fericiți, iar pe mine, nefericită. Dar ne susțineam unul pe celălalt. Amândouă egourile se simțeau bine dacă el era cel mai bogat bărbat la care

mă pricepusem vreodată.

Nici măcar ăsta nu era cel mai rău gând. Nimic din ceea ce putea fi exprimat în cuvinte nu era cel mai rău gând. Ceva mă rodea din interior. De fiecare dată când ieşea la suprafaţă, îl reconfiguram în altceva.

Dar mă duceam la Frankfurt. Ne potriveam unul cu altul. Julian era mai de treabă acum decât cu un an înainte, o tendinţă pozitivă care speram că va continua. Nu aveam nici o dovadă că îşi dorea să se schimbe şi probabil doar credeam asta pentru că, dacă aş fi fost în locul lui, eu aş fi vrut. Unii ar fi văzut în asta un argument pentru care să nu fim împreună, dar nu-mi păsa.

Am întrebat:

— O să mai facem sex în Frankfurt?

— Nu ştiu.

Ca şi cum ar fi spus: din câte ştim noi, am putea fi nişte creiere în borcane.

— Cum poţi să fii teist când e vorba de Dumnezeu şi agnostic când te întreb dacă ar trebui să facem sex?

— Foarte uşor, Ava. Pun pariu că mulţi oameni cred în Dumnezeu şi nu au opinii ferme când îi întrebi dacă ar trebui să facem sex.

— Unii dintre ei sunt destul de siguri că eu şi Edith nu ar trebui să facem.

Gândul ăsta mi-a ieşit pe gură înainte să-l termin de formulat. Ne-am prefăcut că nu am zis nimic.

Peste două săptămâni, aveam să fiu la mii de kilometri de ea.

*

Mi-a luat ore întregi să-mi fac tabelul PMI. Pentru ponderare, am dat trei puncte pentru argumentele foarte importante, două pentru cele moderat de importante şi un punct pentru cele banale.

Când am tras linie, au ieşit la egalitate.

49

Am împachetat cămăşile lui Julian ţinând aprinsă doar veioza de lângă pat. Îmi deveniseră atât de familiare, încât simţeam o mândrie artistică de fiecare dată când observam croieli şi texturi diferite. Cea de la COS avea pe

etichetă un dreptunghi alb. Julian a zis că i se pare că mie îmi place cămaşa aceea mai mult decât lui.

— Doar eticheta, am spus. E o etichetă frumoasă. Şi bumbacul miroase a proaspăt. Pe care o porți acum?

Nu-şi aducea aminte. Mi-am pus mâna pe gâtul lui şi am zis să o dăm jos ca să vedem.

— Te porți ciudat, a remarcat el.

— Credeam că-ți place asta la mine, am răspuns.

A spus că sunt obosită şi că o să termine el de făcut bagajul. M-am ridicat să mă întorc la mine în cameră, când a adăugat:

— Ar trebui să-ți mulțumesc pentru ceva.

— Pentru ce?

— Era o poză cu mine şi Kat pe polița de deasupra căminului. Am scos-o din ramă înainte să vii pe aici prima dată.

— Poza din Dublin e mai bună, am spus.

— Da.

— Nu am văzut-o pe cealaltă, dar ştiu că am dreptate.

— Aşa e.

— Putem s-o luăm la Frankfurt.

— Mersi. Da, hai s-o luăm.

— Tocmai am imprimat-o de pe internet.

— Ava.

— Cu plăcere, am zis. Şi mersi. Mersi pentru tot.

A deschis fereastra, şi-a aprins o țigară, s-a aplecat în afară şi a zis:

— Eşti sigură că vrei să vii?

— Da, am răspuns.

— Nu sunt sigur că te-ai gândit cum trebuie la asta.

— Sunt adultă, am zis.

În camera mea, am făcut ordine în sertare. Am început cu eşarfele: câteva din piețe, mătase de la Mam şi cea pe care mi-o dăduse Edith de ziua mea. Erau prea subțiri pentru Frankfurt. Julian avea să-mi cumpere una, deşi entuziasmul îmi scăzuse de când îmi dădusem seama că face asta ca să umple nişte goluri despre care nu-mi va face confidențe niciodată. Am scris „cât timp durează“ în browser pe telefon. Funcția de completare automată a

sugerat „să treci peste o despărțire“. Algoritmii învață repede.

În cameră era frig. Mi-am tras pe mine un pulover pe gât şi capul mi-ar rămas blocat în el. Am râs, pe urmă m-am întrebat dacă încercasem doar să verific că mai ştiu cum se face.

Gândindu-mă că nu fac nici un rău dacă mai scriu un ultim fragment de autoficțiune, am deschis un mesaj către Edith şi am tastat:

> aş vrea să fi fost pregătită mai devreme, dar sunt pregătită acum. mi-ai schimbat viața. o să-mi amintesc asta mereu. înțeleg dacă nu vrei să mai vorbeşti cu mine niciodată. o să mi se rupă inima dacă nu putem fi împreună. dar ratezi prea multe dacă încerci să rămâi în siguranță. julian n-ar putea niciodată să mă rănească atât cât m-ai rănit tu când ai amenințat că te desparți de mine – nu pentru că nu ar vrea, ci pentru că nu ar putea. pentru că nu e nimic de pierdut aici. cu tine, e, iar eu m-am săturat să fiu laşă. e greu să-ți spun ce simt, dar

M-am gândit: sunt adultă.

Am apăsat pe tasta de ştergere şi am căutat prin alte mesaje pe cineva cu care să vorbesc. Joan, ultimul SMS: te rog să mai rămâi mâine şi să ajuți la sortarea cutiilor. Tom, ultimul SMS: pot să te sun mâine? – trimis de mine, fără răspuns. Julian, ultimul SMS: ajungi acasă curând? – tot trimis de mine, tot fără răspuns.

Sub numele lui Edith, au apărut trei puncte. Tocmai îmi scria.

Picioarele îmi atârnau pe marginea patului. Mi-am blocat genunchii, să nu mi se mai mişte, şi mi-am aşezat telefonul în poală, umblând cu el de parcă era o bombă cu ceas. Am privit în față, la imaginile din Londra înrămate, apoi înapoi la coapsele mele, făcând mişcări precise din bărbie: în sus spre clădiri, în jos spre puncte.

Poate că ea le văzuse prima, sub numele meu.

Edith ar fi putut să observe că-i scriu chiar mai devreme sau în orice alt moment de până atunci. Cu toată poliloghia mea, cu toate eforturile şi reformulările, ar fi putut să vadă activitate.

Punct, punct, punct.

Ştiam că Edith tastează şi că vede cuvintele formându-se pe ecranul ei, dar eu nu le vedeam pe al meu, ceea ce le făcea ipotetice: dorințe sau sentimente, mai puțin decât fapte. Cele trei puncte însemnau o absență, nimic sub clopotul de sticlă, nici o dovadă – nu un specimen. Punctele dansau ca trilurile de pe portativele lui Chopin, indiferent cum le răsuceai.

Putea să scrie orice. Şi mă surprinsese şi pe mine.

Gândul ăsta ar fi trebuit să mă îngrozească. Mesajele pe care le schițasem în firul nostru de discuții erau doar câteva din total, iar toate schițele la un loc arătau doar o frântură din cât de des mă gândeam la ea, şi compusesem câteva pe zi. Edith ar fi putut să mă prindă de fiecare dată, n-aveam de unde să ştiu.

Dar dacă văzuse punctele, asta însemna că se uitase.

În plus, voiam să ştie.

Am spus-o pe muteşte şi am râs, de-adevăratelea, de data asta, eliberată de gulerul puloverului. O iubesc pe Edith şi vreau să ştie.

Am sunat. Tonul de apel s-a auzit ca nişte puncte puse pe muzică.

50

În ultima mea săptămână în apartament, am sunat să vină cineva ca să repare robinetul. Agentul proprietarului a înşirat o listă de daune inventate, a căror contravaloare voia să o rețină din garanție. Am semnat. Din instrucțiunile lui Julian am aflat că pe femeia de la curățenie o chema Lea şi că trebuia să-i cumpăr flori.

— Poate vedem din nou, a zis ea.

— Poate, am răspuns eu.

Cu bagajele am terminat repede. Majoritatea lucrurilor lui Julian încăpuseră în valiza lui, iar pe-ale lui Edith le scosesem de mult.

Le-am prezentat-o copiilor pe Sadie, noua profesoară. Spre deosebire de Madison, ea chiar era din Madison. Spre bucuria mea, nu a zis absolut nimic despre Irlanda. Elevii au zis că semănăm. După ce Sadie a plecat din clasă, Katie Cheung mi-a spus conspirativ că eu sunt mai drăguță. De la lecția cu haiku, era preferata mea. Mulți au adus felicitări, inclusiv cei pe ale căror nume le uitam. O interpretare era că părinții lor se înşelau în privința condițiilor mele de lucru şi îşi închipuiau că am mult mai mult timp şi energie mintală să stabilesc o conexiune strânsă cu copiii lor decât aveam, de fapt. Alta era că erau oameni buni şi că avusesem un impact mai mare decât credeam asupra vieților lor. Am hotărât că ambele versiuni sunt

adevărate simultan. Nu prea am putut să mă emoționez că plec de la un loc de muncă unde sunt angajați numai albi şi unde nu ne lasă să facem pipi, dar m-am bucurat că cei mici m-au plăcut.

Julian îmi trimisese poze cu apartamentul lui din Frankfurt. Nu părea locuit încă, dar nici cel din Mid-Levels nu păruse.

— E ciudat fără tine, zisese el la telefon.

Mai târziu, îi trimisesem un SMS:

ți-e dor de invectivele mele marxiste sau

El răspunsese:

Ca să mă simt acasă, mi-ar trebui o irlandeză care să mă vrea ghilotinat.

M-am dus la agenție să înapoiez cheile.

— V-ați simțit bine? a întrebat bărbatul.

Am răspuns că da.

Pe urmă am început călătoria adevărată. Trecuse ora de vârf de dimineață, aşa că scara rulantă exterioară urca. În schimb, am mers cincisprezece minute pe jos până la stația Sai Ying Pun. Turnichetele țiuiau tautologic. Am verificat pe hartă să mă asigur că sunt pe linia Island. Cantoneza guturală, mandarina mai subțire, vocea britanică înregistrată: Soseşte trenul spre Chain Wan. Vă rugăm să permiteți mai întâi coborârea călătorilor.

Bagajul meu era uşor. Îmi donasem majoritatea hainelor. Când vorbisem cu mama la telefon despre mutare, luasem în calcul să le arunc la gunoi. Ea spusese că ar fi o risipă.

— Ştiu, spusesem, dar tot risipă a fost şi să le cumpăr.

Pe urmă am hotărât că şi-ar pierde istoria mai repede dacă le-aş dona. În curând, aveau să se întindă pe alte corpuri şi să se şifoneze la îndoiturile altor coate şi genunchi. Dacă le-aş fi aruncat, ar fi continuat să mi se potrivească mie.

Cantoneză, mandarină, engleză britanică: Urmează Central Station. Am coborât, la fel ca aproape jumătate din populația Hong Kongului. Toate costumele mi se păruseră negre până când îmi spusese Julian că ar fi prea formale pentru serviciu. De fapt, erau nuanțe derutante de gri şi albastru.

Copiii cărau ghiozdane mari cât trunchiurile lor, iar bonele lor cărau instrumente mari cât copiii. Unul din fața mea şi-a scăpat pluşul Hello Kitty şi mi-a blocat drumul. M-am abținut să ocolesc. Asta ar fi arătat că mă grăbesc. Totuşi, se pare că am bătut din picior.

Pe prima scară rulantă care urca spre platou, am rămas pe dreapta şi mi-am căutat cardul Octopus[22]. Dacă îl aveam pregătit, ea nu avea să mă vadă scotocind la turnichet.

22. În engleză, caracatiță.

În Hong Kong, se mâncau caracatițe. Carnea lor era versatilă. În a doua mea lună acolo, unul dintre prietenii lui Julian descrisese cardul Octopus, de care aveam şi eu, comparându-l cu cardul Oyster[23], de care nu aveam. Julian intervenise să precizeze că majoritatea londonezilor foloseau acum cardurile de debit pentru a-şi plăti călătoriile cu transportul în comun. Purtaseră o conversație lungă despre Anglia, la care eu nu putusem să adaug nimic, totul din cauza unui card de transport public pe care îl foloseam zi de zi şi a cărui funcționare nu aveam nevoie să-mi fie explicată. Aşa erau bărbații britanici.

23. În engleză, stridie.

Nu aveam nici măcar o anecdotă care să se încheie cu: Aşa era Edith. Dar băteam din nou din picior.

Ieşirea din Central Station părea o urcare până la nori. În realitate, doar ieşeam iar la suprafață, după ce fusesem în subteran, dar mie nu prea-mi venea să cred. Mi-am ridicat privirea în susul scărilor rulante, cele mai lungi pe care le văzusem vreodată, şi am crezut că urmează cerul.

Încă una până la platformă.

Edith îmi spusese ieşirea A, chiar lângă Banca Chinei. Copiasem indicațiile, căutasem pe Maps şi făcusem o captură de ecran, în caz că nu merg datele mobile. Ea m-ar fi aşteptat, când aş fi ajuns acolo. Mă gândisem să vin mai devreme – dar oricând aş fi planificat să apar, ea ar fi ştiut şi ar fi sosit cu doar puțin timp înainte. În felul ăsta, eu aş fi mers, iar ea ar fi stat nemişcată.

Pensula neagră de păr. Şi poşeta ei.

Ea era.

Bineînțeles, sus pe scara rulantă. Ea avea să ajungă la capăt curând şi să treacă mai departe. Şi eu aveam să fac la fel, apoi să-mi verific părul în camera telefonului, după aceea, să mă îndrept spre ieşire. Ea avea să stea la gura A, înspre Connaught Road, şi să-şi ridice privirea surprinsă, cu un mic zâmbet, la apropierea mea. Paltoanele noastre erau amândouă bej. Părea că ne vorbiserăm, în principal, pentru că aşa şi făcuserăm. Pensule de pictat, pensule de scris: eram la fel.

M-am băgat printre navetiştii care urcau în stânga. Bărbatul din spatele meu a protestat, nu în engleză, nici în cantoneză. Edith era la distanță de jumătate de scară.

Coapsele mă ardeau, bărbatul din fața mea era rapid, cel din spate mă ajungea din urmă, iar eu urcam. Am râs de cât de aproape eram. Puțin mai repede şi aveam să ajung la treapta ei. Ce să-i spun? Nu ştiam. Aveam s-o văd şi să văd. Ea avea să mă întrebe ce fac, iar eu să-i răspund că nu ştiu.

L-am depăşit pe bărbatul din fața mea, apoi şi pe următorul şi pe urmă am avut loc să urc în fugă. Aşa că asta am făcut. Era oarecum ironic să alerg pe o scară rulantă care fusese construită tocmai ca să mă scutească de acest efort. Oarecum – dar nu-mi păsa.

Mulțumiri

Nu aş fi ajuns nicăieri fără agenta mea, Harriet Moore. Le mulțumesc lui Lettice Franklin şi Megan Lynch, precum şi echipelor lor de la W&N şi Ecco. Am avut multe oportunități de-a lungul timpului, dar aş vrea să le mulțumesc în mod special lui Deirdre Madden, Sally Rooney şi Ailbhe Malone.

Dacă ne gândim la etapele de producție, sute de oameni au ajutat la crearea şi distribuirea acestei cărți. Le sunt recunoscătoare tuturor. Le mulțumesc mai ales librarilor, care muncesc mai mult decât oricine pentru a aduce cărțile în mâinile cititorilor.

Când am scris *Vremuri interesante*, lucram cu normă întreagă ca profesoară, dar câştigam suficienți bani cât să-mi plătesc chiria şi nu trebuia să am grijă de nimeni. Este mult mai greu să scrii dacă nu sunt îndeplinite condițiile astea. Toată lumea merită să scrie cărți, dacă asta îşi doreşte. Lucrul acesta nu va fi niciodată posibil într-o lume în care există miliardari, dar este posibil într-o lume umană; mulțumesc tuturor celor care luptă şi se organizează ca să ajungem acolo.

Mai presus de orice, le mulțumesc prietenilor şi familiei.